Hanna Lee

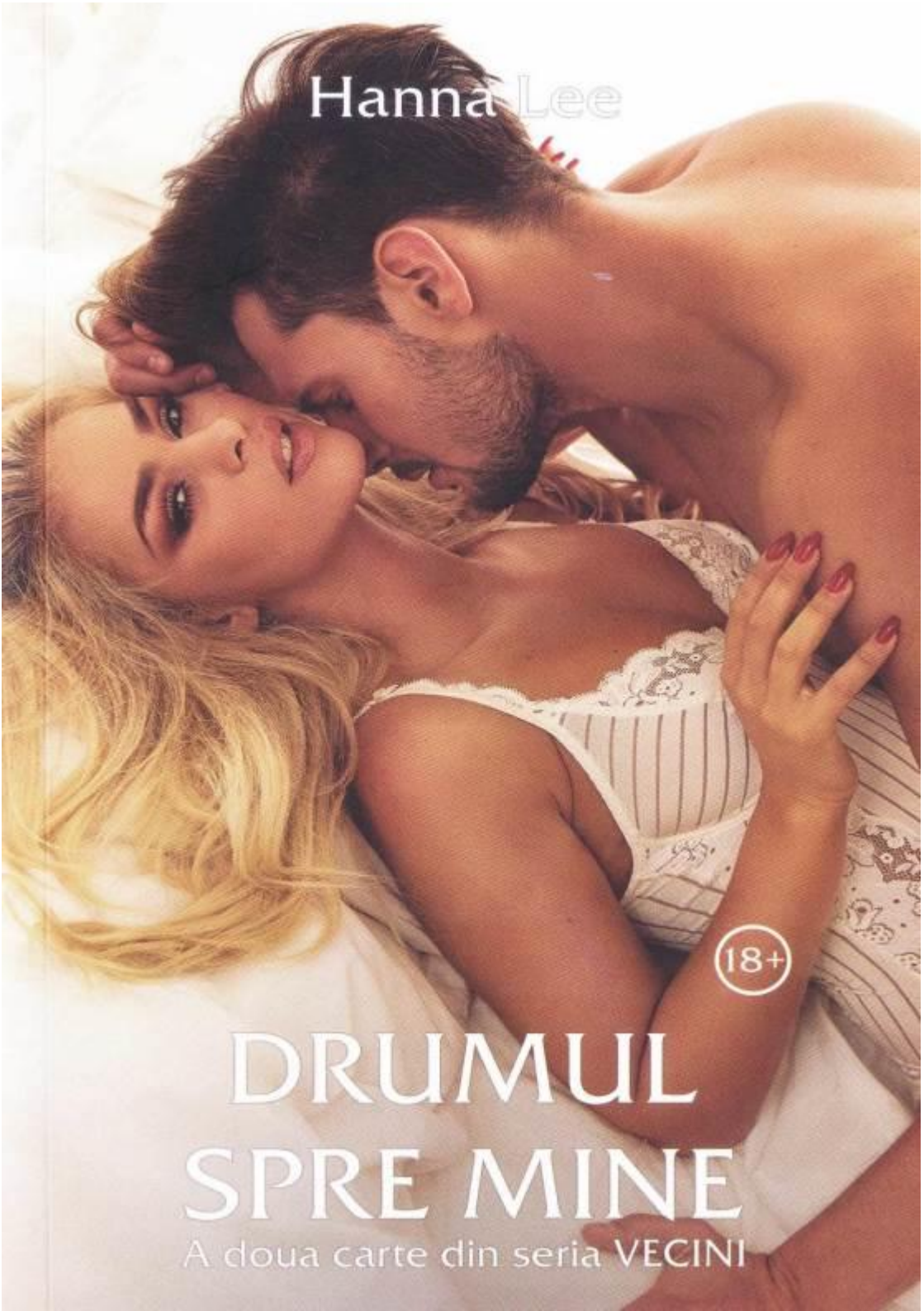

18+

DRUMUL SPRE MINE

A doua carte din seria VECINI

Hanna Lee

SERIA
VECINI

Drumul spre mine

Timișoara, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LEE, HANNA
Drumul spre mine/Hanna Lee. - Timişoara: Stylished, 2020
ISBN 978 – 606 – 9092 – 29 – 3
821.111

Editura STYLISHED
Timişoara, Judeţul Timiş
Calea Martirilor 1989, nr. 5*1/27*
Tel: (+ 40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Prolog

Viaţa este plină de imprevizibil şi uneori se întâmplă să afli, fără să vrei, lucruri care pot schimba soarta celor din jur. Câteodată, cel mai bine este să ştergi cu buretele din mintea ta acele informaţii, mai ales când ştii că ele îi pot răni pe cei apropiaţi. Dar ce faci când secretul pe care îl ai poate, în aceeaşi măsură, să salveze, dar să şi distrugă?

Ce alegi să faci?

Aceasta fusese cea mai grea povară pe care Maria o purtase vreodată şi care în ultimele zile o măcinase zi şi noapte, până când a decis să îi mărturisească prietenei sale, Alina, tot ceea ce aflase. Era convinsă că veştile o vor întrista pe prietena ei, poate chiar îi vor schimba viaţa, îngreunând-o şi aducându-i suferinţă, însă nu se aştepta la o reacţie atât de diferită şi, mai ales, relaxată, chiar dacă aceasta din urmă era în continuare foarte gânditoare.

Au vorbit minute bune, până când Alina i-a pus o întrebare care a făcut-o pe Maria să rămână cu gura căscată, dar când şi-a revenit, Maria i-a răspuns:

— Dacă e cineva care poate să o facă, aceasta este *ea.* Femeia este deşteaptă şi arată prea bine să treacă neobservată, iar bărbaţii pică la picioarele ei, tocmai de aceea sunt surprinsă că nimic nu s-a întâmplat până acum.

Alina a aprobat din cap, vizibil mulţumită de răspuns. Şi în acelaşi timp uşurată. Poate că această femeie va fi cea care o va ajuta să iasă din impas, a gândit ea. Cea care o va ajuta să ajungă în braţele celui pe care îl iubeşte cu adevărat.

— Vreau să o întâlnesc şi să vorbesc cu ea.

Maria a oftat trecându-şi o mână prin părul blond şi lung, uitându-se cu ezitare la bruneta din faţa ei şi parcă sperând ca aceasta să se răzgândească.

— O să mă omoare, s-a văitat ea bombănind cu capul plecat.

Apoi a pus mâna pe telefon şi a apelat-o pe cea care avea să schimbe vieţile multor oameni.

Capitolul 1

Te-am văzut, mi-ai plăcut… ce rămâne de făcut?

Înainte cu câteva săptămâni

Carina

Dacă cineva m-ar întreba care este cea mai frumoasă amintire a mea, aş spune că apusul de toamnă. El este cel pe care nu am să îl uit niciodată. Multe apusuri, care în sufletul meu formează un întreg apus perfect, mi-au oferit minute pline de relaxare prin paletele de culori greu de descris. Mov sau roz, apusul de toamnă este diferit de orice alt moment al anului.

Ceea ce se întâmplă în timpul apusului de toamnă este altă poveste, care poate doar să aducă în plus o nouă nuanţă acestui minunat moment al zilei. Sau al vieţii.

M-am mutat acum mai bine de o lună într-un cartier rezidenţial de la marginea oraşului, numit New Moon, tocmai pentru că aici nu am parte de blocurile înalte care să-mi strice priveliştea mea preferată, iar de pe terasa casei

mele pot să admir în fiecare zi apusul, mai ales acum, când o toamnă târzie începe în sfârşit să îşi pună amprenta pe cerul pastelat.

O stare de liniște mă cuprinde de fiecare dată când mă pierd cu privirea pe cerul minunat şi pentru câteva secunde uit de tot. *Pentru câteva secunde.*

În faţa mea, la piscina pe care o împart într-un spaţiu comun cu alte şapte case, se joacă câţiva copii ce râd zgomotos şi ignoră strigătele părinţilor care îi roagă să fie atenţi şi să nu cadă în apă.

Nu este frig afară, însă o răcoare plăcută se simte în aer, iar căldura aceea sufocantă s-a risipit în ultimele zile.

Îi salut zâmbind pe părinţi şi mă retrag în casă, pentru a-l aştepta pe băiatul care îmi livrează în fiecare zi mâncare. Nu îmi place să socializez prea mult şi îmi ador spaţiul meu privat, iar dacă ei mă consideră o snoabă din cauza faptului că nu aleg să petrec prea mult timp alături de ei pe marginea piscinei, la o bere, asta e problema lor.

Viaţa mea este una liniştită, mai puţin când vine vorba de orele de lucru; pentru că sunt o persoană care pune multă pasiune în ceea ce face, iar asta se reflectă atât în rezultatele extrem de bune pe care le am, cât şi în salariul şi bonusurile primite lunar. Să fii director de marketing al unei companii multinaţionale, la nici treizeci şi unu de ani, este o reuşită; nu aş fi ajuns aici dacă nu munceam ca o nebună în ultimii zece ani.

Viaţa personală a avut şi ea de suferit din cauza orelor suplimentare pe care le-am petrecut de-a lungul timpului la birou, însă nu prea mă interesau relaţiile superficiale pe care le aveam, atâta timp cât cel de lângă mine nu îmi arăta

suportul de care aveam nevoie. Nu aveam nevoie de un bărbat care să îmi plângă în mesaje şi la telefon că nu îmi fac timp să îl văd. Aveam nevoie de un bărbat care să îmi fie alături şi să mă aştepte. Da, să mă aştepte acasă la mine sau la el, şi să mă ia în braţe când ajungeam epuizată după cel puţin zece ore petrecute la birou. Încă am nevoie de un astfel de bărbat. Chiar dacă programul meu s-a schimbat între timp şi orele suplimentare nu mai sunt atât de multe, un bărbat de încredere este la fel de greu de găsit.

Dar lipsa unui asemenea mascul nu m-a făcut călugăriţă, să nu mă înţelegeţi greşit. Am parte de doza mea de distracţie fără obligaţii şi, cel mai important, fără aşteptări.

Cu toată modestia din lume, nu pot să nu mă laud cu câteva trăsături moştenite de la părinţi, trăsături care mă ajută să obţin cam orice bărbat îmi doresc. Că aceştia se dovedesc a fi doar nişte mere frumos lustruite la suprafaţă, dar stricate la interior, asta nu mai este vina mea şi nu am ce să le fac. Îi ţin câteva partide până când încep să fie deranjanţi şi atunci ne luăm frumos „la revedere” şi fiecare îşi vede de drum.

Când aud soneria de la intrare, îmi iau portofelul din geantă şi mă îndrept spre uşă, unde băiatul tânăr îmi zâmbeşte, ca de fiecare dată, în timp ce îmi întinde punga cu hamburgerul şi cartofii prăjiţi.

— Sincer, credeam că eşti o persoană care mănâncă numai salate, îmi spune privindu-mă fugitiv de sus în jos.

Sunt într-un tricou alb un pic strâns pe corp şi o pereche de pantaloni scurţi negri. Îmi dau seama că ţinuta îmi evidenţiază sânii plini şi talia subţire, dar şi picioarele

lungi, lucrate la sală sau pe bicicleta de acasă, cel puţin o dată pe săptămână.

Comentariul lui nu mă supără, pentru că din prima zi în care mi-a livrat mâncare a fost foarte prietenos şi chiar amuzant.

— E una din zilele alea în care am nevoie de multe calorii. Şi crede-mă că sunt destule zile de acest gen, iar mâncarea este singura victimă a nervilor mei.

Începe să râdă.

— E bine că nu se pune hamburgerul pe unde nu trebuie, dacă sunt aşa multe zile.

— Se anulează una pe alta, îi zâmbesc şi îi întind banii, pentru care îmi mulţumeşte, şi după ce îmi urează „poftă bună", pleacă spre maşinuţa lui mică, parcată lângă Audi-ul meu A7.

Rămân o clipă în plus cu ochii spre maşină şi îmi amintesc câte ore am muncit având-o ca motivaţie, fiind maşina mea preferată de ani de zile. Acum am propria maşină, un loc de muncă stabil şi o casă cu trei camere în care locuiesc… singură.

Oftez şi închid uşa în spatele meu, apoi mă aşez la masa din bucătărie unde îmi servesc liniştită cina, uitându-mă în acelaşi timp la televizor.

După un telefon de aproape o oră cu o prietenă mutată în alt oraş, îmi aleg un film pe Netflix şi adorm cu televizorul aprins. Noroc că se stinge singur după câteva ore.

Nimic deosebit. O noapte liniştită, presărată cu vise haotice şi fără sens.

Dimineaţa vine prea repede şi alarma telefonului sună ca nebuna, iar eu parcă am ochii lipiţi cu aracet, că nu îi pot

deschide. Nu ştiu cum fac şi reuşesc să o opresc.

— Cinci minute, îmi bombăn în pernă şi dusă sunt din nou în lumea viselor.

Nu ştiu cum adorm la loc, dar o fac într-un stil minunat şi cele cinci minute se transformă ca prin minune într-o oră şi jumătate.

O minune care îmi dă dimineaţa peste cap şi îmi vine să urlu când reuşesc să deschid ochii şi să realizez că este puţin trecut de ora nouă, oră la care eu trebuia să fiu deja la birou.

Îmi bag capul în pernă să ţip, cât să nu mă audă vecinii, apoi sar ca arsă şi fug la baie.

E de vină vremea şi toamna asta nehotărâtă. Da, iubesc apusurile de toamnă, însă dimineţile înnorate îmi dau ritmul peste cap. Trebuia să îmi dau seama că este urât afară, din simplul fapt că nu mă puteam ridica din pat când a sunat alarma prima dată.

La naiba cu întârzierea mea, nu e tocmai o crimă. Nu mă ceartă nimeni la birou, însă îmi place să fiu un exemplu pentru colegii mei şi să fiu mereu la timp acolo.

După ce ies de la baie cu o faţă mai normală, ajutată de câteva creme şi cosmetice, mă îmbrac repede cu o rochie crem scurtă şi creaţă în partea de jos, o pereche de cizme înalte fără toc, dintr-un material subţire, strâns pe picior, la fel de negre ca şi geaca de piele pe care o am pe umeri, apoi agăţ geanta în drumul meu spre ieşire şi urc grăbită în maşină.

Am mare nevoie de o cafea, aşa că fac o oprire la micul complex comercial din acest cartier rezidenţial, unde ştiu că au o cafea bună, perfectă pentru starea mea de ameţeală matinală.

Opresc maşina, îmi iau doar portofelul şi cobor. Din fericire nu mai plouă şi pare că norii se risipesc, iar câteva raze de soare încep să îşi facă apariţia prin pătura cenuşie ce acoperă parţial cerul.

Pe terasa cafenelei sunt deja câteva persoane, iar atenţia îmi este brusc îndreptată spre un singur personaj, care stă la masă alături de un alt bărbat. Cei doi sunt în egală măsură atrăgători, unul cu părul şaten şi mai multe tatuaje pe braţe, însă celălalt este cel care mă face să nu mă mai uit pe unde merg şi eram aproape să mă împiedic cu picioarele mele lungi de bordura trotuarului.

Este mult mai solid decât prietenul lui, părul tuns scurt şi blond.

Omul ăsta e mare. Şi e al dracului de frumos!

Se opresc amândoi cu privirea spre mine, dar pentru o secundă şi eu mă pierd cu a mea în ochii lui albaştri.

Să mă bată mama! E bun de îmi vine să sar pe el acum şi aici!

Trec pe lângă ei, rezistând tentaţiei de a mă apleca şi de a-l săruta pe străinul ăsta care încă se uită spre mine cu prietenul lui, şi intru în cafenea unde îmi comand cea mai mare doză de cofeină.

În timp ce mi se face cafeaua, mai arunc câte o privire spre masculul minunat de afară, care momentan este într-o discuţie cu amicul lui.

Deodată telefonul îmi sună şi mă readuce la realitate, când văd că este secretara de la firmă. Sunt în mare întârziere, iar mie îmi arde să salivez la bărbatul ăsta?!

Răspund la telefon tăios, pentru că nu am chef să mi se reamintească de întârzierea mea, şi trec pe lângă cei doi

aruncând o ultimă privire scurtă spre respectivul.

Cu coada ochiului observ că şi ei mă privesc, dar nimic mai special.

Acum e timpul să îmi reintru în ritm şi să îmi văd de viaţa mea şi de serviciul unde trebuie să ajung cât mai repede, pentru că am multă treabă.

Capitolul 2

Primul pas

După două săptămâni

Carina

Zâmbesc. Poţi să spui că sunt nebună, poţi să spui că am tras ceva pe nas, chiar dacă urăsc din tot sufletul drogurile, dar adevărul este că nu acestea sunt răspunsurile corecte care îmi dau această stare euforică, ci asta este reacţia mea de fiecare dată după ce îl văd.

Şi din ziua aceea, de parcă soarta se joacă cu mine, îl văd destul de des. Când mă duc la magazin, când plec spre birou, când mă întorc de la birou… Cred că ne-am intersectat de aproape cinci-şase ori până acum, însă nu pot spune că am simţit din partea lui o intenţie de a iniţia o discuţie. Poate că nici nu m-a văzut în cele mai multe cazuri, dar asta nu mă opreşte să nu zâmbesc ca o toantă cât e ziua de lungă după ce îl văd.

Corpul lui mare, umerii laţi şi talia suplă au devenit sursa fanteziilor mele în ultimele zile şi, mai ales nopţi, iar cu

fiecare întâlnire pe care o avem, corpul meu tânjeşte şi mai mult după el.

Un necunoscut.

Spre surprinderea mea, am descoperit într-o dimineaţă, când am ieşit la alergat, că stă foarte aproape de casa mea, la doar câteva străduţe distanţă. *Un motiv în plus să ies mai des la alergat, sperând că am să mă reîntâlnesc cu el.*

Acum o săptămână, într-o plăcută seară de vineri, când soarele se pregătea să apună, dar era în momentul lui de glorie şi colora tot cerul în cele mai liniştitoare nuanţe de mov, l-am văzut din nou. Dar de data asta era pe o bicicletă roşie, alături de o fetiţă frumoasă foc şi la fel de blondă ca el.

Tipul are copil. Şi asta m-a făcut să realizez că, mai mult ca sigur, are o familie. Mai mult de atât, mi s-a părut că îl văd pentru prima dată ca pe un om normal, cu suflet de părinte, pe o bicicletă, iar asta mi-a plăcut. Din clipa aceea, pentru mine, nu mai era doar un tip care pare destul de arogant şi încrezut, care umblă cu tot felul de maşini destul de scumpe, ci un om cu inimă.

Cu toate astea, imaginea lui nu îmi dădea pace. Mai ales că într-o dimineaţă ne-am reîntâlnit la cafenea, de data asta eu ieşeam, iar el intra în locaţie, şi trecând atât de aproape pe lângă el, inima mea a început să bată mai tare, iar stomacul să fie străbătut de fiori ciudaţi când privirea lui s-a fixat o secundă asupra mea.

Ce mama naibii?! Ce mi se întâmplă?

Ascult o melodie şi mă gândesc dacă e genul lui. Mă întreb ce muzică îi place. Mănânc o salată şi îmi pun întrebarea dacă el ar prefera o friptură. Mă uit la un film de dragoste şi sunt sigură că el ar prefera unul de acţiune sau

poate o comedie.

Fiecare zi devine parcă o obsesie să aflu mai multe despre el. Trebuie să descopăr ceva care să mă facă să mi-l scot din minte, pentru că simt cum mă îndrept spre un teren mult mai periculos.

Poate era copilul lui, poate că era un nepot. Poate că are o familie, poate că e singur.

Poate că vrea să ne-o tragem. Poate că nu.

Cert e că starea asta de incertitudine nu îmi dă pace, iar eu nu pot sta departe de… el.

Maşinile din faţa casei lui, spre surprinderea mea, se schimbă destul de des. Multe modele scumpe, dar niciuna care să stea mai mult de câteva zile. Deci, cu toate cunoştinţele mele la poliţie, nu am cum să îi aflu numele, pentru că aceste maşini sigur nu îi aparţin.

Mă învârt în cerc prin casă, când îmi vine o idee.

Ceva îmi spune că nu este genul de bărbat cuminte. După felul cum se îmbracă, după felul cum merge, după privirea pe care o are pare un pic afemeiat şi asta mă determină să cred că este cel mai probabil necăsătorit şi mereu pus pe vânătoare.

Şi unde găseşti un tip care vrea să agaţe tipe fără nicio obligaţie? Pe Tinderi îmi iau inima în dinţi şi fac primul pas: îmi descarc aplicaţia. Apoi îmi setez la profil o poză cu mine de la spate, pentru că nu vreau să fiu recunoscută de vreun prieten sau client, însă din fericire în poză se vede cartierul în care locuiesc. *Asta sper să îi atragă atenţia.*

Cu inima bătând ca nebuna, încep să dau stânga la toţi indivizii care îmi apar. Unii dintre ei chiar mă fac să le analizez un pic mai atent profilul, părând destul de drăguţi,

dar parcă nu aş intra pe teritoriul ăsta, totuşi. *Nu trebuie să uit motivul pentru care sunt aici!*

Şi inima mi se opreşte când în faţa ochilor îmi apare poza lui. *BINGO!*

Învăţată de o prietenă că un simplu „like" spre dreapta poate trece neobservat, apăs pe butonul magic de „super like". Şi, vai, simt cum pulsul meu o ia razna în secunda următoare!

Acum nu îmi rămâne decât să aştept!

Reuşesc să mă desprind de gândurile legate de ceea ce am făcut şi să nu mă mai holbez la telefon din două în două secunde, să merg mai departe cu activităţile mele obişnuite.

A doua zi dimineaţă, deschid entuziasmată aplicaţia şi văd că am un mesaj de la el. *Yuppy!*

Mă port ca o adolescentă, ştiu! Dar nu mă pot abţine! Chicotesc şi citesc mesajul.

„Hey! Stai în New Moon?"

„Bună! Da". răspund punând la final un emoticon care rânjeşte cu toţi dinţii.

Răspunsul lui vine, însă mult mai târziu, când eu eram deja la birou, cu nasul în multe hârtii şi emailuri.

„Lasă-mi numărul tău de telefon, că este mai greu să vorbim pe aplicaţia asta".

Wow, dar repede se mişcă lucrurile pe aici!

Îi dau numărul şi în câteva minute am deja un mesaj de la el pe whatsapp.

„Aşadar, suntem vecini?"

„Cam aşa ceva".

„Dar nu ne cunoaştem…"

„Nu personal. Ne-am intersectat de câteva ori, dar atât".

„Dă-mi o poză cu tine să văd dacă te recunosc”.

Ei, drace… Urăsc pozele cu mine, dar oftez şi mă conformez, începând să caut prin telefon ceva mai recent.

„Până găsesc eu ceva, dă-mi şi tu o poză” îi spun.

Imediat primesc o poză pe care îmi dau seama că şi-a făcut-o în maşină în timp ce vorbeşte cu mine. Îi dau şi eu una şi îmi răspunde:

„Îmi pari cunoscută”.

Auch! Lovitură sub centură! Adică eu aproape am făcut o obsesie pentru el, iar el abia dacă mă recunoaşte? A uitat cum se holba cu prietenul lui acum două săptămâni? Acum sunt tot mai sigură că tipul are parte de multe aventuri, dacă şi eu cu ochii mei verzi şi părul lung platinat i-am ieşit aşa repede din memorie. *Aveam o părere mai bună despre mine…*

Până să vin cu replica, îmi scrie din nou: „Poţi să vorbeşti? Sunt la volan şi îmi e cam greu să tastez”. „Pot”.

Mă uit prin geamul de sticlă al biroului meu la colegii concentraţi pe activităţile lor şi mă ridic de pe scaun să închid uşa şi să trag jaluzelele, pentru a avea mai multă intimitate. Nu vreau să mă vadă nimeni chicotind pe aici ca o adolescentă. Între timp telefonul îmi sună.

— Bună, aud pentru prima dată vocea lui groasă şi îmi dau seama că râde, ceea ce mă face şi pe mine să zâmbesc.

— Bună.

— Şi zici că suntem vecini…

— La câteva străduţe distanţă unul de altul, mai exact.

Începe să râdă.

— Deci tu ştii unde stau.

— Plus minus câteva case, mint pentru că nu vreau să par o nebună care l-a observat de fiecare dată. Ai ieşit la

plimbare pe vremea asta aşa urâtă?

Mă uit pe geam şi azi plouă mărunt, o ploaie rece şi întunecoasă care m-a făcut să am din nou nevoie de o mare doză de cafea şi azi.

— Un pic de treabă, altfel nu ieşeam din casă.

— E bine că îţi poţi permite acest lux. Locuieşti de mult timp în cartier?

— De aproape doi ani. Tu?

— M-am mutat de aproape două luni.

— Şi îţi place?

— E liniştit cartierul. Vecinii din careul meu sunt politicoşi şi, pentru că majoritatea au copii mici, nu am parte de petreceri zgomotoase şi gălăgie în miez de noapte, deci mă pot odihni cum trebuie.

— Asta îmi place şi mie aici în cartier. Eşti singură sau cu cineva?

Nu ştiu dacă se referă la viaţa mea personală sau doar la locuit în casă, dar oricum răspunsul meu este acelaşi la ambele variante.

— Singură. Tu?

— Nu sunt singur.

Face o pauză şi adaugă.

— Am şi o fetiţă.

— Ştiu, zic amuzată, iar el începe să râdă, vizibil mai relaxat.

— Deci ai văzut şi asta!

— E totuşi un cartier destul de mic. Câţi ani are?

— Patru ani.

— Mulţi înainte!

— Mulţumesc! Tu nu ai în plan pasul acesta?

Uff… adevărul e că trecuse prea mult timp de când mă întrebase cineva când am de gând să îmi întemeiez o familie… Mai exact trei zile, când am vorbit cu mama.

— Momentan nu. Priorităţile mele sunt mai mult legate de job.

— Femeie de carieră.

— Cel puţin încerc. Dar, spune-mi, dacă zici că ai pe cineva, ce cauţi pe aplicaţia aia?

Începe din nou să râdă. Îmi place că e relaxat.

— Am vrut să văd dacă mai trage peştele, zice amuzat şi încep şi eu să râd de sinceritatea lui.

Aşa cum am bănuit: omul e un mare gagicar, chiar dacă are familie şi copil.

Şi cu toate astea, oricât de mult îmi place de el, nu îl vreau de soţ. Dar, oricât de urât e gândul care mă bântuie, îmi dau seama că vreau să am ceva cu el, o aventură.

Nu mă judecaţi. Ştiu că are nevastă sau iubită, pe care nu am văzut-o deloc în tot acest timp, plus un copil, dar nu am de gând să fiu cea care îi va destrăma familia, ci doar încă una din multele tipe cu care el sigur şi-o trage.

Vreau să văd dacă e un bărbat care îmi va zgudui corpul aducându-mi orgasme nenumărate, aşa cum îmi zguduie creierii de când l-am văzut prima dată. Poate că o să ne vedem o dată şi atât, poate de mai multe ori, cert este că nu am cum să mă îndrăgostesc de un astfel de afemeiat. Îl vreau doar sexual. Şi dacă tot fac nebunia asta cu un bărbat însurat, ar face bine să se ridice la nivelul aşteptărilor şi să nu mă dezamăgească.

Aşa că dau curs discuţiei ignorând orice alt apel la care ar trebui să răspund, fiind încă la serviciu, şi ne întindem la

vorbă şi glume mai bine de un sfert de oră.

Dar totul se încheie cu un simplu „mai vorbim şi ne mai vedem prin cartier” şi nimic concret.

— Dă-mi un semn subtil când mă vezi, ca să te recunosc. Mă tragi de mânecă, fluieri…

Hai că e amuzant.

— Vin încet pe la spatele tău şi zic „boo!”

— Sau aşa! râde la rândul lui.

Închidem şi rămân cu un zâmbet tâmpit pe chip minute bune. Pentru tot restul zilei ignor privirile întrebătoare ale celorlalţi şi mă bucur de starea de euforie pe care o am. Zici că am câştigat la loto!

A doua zi dimineaţă, soarta ţine cu mine şi mi-l scoate din nou în cale, când tocmai ieşeam la alergat. L-am văzut de la distanţă când a urcat cu un alt tip într-o maşină, iar când am trecut pe lângă ei s-a uitat lung după mine, vizibil că m-a recunoscut, iar apoi a întors maşina din drumul ei, pentru a venit în urma mea.

Scot repede telefonul şi îi trimit un mesaj cu „boo”, la care îmi răspunde repede cu un emoticon care râde, apoi îmi dă o poză cu mine, pe care, se pare, că tocmai mi-o făcuse, înainte să mă depăşească. Se duce mai departe şi după un nou set de emoticoane amuzante, povestea se stinge din nou.

Hmm… Să zicem că are treabă. Nici nu vreau să mă gândesc că nu este interesat de mine.

Aşa că seara, după ce ajung acasă şi termin ritualul de duş şi cină, o sun pe Maria, una dintre prietenele mele cele mai bune, care ştiu. că nu m-ar judeca nici măcar o clipă pentru faptul că mă uit după un bărbat însurat.

— Nu are cum să nu îi placă de tine. Tu te uiţi în

oglindă? îmi zice ca şi când este evident ceea ce îmi descrie. Crăcii tăi cred că sunt la baza multor fantezii pe care le au, probabil, toţi bărbaţii care te cunosc, chiar şi cinci minute. Nimeni nu îţi rezistă, mai ales dacă apucă să se uite şi în ochii tăi verzi.

— Mulţumesc de încurajare, M, zic cu dezamăgire în glas, cuvintele ei neavând chiar efectul magic pe care ea şi-l doreşte.

— Eşti nebună dacă ai nevoie de încurajări.

Oftez.

— Nu îmi pare interesat din moment ce nu zice nimic. Doar răspunde scurt la ce îi scriu eu, însă la telefon am vorbit destul de mult şi am simţit că suntem pe aceeaşi lungime de undă.

— Poate că nu ştie că eşti şi tu interesată. Plus că el are o familie, din ce zici, deci poate că trebuie să afli ceva despre subiectul ăsta.

— Nu ştiu ce familie are, dar îţi garantez că omul e o mare curvă. Nu se dă în spate de la nicio aventură, din moment ce pierde timpul pe aplicaţia aia; cred că vrea să fie rugat.

Ea râde.

— Poate tocmai situaţia lui şi faptul că eşti vecină cu el îl face să ezite. Vezi cum reacţionează când vă mai vedeţi.

Şi exact asta am făcut.

Capitolul 3

Femeile sunt noii bărbaţi

Carina

Întâlnirile noastre, acum, nu mai erau atât de nesemnificative. De fiecare dată vedeam reacţie şi pe chipul lui, nu doar al meu, pentru că acum şi el mă observa. Şi de fiecare dată îmi zâmbea sau îmi făcea cu ochiul, dar într-un mod subtil, pentru a nu fi observat de cineva din jur. Mai puţin de două ori, când l-am văzut foarte fugitiv alături de partenera lui, o femeie foarte frumoasă, cu părul până la umeri, brunetă. Cu coada ochiului îl observam că mă priveşte, dar în acele cazuri eu am evitat complet să mă uit în direcţia lor, nedorind să fiu genul de persoană care se holbează. Dar în rest, chipul lui se schimba de fiecare dată când mă vedea.

Gesturile lui m-au încurajat să îi scriu din nou. Asta pentru că ne-am văzut aproape zilnic în săptămâna următoare, iar el continua să nu zică nimic şi doar să îmi mustăcească de fiecare dată când mă vedea.

Fierbeam tot mai tare de nervi şi de dorinţă.

Aşa că am luat atitudine şi i-am trimis un mesaj într-o zi când l-am văzut din nou singur, coborând din maşină în faţa casei lui.

„Busy?" am întrebat.

„Vrei să intri la o cafea?" a venit imediat răspunsul lui care m-a blocat. *E nebun? Vrea să intru la o cafea în casa lui?!*

Nu are cum… Mă testează.

„Ieşi tu, mai bine, la o cafea?" îl întreb.

„Ne expunem".

Pe cuvântul tău! Şi ce vrei? Să sar direct în patul tău?

Mă opresc din alergat realizând situaţia. Normal că asta vrea! Dar asta vreau şi eu, că nu am timp de pierdut cu cine romantice sau alte ieşiri în public, să mă vadă cineva cu un bărbat însurat.

„Atunci mă anunţi tu" îi spun.

„Vorbim puţin mai târziu, nu pot acum".

Din nou intru în starea mea plină de entuziasm şi o iau din loc, îndreptându-mă spre casă, ca apoi să mă pregătesc de birou.

Îmi propun ca în zilele următoare să evit să mai trec pe străduţa lui, chiar dacă ceva mereu mă atrage pe acolo, în speranţa că am să îl revăd.

Off, Doamne, m-am transformat într-o nebună care îl urmăreşte pe săracul om peste tot. Nu e bine, însă sper din suflet ca după ce termin cu el situaţia asta, să scap de această obsesie bolnavă, care poate răni mai multe persoane decât îmi doresc.

Acest „vorbim mai târziu" s-a transformat încet în „nu vorbim deloc". După două zile, nu aveam niciun semn de la el. După mai bine de o săptămână eram din nou vrăjitoarea cea urâtă la birou, rece şi calculată, care nu are chef de glume, dorindu-mi doar să primesc un semn de la cel care se juca, evident, cu mintea mea, făcând pe inabordabilul. Ştie că vreau, ştie că îmi place… însă jocurile astea mă enervează. *Oare chiar nu este interesat?*

Din nou mă simt nevoită să iau atitudine, promiţându-

mi că de data asta va fi ultima dată, iar dacă el tot nu va avea o inițiativă spre mai mult, voi renunța și îi voi șterge chiar și numărul pentru a evita pe viitor să mă tenteze să îl mai caut.

Nu este bine ceea ce fac, iar faptul *că eu* sunt cea care insista, în loc să văd din partea lui așa ceva, începe să mă deranjeze. Nu îmi stă deloc în caracter să fiu așa insistentă, dar omul ăsta mă atrage mult prea tare, cum nu îmi amintesc să o mai fi făcut un alt bărbat până acum.

„Invitația aia era o glumă sau chiar vrei să bem o cafea împreună?" îi scriu.

„Pe întuneric" răspunde scurt și adaugă un emoticon care râde și face cu ochiul.

Stai tu liniștit, dragul meu, că oricât încerci să glumești, știu că vorbești foarte serios. Norocul tău că nu te vreau de soț, ci doar să te scot la un test drive măcar o dată.

Dar nu am chef de glume, așa că insist: „Răspundeee!"

„Pot să te sun în câteva minute? Sunt la sală".

„Ok".

Mă trântesc pe scaun, după ce îmi dau seama că făceam ture prin birou, agitată. Timp de un minut inima mi-a bătut ca și când aș fi urcat zece etaje în fugă, dar m-am liniștit, ușor, și pentru o secundă m-am gândit că minutele lui se vor transforma din nou în săptămâni.

Dar din fericire nu se întâmplă așa ceva și mă sună.

— Bună!

Îi simt din nou zâmbetul din glas.

— Bună, răspund la fel de jovială, toată starea de agitație dispărând subit.

— Tu nu te oprești niciodată din alergat?

— Doar dacă am un motiv bun.

— Atunci ce spui de o cafea?

— O! exclam pe un ton exagerat şi ironic. Unde? La tine?

Începe să râdă.

— Sincer acum, continuu mai serioasă. Tu chiar aveai de gând să mă inviţi în casa ta?

— Am vrut să te testez, chicoteşte.

— Ce drăguţ… zic cu amar, strâmbându-mă, chiar dacă nu mă vede.

— Dar poate bem cafeaua la tine.

Hmm… da, am putea, dar ceva mă opreşte să îl primesc în casa mea atât de curând.

— Nu aş vrea să te vadă cineva. Hai să ne rezumăm la o cafea undeva prin oraş.

— Sună bine. Ai timp săptămâna asta?

Este miercuri, iar vineri am o prezentare foarte importantă, deci timp zero.

— Săptămâna viitoare? întreb cu reţinere. Sunt foarte prinsă şi obosită zilele astea, dar de luni sunt mai liberă.

— Atunci hai să ne auzim luni la un telefon şi stabilim atunci detaliile. E ok?

— E perfect.

— Dar cu ce te ocupi de eşti atât de prinsă cu treabă?

Ezit să dau detalii.

— Marketing. Am la sfârşitul săptămânii o prezentare şi e cam nebunie.

— Aaam înţeleeees, zice lungind cuvintele.

— Tu? Cum se face că ai atât de mult timp liber?

— Mai nimic, şi râde.

Nu insist. Nici el nu vrea să dea detalii, chiar dacă sunt curioasă în privinţa lui.

— Bineee, răspund lungind şi eu cuvântul.

— Atunci aşa rămâne. Ne auzim săptămâna viitoare!

— Şi ne mai vedem prin cartier.

— Exact, zice râzând.

Închidem şi mă las cu spatele în scaunul mare şi confortabil. Inima îmi bate destul de alert, dar nu ca la început. Şi râd. La naiba! Chiar o să o fac!

Râd ca nebuna şi îmi acopăr faţa cu mâinile. Sunt o persoană foarte stăpână pe sine, dar în clipele astea mă port ca o adolescentă. Nu! mai rău ca o adolescentă!

Sunt la un pas de a avea o aventură cu un bărbat însurat! Ce naiba mi-a făcut tipul ăsta de îl vreau aşa de tare?

În zilele în care nu vorbesc cu el sau nici măcar nu îl văd, sunt posomorâtă şi tristă. Iar un singur zâmbet sau un mesaj din partea lui mă transformă complet în cea mai radioasă persoană de pe Pământ.

Nu sunt normală! Ceva nu e în regulă cu mine, dar înainte de a mă arunca cu capul înainte, cred că trebuie să mă calmez un pic şi să fiu sigură că pot merge mai departe cu această… aventură.

Pe seară, ajunsă în cuibul meu, o sun pe Maria, după ce îmi fac un castron de floricele, numai bune de mâncat la un film.

Simt nevoia să vorbesc cu ea, fiind singura care cunoaşte povestea cu vecinul meu în mici detalii.

— Nu ştiu nimic despre el, îi zic lăsând castronul pe canapea şi începând din nou să mă agit prin cameră. Dar mi-a luat minţile, pe cuvântul meu, Maria.

Oftez şi apoi îi mărturisesc cu sinceritate:

— Cred că îmi place de el mai mult decât trebuie. Nu m-

am mai gândit la un bărbat atât de mult ca la el, de ani de zile!

— Kiki, nu îmi spune că te-ai îndrăgostit! zice afectată, chiar dacă foloseşte apelativul prietenesc pe care mi l-a atribuit de ani de zile.

— Nu! mă grăbesc să o corectez, chiar dacă în sinea mea simt un gram de minciună. Departe de mine astfel de sentimente, ştii prea bine că nu prea e pentru mine aşa ceva. E vorba de atracţie fizică. Îl vreau!

Ea râde.

— Şi o să îl ai, se pare, zice acum, după ce i-am povestit mai devreme planurile pentru săptămâna viitoare.

— Rămâne de văzut. Poate chiar o să fie doar o cafea şi o să îmi dau seama că e un dobitoc şi o să îmi piară cheful să îl mai văd.

— Da, da, minte-te singură. Eşti prea aprinsă după el ca să îţi treacă aşa repede.

— Contează cum o să se descurce la pat. Că dacă acolo mă dezamăgeşte, a doua oară nici că mă mai vede.

— Te muţi! râde ea, iar eu o acompaniez cu hohote.

— Nici chiar aşa, dar cum nu mă interesează cât de afemeiat e, că doar nu e bărbatul meu, nu mă interesează prea mult alt aspect, decât cel sexual.

— Măcar arată bine? Că mi-ai dat puţine detalii.

— Arată foarte bine, zic visătoare lăsându-mă pe spătarul canapelei şi privind în sus. Niciodată nu m-au impresionat tipii care merg la sală şi sunt aşa masivi, dar ăsta are ceva aparte care mă atrage rău de tot.

— Mai mult decât fizic?

— Am zis că nu e vorba despre dragoste, dacă aici faci

aluzie…

Ea râde.

— Bine, bine, nu mai insist cu latura asta. Doar că mi se pare că îţi place de el mai mult decât fizic.

— Hai să nu mai insistăm. Ne gândim la el doar ca la un corp care trebuie să facă o treabă bună, spun pe un ton definitiv şi începem să râdem amândouă.

— Dar cum îl cheamă pe tip, până la urmă? Ai reuşit să afli?

Povestea cu numele este puţin complicată, că pe aplicaţia aia buclucaşă pe care am şi şters-o deja, apărea doar cu numele mic, dar căutându-l ulterior pe grupul de Facebook în care suntem toţi locuitorii complexului rezidenţial, mi-a fost destul de uşor să îi aflu şi numele de familie. *V-am spus că sunt obsedată şi că am luat-o razna, nu?!*

— Cătălin, spun zâmbind. Cătălin Bodea.

Linişte.

Capitolul 4

Şoc şi groază!

Carina

Nu mai aud nici respiraţia ei şi pentru o secundă mă uit la telefon să văd dacă s-a întrerupt.

— Mari? Mai eşti? întreb cu grijă.

— Carina… spune încet. Îl cunosc.

Nu cred că am auzit bine. Sar repede în picioare şi fac

câţiva paşi clătinând din cap. Dar în acelaşi timp zâmbesc gândindu-mă că îmi poate da detalii despre el.

— Poftim? De unde?

— Şi tu îl cunoşti.

Tonul vocii ei nu îmi pică bine. Îmi dau seama că ceva nu e în ordine şi mă opresc în loc din mersul meu agitat prin casă.

— Ce vrei să spui?

— Este soţul Alinei. Prietena mea despre care ţi-am mai povestit şi pe care ai cunoscut-o acum nouă ani când am mers la mare împreună. Am ieşit într-o seară la o terasă şi atunci erau şi ea acolo. Şi el. Nu îţi mai aminteşti?

— Mari… poate e doar o coincidenţă de nume, zic repede, nevenindu-mi să cred.

— Are o fetiţă de 4 ani, la fel de blondină ca el. Iar el este un tip mare şi înalt.

— Îţi dau acum o poză, spun, ştiind că aveam poza dată de el când am vorbit prima dată.

Îi trimit poza şi îmi primesc lovitura de graţie.

— El e… îmi spune cu vocea stinsă.

— Dumnezeule…

Pic pe canapea. Îmi trec o mână prin păr, lăsând-o acolo să îmi tragă de câteva şuviţe, poate aşa tremurai corpului meu va înceta. Vreau să mut atenţia spre altceva, decât starea ciudată pe care o am în piept.

Care erau şansele ca cel pe care eu îl plac să fie acelaşi om ca cel pe care l-am cunoscut acum nouă ani şi, mai presus de toate, să fie soţul Alinei? Nu o cunosc, singurul meu contact cu ea fiind în acea seară, dar îmi amintesc de el. Ştiu sigur că încă de atunci mi s-a părut un tip arătos, dar l-

am apreciat doar ca ființă umană, fiind departe de mine gândul de a râvni la iubitul acelei femei extrem de frumoase care era și bună prietenă cu Maria.

— Nu pot să cred că el o arde pe Tinder, în timp ce ea muncește și are grijă de copil! zice Maria supărată.

— Nu îmi vine să cred, continuu să bombănesc acoperindu-mi fața cu palma. Eram la un pas să fac cea mai mare greșeală a mea!

— Carina, eu nu prea am mai vorbit cu ea de câteva luni, și nu știu în ce stadiu mai e relația lor, dar ea chiar nu merită un astfel de bărbat. Dacă nu erai tu, sigur era alta, cum sunt convinsă că au mai fost grămadă, și vor mai fi! adaugă deja cu furie în glas.

— De asta sunt convinsă, însă aici e vorba despre o femeie pe care tu o știi! E prietena ta, iar eu eram la un pas să mă culc cu soțul ei!

— Ce ți-e și cu viața asta… Dacă nu vorbeam la telefon acum…

— Dacă nu mă întrebai numele lui! Tu îți dai seama cum ar fi fost dacă eu te sunam DUPĂ ce s-ar fi consumat treaba între mine și el?

Deja sunt îngrozită la gândul că eram atât de aproape de o asemenea nebunie! Cine dracu' m-a pus să mă uit după bărbați însurați? După unul, că era o premieră pentru mine, dar acum nici asta nu o să mai fie! Asta e clar!

— Dumnezeule, Mari, îți mulțumesc din suflet că m-ai oprit să fac o prostie colosală!

— Kiki, nu ai idee cât mă bucur că ai aflat acum!

Face o pauză și știu sigur că amândouă ne gândim la același lucru.

— Şi cum rămâne cu Alina?

Întrebarea ei mă face din nou să oftez. Cum au scăpat toate de sub control în doar câteva minute?

— Este decizia ta. Eu mă simt destul de vinovată faţă de ea că am insistat la soţul ei. Dar tu ştii cel mai bine cât de apropiată eşti de ea, iar dacă decizi să îi spui despre povestea asta, te rog să o asiguri că eu voi lua o mare distanţă şi nu o să mai am vreun contact cu el.

— Îmi pare rău că lucrurile au luat întorsătura asta, Kiki, îmi zice cu regret în glas.

— Stai liniştită că o să îmi treacă, încerc să o conving, chiar dacă ştiu că nu îmi va fi aşa uşor.

— O voi chema pe la mine zilele astea şi o să văd atunci dacă e cazul să deschid subiectul sau nu, în funcţie de cum o să o simt când vorbeşte despre el.

Oftez pentru a mia oară.

— Dumnezeule… ce era să fac!

— Hai, linişteşte-te! E bine că ai aflat acum şi nu când era prea târziu.

— Corect!

Mă întind pe canapea, lăsând castronul cu pop-corn pe jos.

— Eşti bine? mă întreabă când nu mai aude niciun sunet din partea mea.

— Da, da, o mint încercând să îi transmit un zâmbet. Am nevoie de puţin timp să îmi dau seama de tot ce se întâmplă.

— Vrei să te las să digeri toată treaba asta?

— Da, îi mărturisesc. Hai să mai vorbim mâine, acum cred că am nevoie să mă bag la un film şi să uit un pic de toată povestea asta.

— Bine, scumpo. Dacă vrei să mai vorbim, mă suni. La orice oră!

— Mulţumesc din suflet, Mari. Hai că mai povestim. Ai grijă de tine!

— Şi tu, îmi spune cu tristeţe, după care închide apelul.

Rămân pe canapea minute bune, cu genunchii strânşi la piept şi telefonul lângă ureche.

Cum au putut lucrurile să ia o astfel de întorsătură, nu îmi dau seama. Totul e anapoda. Trebuia să fie o simplă aventură, dar s-a dovedit că lumea e prea mică şi era să aibă loc o mare catastrofă.

Ce glume proaste îţi poate face viaţa câteodată… Dacă tu crezi pentru o secundă că poţi să o controlezi, ea îţi va dovedi în fiecare zi că ea te controlează.

Când crezi că lucrurile sunt pe un drum bun, vine viaţa şi îţi lipeşte câte o palmă peste obraz, de îţi întoarce capul o sută optzeci de grade. Zici „mulţumesc!", mergi mai departe, dar vine repede şi îţi mai dă o palmă şi pe celălalt obraz, să nu cumva să uiţi că ea e acolo să te chinuie şi să se bucure la orice pas de nefericirea ta. „Vrea să te facă o persoană puternică", spune lumea, dar în clipa asta cred că cei care spun aşa ceva, o fac doar pentru că mai au un pic de speranţă că vor avea zile perfecte cândva.

Viaţa îţi pune în faţă o mare şi frumoasă prăjitură, iar când tu eşti la un pas să o guşti, ţi-o trânteşte pe toată în cap. Asta e realitatea. Tu alegi dacă să plângi după prăjitură sau dacă vrei să o mănânci cu degetul din capul tău.

Adorm târziu. Foarte târziu. Acolo pe canapea, acoperită cu o păturică subţire, mai mult decorativă şi cu televizorul pornit pe un program aiurea, la care m-am uitat

mai mult în gol, mintea mea fiind complet absentă.

Realitatea mă loveşte de la primul sunet al alarmei de dimineaţă şi, chiar dacă mi-aş dori să uit de tot şi să continui să dorm, ştiu, după această noapte, că nici în vise nu scap de el şi de povestea asta prea curând. A fost o noapte agitată care nu m-a ajutat să mă odihnesc prea bine.

Iar la birou am atâta treabă…

Sunt obosită, însă nu mă opresc la cafeneaua din complex nici dacă mă pici cu ceară! mai rezist eu încă zece minute până la prima benzinărie, de unde o să îmi iau o porcărie de cafea, dar măcar evit să dau cu ochii de el. Lucru care nu pot spune că îmi reuşeşte complet în zilele următoare.

Mai ies de câteva ori la alergat, dar evit pe cât posibil strada lui. Cu toate astea, îl zăresc de la distanţă de vreo două ori şi sunt convinsă că şi el m-a văzut, însă am mers mai departe, ignorându-l total.

Ceva în pieptul meu mă deranjează şi stomacul îmi tresare de fiecare dată când îl văd. În acele clipe o înjur pe Maria că e prietenă cu mulţi oameni, iar asta face ca lumea noastră să fie atât de mică.

Ce simplu ar fi fost dacă nu se cunoşteau… Acum frustrările mele ies la suprafaţă de fiecare dată când îl zăresc şi când mă gândesc la el, dându-mi mereu o stare neplăcută.

Aşadar nu am ce să fac, decât să continui să îl evit.

Nu cred că a sesizat schimbarea din comportamentul meu, dar o să îşi dea seama de asta când nu o să îi mai răspund la telefon sau la mesaje.

Pentru o clipă m-am gândit că ar fi frumos din partea mea să îi spun că m-am gândit mai bine şi că ar fi mai indicat

să nu ne mai vedem, însă în acelaşi timp mă gândesc că nu îi datorez acest lucru.

Chiar dacă el nu a greşit cu nimic faţă de mine, sunt conştientă că nu este bine să mai am un contact cu el, oricât de mic ar fi el; pentru că nu cred că voi rezista tentaţiei de a vrea mai mult, chiar dacă acum ştiu mai multe decât el, despre noi doi şi lumea din jurul nostru.

Capitolul 5

Viaţa, lămâile şi limonada

Carina

Telefonul Mariei de sâmbătă nu mă surprinde, însă vizita ei pe seară o face. Este prietena mea, dar are un program foarte încărcat şi de obicei, ca să ne vedem, ne facem planuri cu cel puţin o săptămână înainte. Azi, însă, m-a sunat să mă întrebe dacă sunt acasă, că vine pe la mine, şi uite cum mă ridic repede de pe canapea când aud soneria.

Deschid în grabă şi foarte fericită că îmi revăd prietena după săptămâni bune, însă zâmbetul îmi îngheaţă pe chip când văd că nu este singură. Este împreună cu o tipă brunetă şi foarte frumoasă, pe care o recunosc imediat. *Alina.*

Chipul acesteia este blând şi nu văd în ochii ei nicio dorinţă de a sări în părul meu, ca apoi să ne zgâriem şi să ne batem ca două mâţe nebune. Iar asta mă surprinde.

— Hei! zice Maria către mine, luându-mă în braţe şi împingându-mă repede în casă, urmată de Alina care zâmbeşte la gestul de afecţiune al prietenei mele.

— Bună! o salut, dar în acelaşi timp mă uit şi la bruneta care îmi răspunde tot cu un „bună!”, dar mai reţinut.

Le fac loc să intre şi încerc să îmi liniştesc respiraţia agitată de vederea acestei femei la mine în casă. Nu pot însă să nu mă întreb: *ce dracu’ ai făcut, Maria?*

— Ţi-o aminteşti pe Alina, nu?

— Din poveştile tale, îi spun eu cu o uşoară reţinere şi îi întind o mână brunetei. Îmi pare rău, mă adresez ei de data asta, au trecut prea mulţi ani de când ne-am cunoscut şi ne-am văzut pentru singura dată.

Îmi zâmbeşte sincer şi asta mă face să fiu şi mai confuză. *Ce naiba se întâmplă?*

— Sunt sigură că ne-am intersectat prin cartier, dar nici eu nu te-am recunoscut. Şi chiar am o memorie vizuală foarte bună!

— Felicitări! îi zâmbesc sincer. Eu nu mă pot lăuda cu o astfel de abilitate.

Intrăm în sufragerie şi le poftesc să ia loc pe canapea, iar eu mă aşez pe latura scurtă a acesteia, uitându-mă la ele.

— Cu ce vă servesc? Am apă, ceai, vin şi nişte cidru.

— Apă, zice Maria.

— Vin, zice şi Alina şi pentru prima dată simt un pic de emoţie în vocea ei.

Pe fundal se aude doar televizorul în timp ce le pregătesc băuturile, şi decid să îmi pun şi mie un pahar de vin.

— Am un vin roze bun. Este ok sau preferi altceva?

Am de toate.

— Ce înseamnă să fii femeie singură! comentează amuzată Maria.

— Am atâta vin pentru că şeful meu şi secretara lui nu ştiu să facă alte cadouri decât sticle de vin. Nu ai idee câte mai dau în stânga şi în dreapta!

— Roze e perfect, răspunde Alina.

— Maria, întreb eu, sigur nu vrei şi tu?

— Sunt cu maşina. Şi ştii că nu mă dau în vânt după alcool.

— Asta pentru că ai o viaţă liniştită. Dacă erai la fel de agitată ca mine, crede-mă că înţelegeai de ce e necesară o sticlă de vin în casă după o zi grea şi plină de înjurături la birou.

Râdem toate în timp ce mă apropii de ele cu paharele.

Luăm fiecare câte o gură şi se lasă liniştea. Eu simt că cele două au ceva de spus, pentru că le văd cum îşi aruncă priviri pe ascuns, în timp ce inima mea continuă să bată speriată în piept.

— Ok, decid să rup liniştea deranjantă. Care e povestea?

Le zâmbesc, dar pe cuvântul meu că inima îmi e mică.

Mă simt vinovată că m-am dat la bărbatul femeii frumoase din faţa mea, chiar dacă nu s-a consumat nimic şi nici măcar nu am vorbit faţă în faţă. Iar dacă ea vrea să îmi reproşeze asta, atunci o să încerc să stau cuminte şi să îmi accept mustrările. Presupun că de-asta a venit aici…

Mă uit un pic tăios la Maria, pentru că ea m-a pus în situaţia asta. Mai urât e faptul că o să îmi iau mustrarea în propria casă!

Taci şi înghite, Carina, că aşa îţi trebuie dacă încerci să cucereşti bărbaţi însuraţi. Ptiu! Ptiu! Cine se mai apropie de specia asta, să-i cadă nasul!

— Maria mi-a spus despre micile discuţii pe care le-ai

avut cu Cătălin, decide Alina să răspundă după ce ia o gură serioasă de vin din paharul ei.

Nu este o întrebare. Iar inima mea s-a oprit.

Cât despre micile discuţii… ce pot să spun? Mici şi intense, pentru că eram la un pas de a-i „rupe creanga" bărbatului. Dacă nu aveam acea discuţie cu Maria, în câteva zile aş fi fost călare pe el!

— Nu am venit aici să te condamn sau să îţi reproşez ceva, adaugă ea repede.

Atunci ce vrei? Să fim prietene? Asta ar fi interesant ca dracu'…

Oare ce reacţie ar avea dacă m-ar vedea în casa lor la aceeaşi cafea despre care el a pomenit în întrebarea lui de test, dar de data asta invitată de soţia lui?

— Vreau să continui ce ai făcut şi până acum, să te întâlneşti cu el şi chiar să aveţi o aventură.

Pauză. Mai ales în creierul mea *CE MAMA DRACU'?!*

— Este un bărbat frumos, continuă ea repede văzând şocul de pe chipul meu. Foarte frumos. Este şi un tată atent şi grijuliu, iar asta mă bucură mult, că nu am dat de un bărbat care să mă bată sau să urle la mine sau la copil. Însă în inima mea, nu el este alesul.

— Stai puţin, o opresc şi beau o gură de vin, la fel de sănătoasă ca cea pe care ea a băut-o mai devreme.

Să le luăm pe rând: VREI SĂ MĂ CULC CU SOŢUL TĂU?! AI ÎNNEBUNIT?

Mă uit la ea cu ochii mari şi din când în când mai arunc o privire la Maria, aşteptând ca ea să sară în orice clipă şi să îmi zică că totul e o glumă. O glumă proastă!

Dar şi Maria are aceeaşi privire vinovată pe chip, ca şi

prietena ei, şi decide să intervină:

— Kiki, e mai complicată treaba, încearcă ea să vorbească cu calm. Ascultă până la capăt, te rog!

Mai iau o gură de vin. Astea două sunt mai nebune decât mine!

Alina oftează şi continuă cu calm, dar cu emoţie în glas să îmi explice sub privirea mea încă şocată:

— Îl iubesc, dar nu am fost niciodată îndrăgostită de el. Chiar şi în ziua nunţii mă gândeam la Lucian, singurul bărbat pe care l-am iubit cu adevărat şi cu care am fost înainte să îl cunosc pe Cătălin; iar acum acesta a reapărut în viaţa mea şi eu nu mai pot sta departe de el. Nu vreau să îl pierd din nou.

— Şi atunci de ce nu divorţezi?

— Pentru că, aşa cum ţi-am spus, Cătălin este un tip grozav. Cel puţin faţă de mine şi fetiţa noastră, Gabriela. Nu îi pot reproşa nimic, chiar dacă ştiu că m-a tot înşelat de-a lungul timpului cu diferite tipe, totul era prea superficial şi nu am avut niciodată o dovadă. Exceptând micile infidelităţi, nu a avut comportamentul diferit faţă de mine şi nu vreau să îl rănesc. Dar cel mai important este că, dacă eu îl părăsesc, o să mă simt foarte vinovată. Poate că nu a fost marea mea iubire, dar a fost şi încă este cel mai bun prieten al meu. Avem un copil împreună şi nu vreau să mă urască când voi alege pe altcineva.

Şi eu care credeam că eu sunt cea egoistă fiindcă vreau să mă culc cu el, indiferent că are soţie sau nu!

Dar ea e dispusă să distrugă relaţia cu tatăl copilului lor, poate şi fericirea copilului, pentru fericirea ei. Curajoasă femeie… Şi nu ştiu dacă să o condamn sau să o aplaud pentru asta.

Acum reușesc să văd cu adevărat profunzimea faptelor noastre. Ceea ce eram eu pe punctul de a face și ceea ce vrea ea să facă. Totul pentru fericirea noastră proprie.

Îmi trec mâinile prin păr și aproape îmi încurc câteva șuvițe din cele care acum îmi trec de omoplați.

— Tot nu înțeleg, spun oftând. Cum o să îl ajute pe el o aventură cu mine? Nu e ca și cum eu o să îți pot lua locul în inima lui, să nu îl doară când tu o să îl părăsești!

— Ba tocmai asta e ideea, zice ea, în timp ce fața mea cade pe jos, făcându-se bucățele. Am vorbit și cu Maria și cred că tu ești singura capabilă să îl facă să se îndrăgostească de tine. Cred că voi doi chiar vă potriviți.

Fac ochii cât cepele, dar nu apuc să comentez, că Maria intervine.

— Alina, pot să vorbesc câteva minute singură cu Carina?

— Da, desigur. Ies pe terasă să dau un telefon, să văd ce face micuța mea. Am lăsat-o cu bona.

Îmi zâmbește, parcă plină de speranță și iese pe terasa din spatele casei.

Moment în care îmi întorc atenția spre Mari a, pregătită să o strâng de gât. Cum îmi poate face una ca asta?

— Ați luat-o razna? o întreb dur. Nu e o joacă de copii aici! Treaba e serioasă, iar ce aveți voi în cap este o mare nebunie!

Ea ascultă calmă cuvintele mele, iar când mă opresc, își înclină capul într-o parte și mă privește serioasă și calmă.

— Kiki…

— Nu mă lua cu „Kiki”! mă încrunt la ea, că încearcă să mă îndulcească cu apelativul prietenos.

— Kiki… repetă ea pe acelaşi ton serios.

Îmi dau ochii peste cap şi oftez lăsând-o să vorbească, în timp ce îmi împreunez mâinile peste sâni.

— Ce mi-ai zis tu zilele trecute înainte să afli cine este el cu adevărat?

— Eu mai ştiu ce dracu' ţi-am zis?! Că vreau să i-o trag! răspund nervoasă.

— Mi-ai zis că îţi place de el mai mult decât trebuie.

A… Asta. Hm…

— Asta a fost înainte de a afla cine e şi, mai ales, înainte de a bea un vin cu soţia lui! şuier printre dinţi.

— Kiki, mă ia din nou cu blândeţe. Doar noi două ştim acest lucru. Chiar dacă tu încă negi, mai ales faţă de mine, ţi s-au aprins un pic cam tare călcâiele după el. Nu zice nimeni să îl iei tu de bărbat după ce rămâne singur. Doar să îţi continui planurile pe care le aveai înainte de a-ţi strica eu apele spunându-ţi că ne cunoaştem.

— Maria, nu mai întoarce vorbă acum. Amândouă ne-am dat seama în clipa aia că urma să fac o mare greşeală.

— Care acum se dovedeşte că nu trebuie să fie neapărat privită ca o greşeală.

Se mută pe canapea mai aproape de mine şi oftez ştiind că nu are de gând să înceteze.

— Fii sinceră cu mine şi spune-mi cu mâna pe inima că în zilele astea nu te-ai gândit deloc la el. Că nu m-ai înjurat nicio clipă că ţi-am dat fanteziile peste cap şi că nu ţi-ai dorit ca lucrurile să fi stat altfel, iar eu, de fapt, să nu îi cunosc. Spune-mi sincer că nu îl mai vrei, iar eu o iau de mână pe Alina, o duc acasă şi nu mai discutăm niciodată despre subiectul ăsta.

Dumnezeule, ce îmi face femeia asta! E pe stilul „îmbracă-te că te fut, dezbracă-te că nu te mai fut”. Sau cum era vorba…

— Ok… dorinţa aia nu a dispărut… complet… răspund bâlbâindu-mă pentru prima dată în treizeci de ani, dar lucrurile sunt prea complicate. Eu voiam doar să mă culc cu el şi atât! Cum să fac asta când o ştiu pe ea? Când ştiu acum nişte lucruri despre el şi familia lui, pe care nici el nu le ştie!

— Kiki, lucrurile pe care le-ai aflat ar trebui să te relaxeze în legătură cu toată treaba asta şi să te ajute să nu te simţi vreodată vinovată că te culci cu bărbatul alteia!

— Crede-mă că nu mă faci să mă simt mai bine! Nu sunt o curvă care se culcă la comandă cu cineva, oricât de bine ar face prin această acţiune!

— Dar nimeni nu te vede aşa! Eu ştiu că îţi place de el. Spun asta pentru că, poate, povestea asta va duce la ceva mai mult între voi! E practic liber, doar că el nu ştie asta, iar tu ştii!

— Maria, zic ameninţător, tot nu mă ajuţi! În primul rând eu nu vreau o relaţie cu bărbatul alteia, care, în acelaşi timp, mai mult ca sigur, se culcă şi cu altele! În al doilea rând: ce început de relaţie ar putea fi, dacă eu pornesc de la o minciună? Pentru că va trebui să îi ascund tot ceea ce ştiu în acest moment despre el!

De data asta ea oftează.

— Da, ai dreptate, se resemnează ea. E prea mult chiar şi pentru tine.

Îmi dau ochii peste cap exasperată de tactica ei ieftină.

— Acum încerci să mă provoci? Ştii că nimic nu mă motivează mai mult ca o provocare.

Rânjeşte.

— Priveşte partea bună, e tot ce te rog. Tu poţi să obţii ceea ce voiai. Toată lumea poate să obţină ceea ce vrea.

— Mai puţin el. El o va pierde pe femeia pe care o iubeşte.

— În primul rând, dacă o iubea aşa mult nu o înşela şi nu era pe aplicaţia aia, zice ea cu răceală. În al doilea rând… poate că aşa va descoperi o nouă iubire.

— Asta este foarte puţin probabil. Dacă va afla de povestea noastră, mă va urî la fel de tare ca pe ea.

— Şi dacă zici că nu eşti îndrăgostită de el, ce îţi pasă?

— Eşti chiar atât de crudă? exclam şocată de cuvintele ei amuzate.

— El oricum o înşală cu altele. Mai există o variantă prin care poţi ieşi din toată nebunia asta, dacă vrei. Decizi tu când vrei să îl descoperi în faţa ei.

— Ce vrei să spui?

— Dacă nu vrei să mergem pe varianta cu bărbatul care se poate îndrăgosti de tine, atunci îl poţi demasca ca cel care îşi înşală nevasta. Fără ca el să bănuiască că lotul este planul nostru, desigur. În felul ăsta ea va avea un motiv întemeiat să îl părăsească, pe care el nu va putea să îl nege.

— Adică ori îl fac să mă iubească, ori îl aduc la „Trădaţi în dragoste”?

— Cam aşa ceva, rânjeşte la mine prietena mea dusă cu pluta.

— Nu e amuzant, Maria. E o nebunie ceea ce vreţi voi!

— Noi vrem doar ca tu să continui planurile cu el, ţi-am mai spus. Mai exact, să te vezi cu el săptămâna viitoare şi să te simţi cât mai bine.

— Asta clar sună a prostituţie, iar voi două sunteţi „peştii” mei!

Ea râde, ignorând seriozitatea şi disperarea cuvintelor mele.

— Hai să o chem pe Alina în casă, probabil a îngheţat afară.

— E încă vreme de piscină, nu mai exagera… bombănesc întinzându-mă după paharul meu cu vin.

Capitolul 6

Lupta cu sine

Carina

După ce au plecat fetele am rămas singură în casă, dar, cel mai important, mai confuză ca niciodată.

Încerc să fug de gândurile implementate de ele, butonând televizorul de mai bine de o oră, fără să fiu atentă la imaginile din faţa ochilor mei.

Cum au putut nebunele astea două să vină la mine cu astfel de *propunere?* Mai exact două propuneri, dar la fel de absurde şi care au la bază acelaşi principiu: eu să mă culc cu Cătălin.

Off…

Alta, în locul meu, s-ar simţi uşurată că are acordul soţiei de a se culca cu soţul acesteia, dar pe mine nu mă ajută. Mai ales când ştiu că ea ar fi conştientă de această aventură!

Off… Din nou…

Am reuşit să scap de ele promiţându-le că am să mă gândesc la toată povestea asta, dar în sinea mea ştiu care este cel mai bun lucru pe care trebuie să îl fac: să stau departe de el, aşa cum mi-am propus când am aflat cine este cu adevărat. Mai mult, acum trebuie să stau departe şi de nevastă-sa, care mă vede ca salvatoarea ei.

Ce femeie normală la cap vede într-o potenţială amantă, o salvare?

Una care vrea să scape de bărbat, pentru că iubeşte pe altul, se pare!

Şi credeam că EU sunt cea cu viaţa sentimentală făcută praf… Dar, din câte observ, am vecini mai nebuni ca mine.

A doua zi mă trezesc puţin mai târziu ca de obicei, din cauza unei nopţi agitate. Mă îmbrac într-o pereche de colanţi negri şi un tricou sport, şi ies să îmi fac rutina, evitând în continuare o anumită zonă. După o repriză bună de alergat pe străduţele pustii la ora asta a dimineţii de duminică, mă îndrept spre cafenea, pentru a mă alimenta cu elixirul miraculos. Pe terasa cafenelei, îl văd pe el.

Este împreună cu un prieten, acelaşi cu care era când l-am văzut prima dată, amândoi cu cafelele în faţă. Mă privesc la fel ca în prima zi, doar că azi Cătălin are un zâmbet ştrengăresc pe chip şi îmi face foarte subtil cu ochiul.

De ce m-am uitat spre el? Acum inima îmi bate mai tare decât atunci când alergam, iar stomacul mi-e invadat de fluturi.

Respir adânc şi îmi aştept rândul la coada, având înaintea mea două persoane.

Brusc, în spatele meu simt o prezenţă masivă, şi nu trebuie să mă întorc să aflu că este… el. Oftează intenţionat

şi îi simt respiraţia pe ceafa dezgolită de părul prins în coadă. Un milion de fiori îmi străbat corpul şi îmi muşc buza pentru a-mi opri orice altă reacţie, cum ar fi să mă întorc cu totul spre el, să îi prind faţa cu palmele şi să îmi lipesc buzele de ale lui.

Dar el respiră din nou apăsat şi de data asta nu pot rezista să nu mă întorc spre el cel puţin o secundă.

Şi asta a fost greşeala capitală. Este atât de înalt, iar eu fără tocuri sunt forţată să îmi ridic capul spre el, dar fiind atât de aproape, pot observa clar cum ochii lui albaştri mă fixează cu o dorinţă pătrunzătoare, ce îi face să sclipească în lumina dimineţii. Cât despre zâmbetul ştrengăresc, acesta ascunde promisiuni pe care tot corpul meu le simte.

La dracu', îl vreau mai mult ca oricând! Dar decizia mea e deja luată!

Mă întorc, cu greu, cu spatele la el făcând un pas în faţă, spre ultima persoană din faţa mea care îşi aşteaptă comanda. Vine şi rândul meu, dar Cătălin profită că sunt aproape de tejgheaua din lemn pe care sunt plicurile cu zahăr şi se lipeşte aproape complet cu pieptul mare de spatele meu, cuprinzându-mi talia cu o mână şi se lungeşte după un plic de zahăr, apoi revine la locul lui, la coadă.

— Scuze, îmi spune încet, zâmbind drăceşte, dar jucând rolul nevinovat al unui simplu necunoscut.

Se joacă cu focul, şi mai ales cu corpul meu deja aprins de răsuflarea lui caldă pe ceafa, la care a adăugat acum atingerea aceasta menită să mă stârnească şi mai tare. Nu zic nimic şi mă abţin cu greu să nu râd de comportamentul lui adolescentin.

Of, Doamne, dă-mi puterea să îi rezist, că mai am puţin şi

mă topesc ca o îngheţată pusă la soare în mijlocul verii!

Plasez comanda băiatului din spatele tejghelei, când din nou îl aud pe nebun peste umărul meu.

— Dan, mai fă-mi, te rog, o cafea simplă. Când ai timp.

Şi pleacă lăsând un spaţiu gol în dreptul meu, dar plin cu un parfum bărbătesc suav, care îmi dă peste cap toate simţurile şi îmi dărâmă ultimul zid pe care îl mai aveam în jurul meu.

Toată dorinţa mea de a-i rezista este dărâmată şi transformată în dorinţă pură. Carnală.

Mă trezesc în acelaşi punct în care eram înainte de a avea discuţia bombă cu Maria. Îl vreau şi mai tare, realizând că sunt neputincioasă lângă el.

Ies repede din cafenea după ce îmi iau ceaşca fierbinte cu mine şi trec pe lângă masa celor doi evitându-le privirile.

Îmi place să cred că sunt o persoană puternică, însă după două minute lângă el m-am transformat într-o bucată de mătase, dornică să fie atinsă de mâinile lui mari. Sentimentul mă înspăimântă, pentru că nu îmi amintesc când am fost ultima dată atât de slabă în faţa unui bărbat. Dar sper că voi reuşi să îmi păstrez echilibrul şi să nu pierd controlul asupra întregii situaţii.

Nu am să îl caut eu, dar dacă el o va face, acum sunt convinsă că nu am să îi pot rezista şi am să fiu de acord cu orice îmi va cere.

O parte din mine îşi doreşte ca el să nu mă caute mâine, dar o altă parte, cea care îl vrea foarte tare, abia aşteaptă să treacă ziua asta şi să vină momentul în care el va suna.

Dacă o va face…

Nu pot să spun că până acum am avut multe semne

evidente din partea lui, dar mica întâlnire din cafenea mi-a confirmat că nici el nu este atât de indiferent.

Ziua trece repede, mai ales după ce îmi deschid laptopul şi mi-o umplu cu multă muncă, în speranţa că am să îmi uşurez viaţa de săptămâna ce urmează, dacă rezolv anumite proiecte din timp. Încerc să îmi mut gândurile într-o altă direcţie decât cea care mă duce spre străduţele vecine.

Pe seară fac o baie lungă, cu spumă şi un pahar de vin, iar pe fundal las o muzică plăcută să îmi răsune în toată casa.

Avantajele femeii singure: nimeni nu e deranjat de momentul meu de relaxare şi nimeni nu mi-l perturbă.

Dar în acelaşi timp dezavantajul femeii singure: nu am pe nimeni care să mă aştepte în sufragerie, să continuăm seara minunată cuibărită în braţele acelei persoane speciale, uitându-ne la un film.

O secundă gândul îmi zboară din nou la Cătălin. Niciodată el nu va face parte din acest tablou, alături de mine, pentru că nu este genul. *Nu uita, Carina, că omul este un afemeiat şi nu îţi va oferi astfel de momente care implică, în primul rând, încredere,* îmi spune gramul de conştiinţă pe care îl am. *Va fi doar sex şi nimic altceva.*

Dimineaţa mă prinde mai odihnită, cu gândurile mai limpezi şi pregătită pentru orice îmi va aduce ziua. Sau cel puţin aşa cred eu momentan. Sunt împăcată cu mine deoarece voi lăsa lucrurile să vină de la sine de data asta, iar eu nu voi mai face niciun pas, dacă nu mă aşteaptă nimeni pe această cale. „Dacă este să fie, va fi" este mantra mea, şi cu ea pe buze pornesc spre birou, fac şi un mic popas pe la cafenea, dar nu mă întâlnesc cu el, aşa cum o fărâmă din sufletul meu spera.

Cu cafeaua în mână mă întorc în maşină, unde închid ochii o secundă şi îmi las capul pe spate. Trebuie să mă liniştesc şi să mi-l scot în cap.

Ajung la birou destul de devreme, aşa cum o fac de cele mai multe ori, pentru că azi nu am avut starea necesară pentru a ieşi la alergat. Am o şedinţă scurtă cu colegii de departament, după care reuşesc să mă pierd în proiecte.

Pe la prânz, însă, am parte de apelul mult aşteptat. Când îi văd numele pe ecranul telefonului, aproape că pic de pe scaun, iar inima începe să alerge ture, ture în pieptul meu.

— Bună ziua, mă salută cu zâmbet în glas.

— Bună ziua şi ţie, răspund la fel.

— Ce faci?

— La birou, cu treabă. Tu?

Încerc să fiu cât mai relaxată şi să nu las emoţiile să iasă la suprafaţă.

— Alerg prin oraş. Tot cu treabă.

— Am înţeles…

— Ziceai că săptămâna asta ai timp de cafeaua aia?

— Aşa ziceam, da.

— Când eşti mai liberă?

Niciodată, să fiu sinceră, dar pentru tine îmi fac timp. Dar tu nu trebuie să ştii asta!

Oftez. E o săptămână mai liberă, dar nu chiar atât de liberă.

— Miercuri?

— Miercuri pe la două după-amiaza?

— Două… răspund leneşă.

— Unu după-amiaza?

— Unu, răspund la fel, dar zâmbind.

Începe să râdă.

— Ok, atunci miercuri la unu. În ce zonă ai biroul?

— Bulevardul Magheru.

— Perfect. O să îţi dau un mesaj cu hotelul unde o să fac rezervarea.

Stai! Ce? Aşa direct?

— Poftim? vine imediat întrebarea mea surprinsă, începe să râdă din nou.

— Ai zis că la tine nu vrei, la mine nu se poate… Face o pauză scurtă, apoi continuă un pic mai serios:

— Suntem oameni în toată firea, deci nu cred că mai trebuie să ne ascundem după degete. Comandăm cafeaua în cameră, dacă vrei.

Clipesc. Are dreptate, dar pare prea… sec. Şi pe grabă!

Ceva îmi spune că nu e o idee prea bună şi că lucrurile nu iau forma pe care mi-o doresc, dar contrar instinctului, chiar dacă mă încrunt, totuşi accept.

— Ok. Mă anunţi.

— Vorbim miercuri!

— Spor la treabă!

— Şi tu la fel! Te pup!

— Pa!

Şi închidem. Atât de sec e totul! Rece şi lipsit de spiritul acela care să îţi facă sângele să fiarbă. Şi totuşi sunt emoţionată şi sper să nu regret nimic din toate astea asta după aceea. Oftez şi încerc să îmi amintesc decizia de a lăsa lucrurile să decurgă aşa cum vin.

Dar, am aşa o impresie vagă că trebuie să îmi cam scad nivelul aşteptărilor; dar să fiu a dracu’ dacă pe cele sexuale am de gând să le scad! Omul, la cum arată, trebuie să fie bun

la pat şi să facă treabă bună, altfel îl dau cu capul de pereţi!

„La cum arată, sigur o să dea el cu tine de pereţi”, îmi spune vocea iritantă din mintea mea.

Aşa că zâmbesc, apoi încep să chicotesc ca o nebună şi cu greu mă reîntorc la mailurile care mă aşteaptă.

Dacă după discuţia asta am avut vreo îndoială legată de ceea ce urmează să fac, aceasta dispare a doua zi dimineaţă, când mă întâlnesc cu el la cafenea, unde este cu acelaşi prieten al lui. De data asta nu mai vine după mine în cafenea, însă privirea lui spune destule.

Îmi face cu ochiul şi îmi zâmbeşte subtil, iar aceste gesturi mărunte sunt de ajuns să îmi aprindă din nou corpul.

Ziua de miercuri vine mai repede decât mă aşteptam şi toată dimineaţa aştept mesajul cu hotelul unde va avea loc întâlnirea ruşinoasă. Da, ruşinoasă, pentru că ar trebui să îmi fie ruşine de mine că mă cobor la un aşa nivel, să mă duc la un hotel unde o să mă culc cu un bărbat însurat şi cu care nu am vorbit, adunat, nici măcar o oră. Dar nu îmi e. Cu cât lucrurile s-au lungit mai mult, cu atât a crescut şi pofta mea mai tare. Pofta de a-l avea măcar o dată.

Doamne, gândesc la fel ca un bărbat!

Amuzată de concluzia mea, tresar când telefonul mă anunţă că am un mesaj, iar pe ecran văd numele lui.

Cu mâinile tremurânde de emoţie şi entuziasm, deschid mesajul. Şi primesc o lovitură în cap când îl citesc: „Nu mai pot ajunge azi”.

Şi atât. Tot restul zilei mă holbez ca o ciudată în telefon nevenindu-mi să cred că asta este tot ce mi-a spus, şi la care eu am răspuns cu un simplu „ok”, şi în acelaşi timp sperând că o să mai zică şi altceva. Dar nu primesc altă explicaţie

până spre seară când vine şi completare mult aşteptată.

„A intervenit o neintervenită. Promit să mă revanşez”.

„Hai să o văd şi pe asta…” îi răspund ironică. Poate că ar trebui să privesc ca un semn că toată povestea asta este greşită şi nu trebuie să se întâmple nimic între noi. Dar nu pot rezista tentaţiei lansate în continuare de el.

„Când poţi să ne vedem?”

„Vineri”.

„Tot pe la prânz?”

„Da”.

„Ok. Stabilim mâine sau vineri detaliile. Paa”.

„K”.

De ce dracu’ fac asta? De ce dau curs acestor acţiuni total greşite, care sunt tot mai sigură că nu vor fi deloc ceea ce caut?

Deschid telefonul şi mă uit la poza trimisă de el în prima zi. Şi răspunsul îl am imediat. *Al dracu’ nenorocit, de ce mă atrage atât de tare? De ce nu îi pot rezista?*

Vineri dimineaţa primesc un mesaj cu detaliile hotelului şi stabilim să ne vedem acolo la ora douăsprezece, între timp el urmând să îmi trimită şi un mesaj cu numărul camerei de hotel.

Uff… atât de sec! Dar eu tot mă duc!

Capitolul 7

Ce îşi doresc femeile

Carina

Parchez în spatele hotelului din apropierea biroului meu, undeva pe la Piaţa Romană, şi rămân în maşină câteva secunde în plus, sperând ca bătăile inimii să se mai potolească.

M-a sunat îndată ce am plecat de la birou şi mi-a ţinut companie în minutele scurte pe care le-am petrecut pe drum, până am ajuns. Conversaţia m-a ajutat să mă mai relaxez un pic şi unele replici chiar m-au amuzat. Am aflat că este cu doi ani mai mare decât mine şi totodată am aflat care este oraşul lui natal.

Observ că discutăm subiecte cu totul superficiale, iar asta mă ajută să menţin sau să menţinem totul la un anumit nivel, nu foarte personal. Păstrează o oarecare distanţă, aşa cum a făcut când l-am întrebat cu ce se ocupă.

Doar că eu ştiu toate aceste lucruri despre el. *Ştiu mai multe decât aş vrea…*

Trag adânc aer în piept şi cobor din maşină, îndreptându-mă cu paşi hotărâţi spre intrarea hotelului. Mi-a spus pe unde să intru, unde să parchez şi camera în care el este deja, aşa că nu îmi rămâne decât să salut politicos recepţionera şi să trec pe lângă ea fără alte cuvinte.

Dacă ar şti mama ce fac eu acum… Mă simt ca o curvă venită la o întâlnire cu unul la hotel! Mă simt atât de ieftină! *Dumnezeule, de ce fac asta?*

Mă uit în oglinda liftului pe care l-am luat pentru un singur etaj, doar să mă asigur că hainele mele sunt ok. M-am îmbrăcat într-o rochiţă gri, scurtă, dar decentă, pantofi negri cu toc, iar ca bonus am o pereche de dres negru subţire cu bandă adezivă.

În timp ce mintea mea încearcă să caute un răspuns la

acţiunile mele total greşite, mă trezesc că am ciocănit deja la uşa cu numărul 109.

Iar uşa se deschide… şi el îmi zâmbeşte.

În clipa aceea toate îndoielile mele au dispărut.

Este îmbrăcat într-o pereche de blugi bleu şi o cămaşă albastră, pe care sunt sigură că am mai remarcat-o şi am vrut mereu să îi spun că îi stă bine în ea, dar nu am avut ocazia. Azi, însă, am acest prilej, dar mă abţin de la complimente momentan, şi doar îi zâmbesc.

— Bună, zice zâmbind cu încredere.

— Bună, răspund la fel.

Îmi face loc să intru şi mă grăbesc să părăsesc holul întunecos, păşind astfel în camera luminată slab, pentru că draperiile subţiri, observ, sunt deja trase.

Televizorul este lăsat pe un canal cu muzică, dar renunţ la a mai analiza camera destul de spaţioasă, pentru că el este lângă mine.

— Eu sunt Cătălin, îmi zice întinzându-mi mâna, ca şi când facem cunoştinţă pentru prima dată.

Adevărul este că noi chiar acum facem cunoştinţă pentru prima dată, până acum toate conversaţiile noastre având loc doar telefonic. Şi este prima dată când mâinile noastre se ating. Îmi las mâna cuprinsă de a lui şi răspund:

— Carina. Ăsta e modul tău subtil de a-mi afla numele pe care l-ai uitat de când am vorbit prima dată?

Începe şi râde.

— Nu.

— Dar, chiar sunt curioasă cum m-ai trecut în telefonul tău, cât să nu fie nimic suspicios când îţi scriam.

— Te-am trecut „K”. Aşa cum erai pe Tinder.

Fac ochii mari.

— Şi asta nu este suspicios?

— Ţi-am spus că nu trebuie să îţi faci griji pentru telefonul meu. Nu are nimeni acces la el.

Ridic o sprânceană ironică.

— Ce înseamnă să ai experienţă în astfel de nebunii…

Se aşază pe marginea patului, privindu-mă în timp ce îmi las geanta pe un scaun şi îmi îndepărtez şalul pe care îl aveam pe umeri, aşezându-l pe spătar.

— Asta crezi că facem noi acum? O nebunie?

— Eu aşa simt.

Fac câţiva paşi apropiindu-mă de marginea patului şi mă aşez lângă el. Între timp s-a rezemat într-un cot, iar eu încerc să mă relaxez şi îi copiez poziţia în oglindă. Distanţa între noi este destul de mică, dar în acelaşi timp avem destul spaţiu.

— Nu am mai făcut niciodată aşa ceva, îi mărturisesc încet. Adică să mă întâlnesc cu un bărbat însurat, şi, colac peste pupăză, să fac asta la un hotel dubios.

Ridică privirea analizând camera uşor dezamăgit.

— Hai că nu e chiar atât de dubios. Am crezut că am ales ceva destul de acceptabil.

Pare rănit de afirmaţia mea legată de hotel, aşa că râd de faptul că asta îl preocupă pe el şi nu faptul că eu sunt „virgină” în acest teritoriu al adulterului.

— Este ok camera, stai liniştit.

Îşi întoarce privirea spre mine, liniştit şi mă ia de mână.

— Ai mâna rece, sesizează zâmbind în colţul gurii, probabil amuzat de emoţiile mele.

Nu mai spune, deşteptule! Mi-a îngheţat sângele în vene,

dar tu nu ai nici cea mai mică idee ce e în inima mea, nu-i aşa?

— E frig afară, îl mint, nerealizând că vremea nu e nici chiar atât de rece, iar eu sunt deja de minute bune în cameră.

— Eşti agitată, sesizează continuând să zâmbească.

— Ţi-am spus că e ceva nou pentru mine.

Toată stăpânirea mea de sine a dispărut în prezenţa lui. Eu, femeia plină de încredere care nu clipeşte în faţa celor mai impozanţi oameni de afaceri, tremur acum ca o frunză îngheţată în faţa acestui bărbat cu ochii albaştri.

— Nu ai de ce să fii agitată. Este ceva ce amândoi vrem să se întâmple.

Şi fără alte cuvinte se apropie încet de mine şi mă sărută.

Momentul mult aşteptat se întâmplă! Sărutul devine pasional destul de repede şi îi răspund cu aceeaşi poftă, limbile noastre dansând împreună pe o melodie auzită doar de corpurile tot mai înfierbântate. Se lipeşte de mine cu pieptul lui puternic şi mă simt copleşită de trupul mare care mă atrage atât de mult.

Mâna îi coboară pe spatele meu, peste fund, direct pe sub rochiţa scurtă şi un pic creaţă, apucându-mă de o bucă şi strângând uşor.

Sărutul devine mai intens când aceeaşi mână ajunge între picioarele mele, masându-mi locul fierbinte peste bucata de lenjerie dantelată.

Sunt udă. Ştiu asta. Iar acum ştie şi el cât sunt de excitată.

Mă trage peste el, călărindu-l şi îmi trage de fermoarul de la rochie, dezgolindu-mi spatele. Mă ajută să ies din rochie şi rămân în lenjeria intimă vişinie, în aceeaşi poziţie,

peste el.

Se pare că nu am parte de prea mult preludiu, fiind amândoi destul de aprinşi.

Continuăm sărutul pasional în timp ce îl ajut să scape de cămaşa cea frumoasă, desfăcând fiecare nasture în parte iar apoi îmi plimb degetele peste pieptul lui lat şi lipsit de păr. Îl muşc uşor de buză, iar el este deja cu mâinile la spatele meu, desfăcându-mi sutienul.

Aproape goală, mă aduce lângă el, pentru a-mi da jos ultima bucată de lenjerie intimă şi pentru a scăpa în acelaşi timp de blugi şi boxeri. Apoi se postează între picioarele mele şi îmi ia mâna pentru a-l cuprinde cu degetele.

Da, sunt mulţumită de ceea ce văd. Este lung, dar nu foarte gros, însă sunt sigură că va face o treabă bună. Îl frec de câteva ori, timp în care îşi scoate un prezervativ pe care şi-l rulează pe membrul întărit. Apoi se apleacă peste mine şi, sărutându-mă din nou, intră încet în mine, făcându-mă conştientă de frecarea părţilor noastre intime. *Se simte atât de bine!*

Îşi mişcă şoldurile într-un ritm normal, mărind din când în când, cât să îmi tachineze simţurile. După câteva minute mă aduce din nou deasupra lui, palmele lui mari ghidându-mi şoldurile tot mai repede. Îmi dau capul pe spate, lăsându-mă cuprinsă de senzaţiile plăcute, dar care tot nu sunt de ajuns să mă arunce în abisul plăcerii.

Mai schimbăm poziţiile de câteva ori, pe la spate, în picioare, pe o parte, de parcă le are notate pe o hârtiuţă şi vrea să le bifeze pe fiecare în parte, dar când mă întoarce din nou pe spate, iar el vine deasupra mea, ştiu că de data asta trebuie să aduc ceva la tot acest act sexual, ca să îmi pot

atinge ţelul. Aşa că îmi strecor o mână între noi şi cu două degete mă joc cu clitorisul meu, acordându-i atenţia pe care nu a primit-o deloc din partea „partenerului” meu, provocându-mi astfel orgasmul mult-râvnit de corpul meu excitat. După alte câteva mişcări îşi dă şi el drumul în prezervativ şi se prăbuşeşte lângă mine, lungindu-ne amândoi în tăcere.

Eu încă procesez ce s-a întâmplat, aşa că abia îl aud când îmi pune baia la dispoziţie. Absentă, mă ridic de lângă el, dorind să iau un pic de distanţă şi mă refugiez în baie, unde fac un duş rapid, iar apoi mă întorc în cameră înfăşurată în prosop. Iau o sticlă de apă de pe măsuţa din încăpere şi mă aşez pe marginea patului, golind sticluţa aproape pe jumătate.

Încă procesez. Şi nu prea îmi iese rezultatul pe care l-am vrut.

— A început să plouă afară, îl aud vorbind din dreptul geamului pe un ton neutru, probabil dorind să spargă gheaţa şi să iniţieze o conversaţie lejeră de final.

Îmi ridic privirea spre el, tocmai ieşit de sub duş, gol, se şterge cu un prosop pe pieptul lat şi pe braţele groase.

Fraierul arată bine rău şi încă îmi place de el! Dar fraierul nu s-a ridicat la nivelul aşteptărilor! Deloc!

— Era timpul să se strice vremea, spun încercând să mă liniştesc şi să nu zic ceva nepotrivit. Doar e toamnă, adaug sec.

— Aşa e, zâmbeşte şi se uită prin cameră. Pe unde am aruncat hainele?

Imediat le văd căzute pe lângă pat şi îl ajut să le sorteze pe ale lui. Mă îmbrac şi eu foarte repede şi mă aşez la loc pe

marginea patului, bând din sticla cu apă, în timp ce el își închide nasturii de la cămașă.

A dracu' cămașă... A fost singura care mi-a plăcut pe ziua de azi!

Nu pot să înțeleg ce s-a întâmplat. Totul a fost atât de sec, la fel ca și discuțiile noastre despre această întâlnire! Unde a dispărut atracția aia? Unde s-au dus atingerile?

Care atingeri, Carina, că abia dacă a pus mâna pe tine!

Nu pot să cred că a fost o partidă de sex atât de slabă! Nu pot să cred că mi-am imaginat că o să dea cu mine de pereți și că o să urlu orgasmele unul după altul, când, de fapt, el nu a făcut decât să mi-o tragă într-un stil egoist și atât!

Simt că lucrurile nu pot să rămână atât de slabe și eu să rămân cu o dezamăgire atât de mare, așa că dau vina pe rapiditatea cu care s-au mișcat discuțiile legate de această întâlnire și sper ca a doua oară să fie mai bine.

Dar va mai fi o a doua oară? *Oare mai vreau eu să fie?*

Îmi iau inima în dinți și deschid subiectul.

— Așadar, asta a fost doar o întâlnire unică sau vrei să repetăm experiența?

Eu aș vrea să îi mai dau o șansă să îmi dovedească că poate fi mai bun decât atât! Că nu este atât de slab la pat. Nu contează că actul a durat mai bine de jumătate de oră, dacă nu a ținut cont de nevoie mele! Nici nu mai zic de un oral.

— Nu știu ce să zic, spune rânjind, poate puțin încurcat. Este un pic cam riscant și, oricum, cred că amândoi ne-am satisfăcut curiozitatea, că până la urmă, despre asta a fost mai mult, nu?

Mă încrunt.

— Nu prea. Tu asta ai vrut să afli?

— Păi, cam da. Eram curios să văd cum e şi cred că a fost destul de ok.

Vai de mine! El crede că a fost ok? Păi, dragul meu, e timpul să afli adevărul Eşti varză! Acum hai să văd cum o formulez, cât să nu faci o scenă pe aici.

— La mine a fost un pic diferit, încep eu, lăsându-mă cu încredere pe spate, rezemându-mă în coate. Când te-am văzut prima dată m-am gândit că eşti un tip wow şi chiar am crezut că o să faci o treabă de nota zece.

Îmi zâmbeşte mândru, măgulit de impresia pe care am avut-o despre el.

— Dar nu prea a fost aşa. Nu prea te-ai ridicat la nivelul aşteptărilor mele.

Zâmbetul îi cam dispare.

— Nu? mă întreabă încurcat.

— Ştii, puţini bărbaţi au fost în stare să mă impresioneze şi să mă satisfacă cu adevărat, şi am sperat că şi tu vei face parte din această categorie, dar se pare că nu a fost aşa.

— Ai o problemă medicală la capitolul ăsta?

Hai că eşti nesimţit…

— Nu. Doar că am nevoie de un bărbat care ştie ce să facă, iar tu ai fost foarte concentrat pe ceea ce se întâmpla cu corpul tău şi nu ce puteai face să mă simt şi eu bine. Ai observat că nu m-ai sărutat nici măcar o dată mai jos de gât?

Se aşează lângă mine pe pat, şi începe să zâmbească.

— Aşa slabă a fost experienţa?

— Cam da, răspund zâmbind, şi în acelaşi timp bucurându-mă că nu are o reacţie urâtă sau chiar violentă ca răspuns la sinceritatea mea.

— Îmi pare rău că aşteptările tale nu au fost satisfăcute.

— Sincer, şi mie.

Situaţia devine destul de stânjenitoare, şi mă ridic exact în momentul în care telefonul meu începe să sune. Curiozitatea, sau nevoia de a rupe un pic momentul ciudat mă face să mă uit la apelant.

Este preşedintele companiei şi chiar trebuie să răspund, aşa că îi fac un semn lui Cătălin cu degetul la buze, semn să nu scoată un sunet, şi preiau apelul. Nu vorbesc mai mult de un minut, timp în care acesta mă întreabă când ajung la birou, că el este deja acolo şi ar vrea să discutăm câteva lucruri. Îi spun că tocmai am luat prânzul în zonă şi că ajung în câteva minute.

— Mă tem că trebuie să fug, îi spun lui Cătălin în timp ce îmi încalţ pantofii şi mă uit în oglindă să fiu sigură că părul şi hainele sunt în regulă, iar eu nu arăt ca după o partidă de sex.

— Ok. Mai stau zece minute, apoi o să plec şi eu.

— Spune-mi cât trebuie să îţi dau pentru cameră.

Se încruntă şi aproape că râde de mine.

— Ai înnebunit? Stai liniştită că nu trebuie să dai nimic.

— Ok. Atunci eu am fugit, zic zâmbindu-i în timp ce îmi iau geanta şi şalul de pe scaun.

Se ridică de pe pat şi mă conduce la uşă.

— Ne mai vedem prin cartier, îmi spune.

— Da.

Mă ridic pe vârfuri şi îl sărut scurt pe buze, apoi mă întorc şi plec.

Nu îmi mai pasă că mă vede recepţionera sau că trebuie să o salut, eu doar vreau să plec mai repede din locul acela

care nu mi-a dat deloc starea plăcută pe care mi-o doream şi pe care o aşteptam.

Nu numai că nu s-a ridicat la nivelul aşteptărilor, dar chiar credea că a fost bine. Poate că este şi vina mea, poate că am fost prea încordată şi nu m-am lăsat luată de val, fiind prinsă într-o cameră de hotel, la o partidă ce mi s-a părut a fi făcută pe fugă, cu toate că întâlnirea a durat aproape o oră.

Mă urc în maşină şi pornesc repede, chiar dacă îmi doresc să rămân pe loc câteva secunde şi să urlu. Am rămas în aceeaşi stare de agitaţie şi cu sentimentul că trebuie să rezolv totul repede, că poate cineva mă vede şi află ce am făcut.

Da, poate că a fost vina mea şi aş fi putut face mai mult ca această întâlnire să fie mai plăcută, dar poate că a fost doar vina lui, care nu a ştiut cum să satisfacă o femeie. Că nu e mare filosofie să atingi sânul unei femei, să îl săruţi şi să îl strângi în palmă în timp ce îi tachinezi miezul fierbinte cu degetele, cât să o aduci mai aproape de culmile plăcerii.

Păcat. Avea potenţial. Iar acum o să mă întâlnesc cu el pe străduţele cartierului şi o să îmi amintesc mereu că este un bărbat slab la pat, dar pe care l-am dorit foarte, foarte mult.

Capitolul 8

Ce îşi doresc bărbaţii

Cătălin

Mă aşez pe marginea patului cu telefonul în mână,

verificând o aplicaţie cu maşini de vânzare din străinătate. Tot aştept să apară ceva interesant şi să cumpăr o nouă maşină pentru firma mea de închirieri auto.

Cu mintea rătăcind în toate părţile, îmi bag absent picioarele în adidaşii negri lăsaţi lângă un perete din cameră.

Şi deodată mă loveşte un gând. *Tipa asta tocmai mi-a zis că sunt slab la pat?*

Dă-mă dracu', că asta e o premieră! Am mai avut aventuri extraconjugale în ultimii ani, nu fac un sport din asta – pentru că e multă bătaie de cap şi femeile tind să creadă că după o partidă de sex cu tine eşti bărbatul lor şi au drepturi, chiar dacă ele ştiu că sunt însurat – dar niciuna nu s-a plâns. Ba, din contră, nu mai scăpăm de ele, dornice măcar de un futai ocazional, fără alte pretenţii! Iar asta mi-a zis că nu sunt bun la pat? Femeia e nebună?

A vrut să o fut, că doar de-asta m-a căutat de la început, aşa că asta am făcut!

Oricum e de apreciat că e o femeie care ştie ce vrea şi puţine au curajul să insiste doar pentru o partidă de sex cu un tip pe care au pus ochii în cartier. A acţionat ca un bărbat: a văzut marfa şi a vrut să o testeze. Doar că domnişoara K nu a fost mulţumită de marfa, aspect care nu m-ar interesa atâta timp cât nu este vorba de mine şi orgoliul meu masculin.

Dacă ar fi una cu care nu m-aş mai vedea în vecii vecilor, poate că aş depăşi momentul destul de repede. Dar îmi dau o palmă peste frunte când îmi dau seama că o să mă tot întâlnesc cu ea prin cartier, şi de fiecare dată o să îmi amintesc de cuvintele ei, şi mă voi gândi că se uită la mine şi zice: „uite şi pe ăsta care nu e bun la pat".

Nu mă simt deloc confortabil cu treaba asta. M-a pus dracu' să mi-o trag cu una din cartier!

Cum a zis că o cheamă? O am în telefon „K" şi aşa mi-a rămas şi în minte. Are şi un nume mai rar întâlnit… Cristina… Cătălina… Corina… Carina!

Of, Carina, Carina… nu te-am sărutat de la gât în jos?

Îmi iau telefonul, cheile de la maşină şi ce mai am prin cameră, uitându-mă atent să nu uit ceva, că nu mai am de gând să mă întorc vreodată aici, şi ies. La recepţie plătesc apa consumată de K, camera fiind plătită de când am ajuns, şi plec.

Are biroul în zonă. Oare pe unde? *Dar ce contează?*

Auzi la ea, că nu am sărutat-o mai jos de gât! Păi poate că aşa e, nici nu m-am gândit la asta. Eu am vrut să i-o trag, că e bună rău – şi dacă mi s-a oferit pe tavă, prost eram să o refuz să termin şi să plec! Şi asta am făcut. Dar să îmi spună că nu sunt bun la pat e deja prea mult, iar cuvintele ei continuă să mă macine chiar şi la câteva ore după întâlnirea cu pricina.

Ajung în cartier spre seară, încă gândindu-mă cum de am intrat în tot jocul ăsta nebun. Înainte să parchez maşina la mine acasă, intru şi pe strada ei, dar luminile sunt stinse, iar maşina ei lipseşte, ceea ce mă face să trag concluzia că nu a ajuns încă. E pentru prima dată când mă întreb la ce oră ajunge ea de obicei, fiind deja trecut de ora şapte.

Întru în casă şi fetiţa mea îmi vine imediat în cale fluturându-mi un desen.

— Tati! Tati! Uite ce casă frumoasă am desenat azi la grădiniţă!

O ridic în sus şi o ţin cu un braţ, uitându-mă cu o atenţie

prefăcută la desenul mâzgălit pe hârtie.

— Tati, dar chiar te pricepi! îi spun cu entuziasm.

Este foarte frumos!

O pup zgomotos, iar ea începe să râdă şi se zbate în braţele mele să o las jos şi să se întoarcă la jucăriile colorate împrăştiate pe parchetul sufrageriei.

— Bună! aud din bucătărie vocea Alinei.

— Bună! o salut în timp ce mă descalţ. Ai ajuns de mult timp?

— Acum o oră şi un pic. La fix cât să o iau pe Găbiţa de la grădiniţă.

— Îmi pare rău că nu am reuşit să ajung eu mai devreme. Chiar am fost prins cu treabă, cu Dan.

Nu este nicio minciună. După întâlnirea mea cu K m-am întâlnit cu prietenul meu Dan şi am alergat toată ziua cu treabă să testăm câteva maşini. În tot acel timp am reuşit să mai uit de scurta mea aventură, chiar dacă din când în când cuvintele ei mă loveau în freză ca muştele care se izbeau de parbrizul meu pe drum.

Acum că sunt la câteva sute de metri de casa ei, nu pot să nu îmi reamintesc cele petrecute la prânz.

Alina îmi apare în faţă şi ne pupăm scurt, aşa cum facem de obicei. De fapt, aşa cum facem de câţiva ani, de când ceva a început să se schimbe între noi şi pasiunea de la început să dispară.

Am iubit-o la nebunie din clipa în care am văzut-o, încă o iubesc, fiind mama copilului meu şi femeia cu care împart tot ce am, dar nu mai există scânteia aia de la început, dorinţa de a rupe hainele unul de pe celălalt, de a ajunge mai repede acasă pentru a petrece timp împreună, pofta de a-l

satisface şi de a-l impresiona, tipărindu-te în mintea celuilalt prin faptele tale.

Total opus de ceea ce am făcut eu azi cu K, care mă are în minte ca un ratat sexual.

A dracu' femeie, m-a ameţit de tot!

Îmi scutur capul şi încerc să o alung din mintea mea. Sunt sigur că în câteva zile o să uit complet cum mă simt acum şi o să îmi văd de viaţă mai departe.

Alina mă întreabă de vreo două ori ce vreau să mănânc să dea comandă la un restaurant, dar eu încă sunt pe altă planetă.

Trebuie să îmi revin. Repede.

Dau drumul televizorului pe un canal cu ştiri sportive şi mă duc în dormitor să mă schimb după ce mai fac un duş rapid. Am mai făcut unul la hotel, deci orice miros al domnişoarei de la prânz sigur s-a dus până acum, dar ziua mea a fost destul de agitată şi vreau să mă liniştesc un pic înainte de a petrece seara alături de fete.

Poate că mirosul ei vanilat s-a dus de pe pielea mea, dar târziu în noapte încă îmi este imprimat în minte.

* * *

După două zile, am impresia că o să îmi pierd minţile. Indiferent pe unde merg, dau de ea. Pe orice stradă mă bag prin cartier, o văd. Mă duc să iau pâine, ea iese din brutărie, iar dacă mă duc să îmi iau cafea, o văd şi acolo. Oricât încerc să o evit, parcă şi mai des dau de ea. Şi de fiecare dată îmi amintesc cele întâmplate.

Ba chiar am visat într-o noapte că eram cu maşina pe o

străduţă de prin cartier de pe lângă grădiniţa Găbiţei, după ce o lăsasem pe cea mică acolo, şi îndreptându-mă spre casă, o văd pe Carina ieşită la alergat într-o pereche de colanţi negri şi un tricou mulat, cred că în aceeaşi nuanţă. Venea spre mine pe stradă şi am oprit maşina lângă ea, lăsându-mi geamul în jos pentru a o saluta. Ea îmi zâmbeşte, şi fără să îmi răspundă la salutul jovial, se apleacă peste geam, îşi lipeşte o palmă caldă de obrazul meu şi mă sărută. Acolo în mijlocul străzii, fără să ne pese că ar putea fi altcineva în jurul nostru, noi ne sărutam cu o poftă nebună, până când ea s-a desprins de buzele mele şi şi-a continuat exerciţiile, alergând mai departe.

M-am trezit ameţit şi cu un gust dulce pe buze.

În ziua aceea am căutat-o cu privirea pe toate străduţele. De ce? Nici eu nu ştiu sigur.

I-am făcut cu ochiul într-una din întâlnirile noastre faţă în faţă şi mi-a zâmbit. Dar a fost un zâmbet politicos. *Nu e bine.*

Am fost atent la reacţia ei în tot acest timp şi nu pare cea mai încântată când mă vede, ba din contră, pare deranjată că ne întâlnim. *Şi asta chiar nu îmi place.*

Mai trec câteva zile şi lucrurile tot nu se schimbă. Zici că soarta vrea să îmi dea toată viaţa peste cap şi mi-o scoată în cale tot mai des. Şi asta nu face decât să mă macine şi mai mult şi să înceapă să mă mănânce undeva. *Iar când te mănâncă… te scarpini!*

Aşa că, după o săptămână în care sângele îmi fierbea continuu şi după o noapte am şi visat-o că ne tăvăleam ca doi nebuni în pat, decid că trebuie să iau măsuri cu prima ocazie când o văd.

Ce credeţi? Luni dimineaţa mă intersectez cu ea din nou, de data asta la intrarea pe strada principală, spre ieşirea din complex. Eram amândoi cu maşinile.

Înjur printre dinţi, dar în acelaşi timp ştiu că e semnul meu că trebuie să preiau frâiele situaţiei. Planul e simplu: mi-o mai trag odată cu ea, de data asta o fac în aşa fel încât să ţipe femeia de plăcere. După aceea sunt sigur că o să pot să trec pe lângă ea pe stradă mândru şi liniştit, fără să mă mustre conştiinţa şi să îmi fie afectat orgoliul din cauză că am ieşit din viaţa ei rămânând cu o impresie greşită despre mine.

Am mare grijă de corpul meu, mereu sunt atent la ce mănânc şi niciodată nu fac abuzuri, iar la sală mă duc regulat pentru a mă menţine în formă. Nu sunt obsedat de imagine, dar îmi place să ştiu că îmi păstrez un anumit nivel al aspectului meu fizic, dar şi mental.

Tot ce fac mă ajută să îmi păstrez mintea limpede şi să iau deciziile corecte.

Se pare că am făcut o mare gafa cu vecina, care mi-a scăzut punctajul cu cuvintele ei, aşa că vreau să merg la o mărire de notă.

Aşadar mă uit din nou la K, care mă priveşte cu indiferenţă din maşina ei, dar când îi zâmbesc, pare că nu se poate abţine să nu îmi zâmbească la rândul ei. Îi dau prioritate să intre ea pe drumul principal şi porneşte în faţa mea, eu fiind la câţiva metri în spate.

Şi o sun.

— Da, răspunde serioasă.

— ’neaţa! o salut mustăcind.

— ’neaţa!

Îmi dau seama că zâmbeşte. *Asta e bine.*

— Ce faci?

— Mă duc la birou. Tu?

— Am un pic de treabă prin oraş, dar observ că nu mi-am ales bine ora, fiindcă e cam aglomerat, din ce am văzut pe aplicaţia cu trafic.

— Întoarce-te şi pleacă când se mai eliberează, dacă nu e urgent, îmi sugerează.

— Deja am pornit. Nu mai dau înapoi, zic cu subînţeles.

— Aham, răspunde sec.

— Nu te-am mai văzut alergând dimineaţa, sesizez eu încercând totodată să găsesc ceva de vorbit cu ea.

Şi asta aşa este. Dacă mai ieşea şi la alergat, cred că ne vedeam de minim zece ori pe zi şi acum eram internat la spitalul de nebuni cu nervii ţăndări! Dar şi fără aceste întâlniri pe care le aveam când ea mai alerga, tot ne-am văzut enervant de des.

„Enervant… dar parcă nu ţi-a plăcut să o vezi” e un gând care îmi străbate mintea făcându-mă să casc ochii cât cepele, rămânând blocat o secundă, şi mai că ies de pe drum.

— Am fost cam obosită zilele astea şi m-am rezumat la exerciţii uşoare acasă.

De ce asta îmi suna ca un „am încercat să te evit”? Mă abţin să o întreb asta, pentru că nu vreau să intru într-o discuţie atât de serioasă care ne-ar face pe amândoi să ne simţim stânjeniţi de ceea ce s-a întâmplat.

— Ai avut multă treabă la serviciu?

— Destul de multă. Tu? La fel de călător?

Râd. Chiar că acesta este cuvântul care mă caracterizează.

— Da, cam la fel de multe drumuri în fiecare zi.

— Nu ştiu cum rezişti zilnic în traficul ăsta. Eu sunt obosită după un drum dus-întors de acasă până la birou şi tot îmi pare că stau prea mult timp în maşină.

— Preferi să stai la birou?

— Da! Acolo pot să mă mişc, să mă ridic, să fac câţiva paşi…

— De unde ştii că eu nu fac asta?

Până la urmă de unde ştie ea că eu pierd şi jumătate de zi în maşină? Probabil m-a văzut făcând zeci de ture prin cartier şi astfel şi-a format o părere despre ritmul meu zilnic.

— Pentru că te văd cât te plimbi cu maşina, aşa că bănuiesc că în timpul săptămânii, când e şi haos în trafic, stai destul de mult. Sau, de fapt, ai şi tu un loc de muncă care implică statul la birou?

— Nu, nu, zâmbesc în colţul gurii, dezgustat de idee. Munca de birou nu este de mine. Cum ai spus şi tu, sunt un călător.

— Bănuiam eu…

Din vocea ei îmi dau seama că zâmbeşte.

— Dar bănuieşti şi de ce te-am sunat?

— Nu bănuiesc nimic, dar sunt sigură că nu ai făcut-o pentru că îţi era dor de vocea mea suavă.

A dracu' e femeia asta… Dar mă amuză şi îmi place limba ei ascuţită.

— Ba tocmai de-asta te-am sunat.

— Lunea dimineaţa ai în program să faci glume? Eşti cumva un comediant care ţine show-urile din maşină? îmi zice amuzată.

— Se pare că nu eu… îi dau peste nas.

— Scuze. Doar că aveam impresia că am stabilit să fim direcţi şi sinceri unul cu celălalt, nu să râdem unul de altul.

— Chiar nu am vrut să fac asta, îi spun repede şi serios. Am încercat să fac o glumă.

— Ştiu. Acum eu făceam pe serioasă cu tine.

Şi începe să râdă. *Ce îmi face femeia asta!* Clatin din cap, zâmbind în colţul gurii şi continuând să merg în spatele maşinii ei.

— Deci? De ce m-ai sunat?

— Să te invit la o cafea.

Linişte.

— K?

Linişte.

— Iar ai uitat cum mă cheamă? aud deodată vocea ei şi încep să râd, uşurat că nu mi-a închis.

— Nu, Carina, nu am uitat, doar că îmi place mai mult să îţi spun aşa. Te deranjează?

— Hmm… Nu. E ok, zice cu o uşoară ezitare.

— Bine. Acum ce spui de invitaţia mea?

— În primă fază te-aş întreba dacă eşti încă în programul de comediant, dar deja am stabilit că nu faci asta, o aud chicotind.

Îmi dau ochii peste cap. *A dracu' femeie… din nou o zic!*

— Deci? o întreb deja serios, pentru că acum realizez că nu mi-a fost deloc uşor să fac eu acest pas, pe care de obicei l-a făcut ea.

— Cătă… zice făcând o pauză.

Ce îmi place cum îmi pronunţă numele!

— Crezi tu că o să fie mai bună cafeaua asta, decât prima?

Şah mat! Ciocan în cap! Nu! Ciocan peste degete! Aşa simt întrebarea ei, ca atunci când dai cu ciocanul pe lângă cui şi nimereşti degetul de la mână! mai că pierd controlul maşinii… din nou! Femeia asta mă face să intru în zid! Mă omoară! Cum să mă întrebe aşa ceva? Adică, nu numai că nu crede că aş face o treabă mai bună, dar crede că nici nu sunt în stare de aşa ceva?

Un lucru e clar: trebuie să o urc pe pereţi! *Pe cuvântul meu, Carina, că dacă îmi dai şansa asta, o să te fac să umbli după mine ca un căţeluş!*

— Da, sunt sigur, răspund foarte serios.

Şi din nou linişte.

— Nu ştiu ce să zic, îţi spun sincer, zice încet.

— Spune-mi că vrei.

— Nu sunt convinsă că e cea mai bună idee.

— Am să te conving că este o foarte bună idee, dacă îmi dai ocazia.

Mârâie, şi reacţia ei mă amuză, dar în acelaşi timp trezeşte ceva în corpul meu ce devine tot mai excitat, doar că vorbesc cu ea şi îmi doresc tot mai mult să îi fac lucruri care să o impresioneze, de data asta.

— Am să mă gândesc, răspunde după câteva secunde de tăcere.

— Dacă mă mai întâlnesc de multe ori cu tine prin cartier, e posibil să te iau pe sus la cafeaua respectivă, fără să te mai las să te gândeşti.

Începe să râdă, făcându-mă şi pe mine să zâmbesc. Dar cu toate astea, corpul îmi este încordat şi îmi dau seama că strâng prea tare volanul cu mâinile, de parcă încerc să îl sfărâm.

— Şi foarte posibil să avem acelaşi rezultat ca prima dată.

BUM! Iar mi-a dat cu ciocanul peste degete! Parcă i-am spus că o să fac o treabă mai bună!

— De ce spui asta? o întreb încercând să îmi păstrez calmul.

— Pentru că una din problemele de data trecută a fost şi modul nostru de a trata respectiva aventură. Totul pe grabă, fără a lăsa măcar o falsă impresie că ar putea fi ceva frumos. Am mers ca la un job într-o zi ploioasă de luni, fără tragere de inimă, amândoi setaţi pe ceea ce avem de făcut şi să plecăm mai repede acasă.

Vrea să spună că nu a fost doar vina mea?

— Deci cred că a fost compromisă de la început întâlnirea noastră şi de aceea spun că lucrurile făcute pe grabă nu au cum să iasă bine, deci dacă mă iei pe sus, probabil, vom avea acelaşi rezultat.

— Te contrazic, i-o tai rânjind în colţul gurii.

— Nu am dreptate?

— Ba da, poate ai dreptate. Dar nu cred că va fi la fel a doua oară. Deja ne cunoaştem un pic mai bine şi, mai ales, ne cunoaştem nevoile.

Nu spune nimic, aşa că mă trezesc vorbind, doar să o conving să îmi dea a doua şansă.

— Nu uita că am avut o discuţie destul de interesantă înainte ca tu să pleci în ziua aceea şi acum ştiu care îţi sunt aşteptările. Dar mai presus de toate, faptul că te văd zilnic mă face să te vreau din nou.

Din nou linişte.

— Azi ai cuvintele la tine, îmi spune încet, într-un final.

— Tu ai cerut să fim sinceri şi direcţi.

— Şi mă bucur că respecţi acest lucru.

— Deci? Cafea? Mâine?

O aud din nou râzând de mine şi de lipsa mea de răbdare.

— Nu pot mâine. Am câteva zile destul de agitate pe la birou.

— Atunci mă suni tu când te linişteşti cu munca şi ai chef de o cafea?

— De acord. Aşa o să fac.

Ezit o secundă să pun următoarea întrebare, dar îmi amintesc că a fost un moment săptămâna trecută când am fost curios cu privire la acest subiect.

— Apropo, tu unde ai mai exact biroul? La ce firmă lucrezi?

Răspunsul ei vine după câteva secunde, în care, cel mai probabil, s-a gândit dacă să îmi spună sau nu.

— Clădirea de birouri de lângă hotel Lido. „H România".

„H" este o firmă destul de cunoscută în industria alimentară, o multinaţională care, până şi eu ştiu, sunt lideri pe piaţă cu produsele lor, iar sucursala din România este la fel de renumită ca în afară. Acum însă mă întreb ce face ea în acea companie, dar nu cred că este momentul să întreb. Poate că îi voi face într-o zi o vizită şi o să aflu mai multe.

Dar de ce aş face asta? Brusc întrebarea mă face să mă simt inconfortabil. Nu trebuie să aflu lucruri despre ea, trebuie doar să îmi îndrept un pic părerea pe care şi-a făcut-o despre mine din punct de vedere sexual. Restul nu mă interesează.

— Este o firmă mare, felicitări! Lucrezi de mult acolo?

Una zic şi alta fac. Parcă nu trebuia să cer detalii despre viaţa ei, dar parcă nici nu pot să fiu complet ignorant.

— De aproape zece ani.

— Zece ani în aceeaşi companie? exclam cu uimire. Eşti o persoană fidelă!

— Aşa se pare.

Nici eu cu Alina nu suntem de atâţia ani împreună… Sau avem tot pe acolo, dar nu pot spune că fidelitatea este cuvântul care mă caracterizează după atâta timp.

Amintindu-mi de familia mea, clatin repede din cap şi mă îndrept de spate, ştiind că trebuie să revin la subiectul care ne interesează pe noi doi, şi nu la detaliile personale despre fiecare.

— Bine K. Te las că mai am nişte telefoane de dat înainte de a ajunge la destinaţia mea. Te aştept cu un semn zilele astea, da?

— Da, Cătă. Ne auzim zilele următoare.

Tonul calm cu care îmi vorbeşte mă relaxează şi corpul meu încordat până în acest moment, începe să scape de tensiunea acumulată în timpul acestei conversaţii.

— Ok. O zi bună, Carina!

— Mersi, la fel!

Şi închid în acelaşi timp în care părăsesc drumul pe care suntem amândoi, îndreptându-mă cu adevărat spre destinaţia mea. Ca un idiot, m-am ţinut după ea în tot acest timp, iar acum am un sfert de oraş de ocolit, iar traficul este minunat de aglomerat, aşadar mi-am dublat timpul până la destinaţie.

Aşa păţeşti când te ţii după o femeie.

Mai ales după o femeie cum este K.

Capitolul 9

Cum se întoarce roata

Cătălin

Zilele trec una după alta, agonizant de încet, şi fără niciun semn de la Carina. Încep să cred că a fost de acord cu mine doar ca să o las în pace, dar zâmbetul din colţul gurii pe care îl are de fiecare dată când ne vedem mă face totuşi să cred că nu îşi bate joc de mine.

Cu toate astea, nu înţeleg de ce nu mă caută!

Stau mereu cu telefonul în mână, să nu ratez cumva un apel sau un mesaj, pentru că vreau să rezolv problema cât mai repede; dar asta nu o face să mă sune mai repede. Se face joi, se face vineri, iar răbdarea mea se duce pe apa sâmbetei, mai ales că mâine e sâmbătă şi ştiu că în weekend şansele de a mă căuta vor fi zero, presupunând că este timpul meu cu familia.

Ceea ce în mod normal ar fi, doar că soţia mea a decis să petreacă weekendul împreună cu cea mică la părinţii ei. Aş fi mers şi eu, însă la mine nu prea există program de luni până vineri, cum au alţii, iar zilele astea chiar am un pic de treabă.

Le conduc pe cele două la maşină, ajutându-le cu bagajele şi apoi le pup pe fiecare în parte, pe Gabriela cu mult mai mult zgomot, iar pe Alina scurt pe buze. În timp ce maşina se îndepărtează pe strada mea, îmi dau seama că vor intra pe strada Carinei, pe care nu am văzut-o azi. Nici nu am ieşit din casă până acum, ca să am drum prin faţa locuinţei ei

sau pe la cafenea, dar urmează să mă duc până la un magazin din cartier să îmi fac câteva cumpărături, mici provizii pentru weekendul meu singur, şi voi trece pe acolo.

Mare îmi este surprinderea, o jumătate de oră mai târziu, să descopăr că maşina ei este încă în faţa casei. Mă uit repede la ceas şi, realizând că este trecut de trei după-amiaza, nu pot să nu mă întreb dacă ea este acasă într-o zi de vineri.

Oare lipseşte de la serviciu pentru că a păţit ceva? Poate de aceea nu m-a sunat săptămâna asta, că nu se simte bine? Sau a plecat cu un taxi?

După o oră îmi mai fac un drum până la farmacia din complex, dar tot pe motiv de a trece prin faţa casei ci, sperând să văd ceva, un semn, care să mă lămurească dacă este acasă sau nu. Dar nici acum nu îmi găsesc răspunsul la dilema mea care nu face decât să îmi adauge şi mai multă curiozitate în toată povestea asta.

Începe să mă intrige. Atât ea cât şi ce se întâmplă în jurul ei.

Ştiu că nu este bine, dar nu mă pot abţine.

* * *

Carina

Azi am decis să lucrez de acasă. O fac rar, dar şi când o fac, îmi dau mereu seama că lucrez mai mult decât dacă aş merge la birou. Dar fiind vineri şi traficul de obicei este infernal, am anunţat că îmi voi desfăşura activitatea azi din mijlocul sufrageriei; îmbrăcată lejer într-un tricou negru şi o

pereche de pantaloni scurţi.

Am avut o singură videoconferinţă, aşa că a fost nevoie de puţin machiaj, dar nu şi de o ţinută mai elegantă, tricoul negru, singurul vizibil pe cameră, fiind suficient de casual.

Acasă nu are cine să mă întrerupă din zece în zece minute cu câte o întrebare, aşa că sper să termin treaba în curând şi să îmi încep leneveala de weekend mai repede decât de obicei.

Îmi aşez laptopul lângă mine şi îmi las capul pe spate, rezemat de canapea. Închid ochii, respir adânc, relaxându-mi corpul încordat. E linişte în jurul meu, se aude doar televizorul lăsat pe un post de muzică, în surdină. Coincidenţa face să fie acelaşi post pe care era televizorul în camera de hotel.

Şi uite aşa se duce momentul meu de relaxare, dar încerc cu disperare să mă agăţ de el în continuare, chiar dacă gândurile mele zboară spre vecinul meu apetisant.

Ştiu că trebuia să îl sun săptămâna asta, dar probabil acum a aflat şi el ce înseamnă să aştepţi o veste de la celălalt. Nu am făcut-o cu intenţia de a-l chinui, dar am avut o săptămână destul de agitată care nu mi-a dat starea necesară să port o nouă discuţie cu el sau, mai mult, să mă văd cu el.

Dar în acelaşi timp nu sunt decisă dacă este o idee bună, sau nu. Am acceptat să o fac pentru că mi-am dat seama că nu accepta un refuz, şi cred că nici eu nu voiam să dispar din viaţa lui complet, fără măcar să mai încercăm o singură dată dacă chimia dintre noi este cea potrivită pentru o partidă fenomenală, sau chiar m-am înşelat de la început în privinţa lui.

Încă prinsă în îndoiala mea, am decis să nu fac o prioritate din povestea cu el şi să o las pentru când va veni un moment potrivit pentru aşa ceva.

Între timp ne-am văzut destul de des prin cartier, cu aceleaşi zâmbete şi priviri doar de noi doi cunoscute, ce ascund un secret doar de noi doi ştiut.

Cu Maria nu am apucat să vorbesc, ea fiind plecată din ţară în concediu, şi nu am vrut să o deranjez cu povestea asta în zilele ei de relaxare. Şi oricum, ce aş fi putut să îi spun? „Spune-i prietenei tale că i-am futut soţul, dar nu mi-a plăcut, aşa că vă las să vă descurcaţi?"

Din nou îmi amintesc cât de complicată este povestea asta şi mai ales ce au ele de gând.

Oftez ştiind că momentul meu de relaxare s-a risipit.

Cum m-am lăsat trasă în toată drama asta, nu ştiu, dar sigur este vina mea că am permis acest lucru. Eu am tras de el şi l-am făcut să se culce cu mine.

Iar acum s-a întors roata.

Sau cel puţin aşa cred. Poate că nici nu îi pasă, dar privirile lui din aceste zile m-au făcut de fiecare dată să simt fluturi în stomac şi să îmi dau seama că nu a uitat de promisiunea mea.

Până acum nu am ieşit din casă, preferând să îmi fac o cafea în propria bucătărie şi să o savurez lucrând neîntrerupt încă de la prima oră a dimineţii. Aşadar nu l-am văzut până la ora asta, dar nu pot să nu mă gândesc dacă este acasă, la câteva sute de metri distanţă de mine, sau e deja plecat în drumurile lui zilnice.

Drumuri zilnice care oricând îl pot duce şi în patul altor tipe agăţate pe cine ştie unde.

Un strop de gelozie există în sufletul meu, dar ştiu că este un sentiment greşit, aşa că încerc să îl alung imediat, îndreptându-mi atenţia spre ceea ce este la televizor.

Telefonul îmi vibrează şi, absentă, deschid aplicaţia să citesc mesajul.

„Ce faci?"

Rămân înmărmurită când văd că mi-a scris Cătălin acest mesaj.

Iniţiază el această discuţie? Chiar s-a întors roata!

Râd în sinea mea încântată de cum decurg lucrurile, dar în acelaşi timp ceva jubilează în inima mea fiindcă, în sfârşit, dă şi el primul semn.

„Momentan iau o pauză de la muncă şi mă uit la televizor" „Tu?"

„Eşti acasă?"

„Da".

„Şi eu".

„Deci dacă îţi arunc o măslină pe geam o prinzi, nu?"

„Ha ha! În dinţi, de la distanţa asta".

„Ha ha ha!"

„Deci nu ţi-ai luat liber? Lucrezi de acasă?"

„Sunt nişte proteste în centru oraşului şi în trafic e haos, motiv pentru care am decis să nu mă duc la birou şi să rezolv totul de aici".

„Bună decizie. Acelaşi motiv l-am avut şi eu când mi-am eliberat ziua de drumuri în afara complexului". „Am fost amândoi inspiraţi azi, se pare".

Şi pauză câteva minute. Nu mai primesc niciun răspuns, dar când cred că nici nu mai vine, telefonul vibrează în mâna mea din nou.

„Aşadar suntem amândoi blocaţi în complex. Nu îţi vine nicio idee?”

Simt că este o întrebare capcană.

„Amândoi? Mai sunt câteva mii de locuitori în zonă, plus soţii, copii…”

Încerc să aflu ce are de gând amintindu-i de familia lui care probabil urmează să i se alăture, pentru că este aproape cinci după-amiaza şi lumea cam începe să se întoarcă acasă la ora asta.

„Eşti singură acasă?”

„Da”.

„Şi eu. De restul locuitorilor nu mă interesează pentru că nu am planuri cu ei, dar cu tine am”.

„Deci acum vorbim despre noi doi”.

Am vrut să îl deranjez cu răspunsul meu şi pare că mi-a reuşit. Dar nu ştiu de ce am vrut să fac asta, pentru că acum mă simt vinovată dacă l-am supărat.

„Şi ce planuri ai cu mine?”

„Să te văd. Dacă nu mai ai treabă sau poţi să te opreşti, poate ne vedem chiar acum”.

Deodată inima începe şa îmi bată şi mai tare. Cine mai vrea să muncească? Oricum e târziu şi de mai bine de o oră mă uit la televizor şi pierd timpul, pentru că am cam terminat ce îmi propusesem să fac azi legat de muncă. Deci am timp, dar acum cred vreau să fac şi ceva mai mult cu timpul meu.

Aşa că las latura mea impulsivă să preia din nou controlul, scriindu-i: „Ai timp de o cafea?”

„Am timp de cafele până duminică”.

„Ţi-aş zice să vii la mine, dar nu ştiu cât de riscant e. Să

nu te vadă cineva”.

„Eşti sigură că pot să vin la tine?”

„Da”.

„Atunci mă descurc eu cu vecinii. Tu deschide uşa să intru direct”.

„Ok”.

„Vin în zece minute”.

Oh, Dumnezeule! Se întâmplă! Din nou! În zece minute!

Acum am emoţii şi mai mari, pentru că îl primesc în casa mea! De ce am făcut asta? De ce îl las în spaţiul meu personal?

De fapt, ce mai contează, atâta timp cât deja a fost în chiloţii mei? Sunt sigură că nu îl interesează tabloul de pe perete sau ornamentele luate din Tibet în concediul de anul trecut.

Mă uit prin sufrageria spaţioasă, în care mobila este o imitaţie din lemn în nuanţă crem, asemănătoare cu parchetul, iar canapeaua şi draperia sunt de culoare gri. Singurele culori vin de la o plantă mare aşezată într-un colţ al camerei, pernuţele verzi de pe canapea şi tabloul mare de pe peretele cu scara. Îmi place stilul acesta simplu şi, mai ales, îmi place să cred că mi-am amenajat camera cu gust, în culori deschise pentru a da mai multă luminozitate, chiar dacă am un întreg perete din sticlă, acoperit cu o perdea albă subţire.

Îmi dau ochii peste cap. De ce dracu’ mă gândesc la camera mea în momentele astea? Poate pentru că încerc să mă gândesc la orice tâmpenie doar ca să treacă timpul în care inima mea bate tot mai tare până când el ajunge aici? Sau poate că ceva din mine îşi doreşte ca el să îmi admire

casa şi ornamentele…

Dar cel mai probabil îl interesează ornamentele de pe mine, aşa că arunc rapid o privire în oglindă şi îmi examinez ţinuta lejeră. E ok şi nu vreau să dau prea multă atenţie. Din fericire, pe sub haine am deja o lenjerie intimă neagră destul de potrivită vizitei lui, dar nici nu cred că se aşteaptă să îl primesc în furou de mătase şi papuci cu puf roz.

Fac ture prin casă şi îmi trec mâinile prin păr de zeci de ori. Tot corpul meu e cuprins de emoţia celor ce urmează, inima bătându-mi mai repede ca după un maraton. Mă uit la ceas din minut în minut şi parcă timpul stă pe loc, făcându-mă pe mine să trăiesc în adrenalină fiecare secundă.

Aud uşa de la intrare şi sar ca arsă, clipă în care inima mea decide să sară câteva bătăi. Deschid uşa de la hol când el tocmai o închide pe cea de la intrare.

Sau aşa sper, că este el. Pentru că în casa mea tocmai a intrat un bărbat înalt, bine făcut, îmbrăcat cu un hanorac negru şi blugi la fel de închişi, iar capul îi e acoperit de gluga mare.

Se întoarce cu faţa spre mine şi ne privim muţi câteva secunde, dar reacţia mea rupe această linişte ciudată. Încep să râd de ţinuta lui, făcându-l să îşi ridice sprâncenele la mine.

— Dacă te-a văzut cineva, sigur acum sună la poliţie, spunându-le că un hoţ a intrat peste mine!

Se încruntă, dar păstrează un zâmbet pe chip.

— Am putea să jucăm şi rolul ăsta, dacă te pasionează.

Râd şi mai tare, dar mă prinde de mână şi, trăgându-mă spre el, mă lipeşte de corpul lui, luându-mă prin surprindere şi făcându-mi zâmbetul să dispară.

Sunt pierdută în ochii lui albaştri şi am capul dat pe spate destul de mult pentru a-l putea privi, fiind mai înalt ca mine, dar mă las moale în braţele lui, punându-mi palmele pe pieptul încordat, când îmi simt buza de jos gustată de buzele lui moi. Apoi îmi sărută buza de sus şi mă las purtată de sărutul acesta fierbinte, care îmi aprinde întreg corpul în doar câteva secunde. Limba lui jucăuşă pătrunde în lăcaşul gurii mele şi îi cuprind gâtul cu braţele, pentru a mă agăţa de el, sperând să îmi găsesc stabilitatea în picioarele ce devin tot mai moi.

— Credeam că trebuie să ne mişcăm încet de data asta, îmi spune cu buzele încă lipite de ale mele.

— Tu eşti cel care m-a sărutat, şoptesc.

— A, corect.

Zâmbim amândoi şi îşi îndepărtează faţa de a mea.

— Bună.

— Bună, răspund zâmbind la fel de cald ca şi el.

— Nu credeam că am să mă transform vreodată în hoţ şi o să intru pe furiş peste vecini.

— Peste vecine.

— O singură vecină.

Rânjesc cu toţi dinţii şi ne desprindem din îmbrăţişare, făcându-i semn să mă urmeze în sufragerie.

— Dacă e prea târziu pentru o cafea, te pot servi cu o ciocolată caldă sau un ceai, îi spun.

— Un pahar cu apă este perfect.

Mă întind după un pahar din dulapul de sus, iar el este chiar în spatele meu, suflându-mi aer cald pe umăr.

— Ai nevoie de ajutor? se oferă zâmbind cu subînţeles.

— L-am luat, mulţumesc, îi răspund, întorcându-mă cu

faţa spre el şi arătându-i paharul.

Face un pas în spate lăsându-mi loc să mă mişc prin bucătărie, dar continuă să stea destul de aproape. Îi întind paharul după ce tom apă în el şi bea uitându-se în tot acest timp fix în ochii mei. Pune paharul pe masă după aceea şi îşi întoarce privirea spre sufragerie, fiind open space.

— Ai terminat cu treaba sau te-am întrerupt eu?

— Terminasem ce aveam în plan pentru azi.

Mă depărtez de el, aşezându-mă pe canapeaua din sufragerie, iar el mă urmează, iar pe drum îşi dă jos hanoracul şi rămâne într-un tricou alb, cu nişte inscripţii de la un brand sportiv. Îl aşază pe marginea unui scaun de la măsuţa mică din bucătărie, apoi vine şi se aşază lângă mine, pe canapea.

— La ce ne uităm?

Clipesc, nedându-mi seama la ce se referă, apoi realizez că vorbeşte despre televizorul pornit pe un canal cu filme.

— Tocmai a început „Grinch”, răspund zâmbind.

Începe să râdă.

— Mai sunt câteva luni până la Crăciun. Deja a început sezonul filmelor?

— Mai sunt două luni! Imediat trece timpul.

— Îţi place Crăciunul? mă întreabă vizibil interesat.

— Hmm… stau puţin să mă gândesc sincer la întrebarea lui. Nu sunt genul care să facă mare fast cu ocazia asta, de aceea nu fac brad în fiecare an, şi fiind singură, nu îmi bat capul nici cu decoraţiunile. De obicei sunt pe la părinţi sau cu prieteni, la ei sau la mine, nu are importanţă, pentru că toată lumea ştie că îmi fac programul aşa cum am chef. În plus, este o perioadă foarte aglomerată la firmă şi nu prea

mai am energie să îmi vizitez toate neamurile sau să primesc zeci de musafiri. Aşa că profit de acele zile să mă relaxez.

— Te înţeleg perfect. Şi noi tot în familie sărbătorim, atenţia tuturor fiind în jurul fetiţei mele, Gabriela. Dar este mult mai obositor, pentru că cea mică vrea să se vadă cu verişorii şi aşa ajungem să facem vizite peste vizite care pot fi destul de epuizante. De câţiva ani suntem tot pe ritmul ăsta şi, să fiu sincer cu tine, deja m-am săturat şi aş prefera un Crăciun simplu doar cu cei apropiaţi.

— Presupun că aşa se întâmplă când ai copii.

— Aşa se întâmplă când ai multe rude. Părinţii mei nu sunt cu mari pretenţii, dar socrii ţin foarte mult la aceste tradiţii.

Sesizez în glasul lui nemulţumire, dar nu cred că e treaba mea să pun întrebări despre un subiect atât de personal, care nu prea mă priveşte, mai ales că relaţia dintre noi este una destul de… complicată.

— Deci, eşti un fel de Grinch? fac o glumă, pentru a destinde un pic tensiunea din ochii lui.

— Da, zice zâmbind. Aş fura Crăciunul şi l-aş transforma într-o zi însorită pe plajă.

— Câtă imaginaţie! exclam râzând. Sunt sigură că în tot peisajul ăsta ai prefera să fii şi înconjurat de câteva domnişoare trase prin inel care să te servească cu băuturi reci şi platouri cu fructe.

— Uite cine are acum imaginaţie!

Ridic o sprânceană, ironică. Presimt că intrăm pe un teritoriul puţin sensibil.

Capitolul 10

Sinceritate până la un punct

Carina

— Eu doar îmi dau cu presupusul despre ce ţi-ai dori tu.

— De ce am impresia că mă vezi ca pe un mare afemeiat?

— Pentru că aşa este! exclam amuzată, ştiind că acest lucru nu are de ce să îl deranjeze, fiind purul adevăr.

Dar el face ochii mari şi se preface că este rănit, ducându-şi mâna dreaptă la inima şi strângând între degete tricoul.

— Asta a durut! De ce crezi asta despre mine?

— Cătă… e tot ce zic ridicând sprâncenele pentru a-i evidenţia situaţia în care suntem noi acum.

— Oricum a durut.

— Ţi-am spus că o să fiu mereu sinceră cu tine.

— Ei, bine, apreciez. Dar tot cred că mă judeci puţin cam aspru.

Se strâmbă un pic, ca o glumă, dar se întoarce şi mai bine cu corpul spre mine, punându-şi cotul pe spătarul canapelei.

Nu ştiu dacă e conştient că prin poziţia asta îmi arată braţele puternice şi pieptul lat, copleşindu-mă cu Matura lui. *Doamne, cât îmi place de el!*

— Dacă am stabilit ce fel de om sunt eu, ce îmi poţi spune despre tine? mă întreabă cu vocea joasă.

— Asta trebuie să îmi spui tu, cum mă vezi, răspund cu glas un pic scăzut, pentru a suna în acelaşi ton cu al lui.

Se gândeşte un pic, mijindu-şi ochii şi analizându-mă. Îşi trece degetul mare peste buza de jos, dar gestul nu face decât să mă excite şi mai tare şi să trezească în mine dorinţa de a-l săruta cu o poftă nebună.

Îmi muşc buza de jos într-un gest inconştient, pe care îl realizez abia când privirea lui cade asupra gurii mele.

— Cred că eşti o femeie independentă, care pune pe primul plan cariera, iar viaţa personală vine undeva după aceea. Eşti stilul bossy şi îţi place să fii stăpână pe situaţie, dar în viaţa personală ai nevoie de cineva care să preia controlul.

Fac ochii mari. *De unde dracu' şi-a dat seama de toate astea, când nu ştie nimic despre mine?*

Sunt sigură că zâmbetul mi-a dispărut de pe chip.

— Observ şi eu lucruri, Carina, nu sunt atât de ignorant pe cât mă crezi, spune devenind un pic mai serios.

— Asta îmi dau şi eu seama acum.

— Ţi-am spus că ai o părere greşită despre mine.

— Nu cred că am avut timp să îmi fac alta.

— Este adevărat. Nu ne cunoaştem deloc, până la urmă, dar poate că e cazul să schimbăm un pic acest lucru.

Nu ştiu ce vrea să spună cu asta, dar oricum cuvintele se pierd în mintea mea când se apropie de mine şi îmi sărută buzele. Este senzual, dulce… ameţitor.

Inima îmi bate mai repede anticipând ce urmează, dar corpul meu este atât de înfierbântat, că uit de tot ce este în jurul meu, lăsându-mă pradă atingerilor acestui bărbat.

Ceva este diferit faţă de experienţa noastră anterioară.

Este mult mai răbdător şi în acelaşi timp mai pasional. Iar asta îmi place. Fiecare gest al lui este încărcat de dorinţă şi, aşa cum a spus, am nevoie de cineva care să preia controlul în ceea ce priveşte acest aspect, iar el chiar asta face acum.

Se ridică pe un genunchi, lipindu-mă de pieptul lui şi făcându-mi capul să se lase pe spate, pentru a-i primi sărutul tot mai lacom. Limba lui îmi explorează colţurile gurii, dansând împreună cu limba mea şi dominându-mă cu corpul lui masiv.

Îmi trec degetele prin părul lui scurt, agăţându-mă de plăcerea pe care mi-o oferă.

Mă întinde pe spate şi se cuibăreşte între picioarele mele, împingându-se încet cu întăritura din pantalonii lui, peste locul meu fierbinte. Oh, şi este excitat. Faptul că îl simt atât de tare mă excită şi mai mult, făcându-mă să scap un geamăt printre buzele noastre lipite.

Cu o mână îmi susţine ceafa, iar cu cealaltă începe să îmi exploreze corpul, strecurând-o pe sub tricou.

Trasează cu degetele dungi fierbinţi peste abdomen, dar nu coboară, ci urcă spre sânii acoperiţi de sutien, masându-i cu fermitate. Se împinge din nou cu pelvisul în mine şi îmi arcuiesc spatele, pentru ca sânii mei să obţină şi mai multă atenţie din partea lui.

Ridicându-se într-un cot, îmi ridică tricoul peste sâni şi atunci buzele lui se desprind de ale mele, sărutându-mi maxilarul, gâtul şi apoi direct valea dintre cupele dantelate.

— Dă-l jos, îmi spune pe un ton hotărât care îmi place şi mă face să mă conformez imediat, aruncând tricoul undeva pe jos şi eliberându-i drumul pe care buzele lui continuă să îl străbată pe corpul meu.

Îmi scoate un sân din cupa sutienului, dar în scurt timp mi-l desface şi trage de el, cât să îmi dea de înţeles că vrea să dispară şi acel accesoriu.

În acest timp limba lui îmi atinge sfârcul, apoi îl apucă cu buzele, sugându-l şi eliberându-l cu zgomot. Niciodată nu am crezut că un zgomot atât de neimportant poate să mă excite atât de tare. Dar o face.

Aceeaşi atenţie o acordă şi celuilalt sân, muşcându-l uşor, apoi sugându-l şi pe acesta cu poftă, aşa cum a procedat cu primul şi făcându-mă să gem de plăcere din nou.

Mâna lui coboară încet peste abdomen, direct între corpurile noastre, pe sub perechea mea de pantaloni scurţi şi dincolo de materialul subţire al chiloţilor, luându-mă prin surprindere cu rapiditatea gestului. Este ciudat să îi simt mâna acolo, atingându-mi labiile umezite şi căutându-mi clitorisul, pentru că a trecut destul de mult timp de când cineva nu m-a mai atins aşa. Dar este şi mai plăcut când totul capătă un ritm, iar degetele lui încep să îmi maseze bumbul excitat prin mişcări circulare, tot mai apăsate, tot mai rapide.

Gura lui o acoperă din nou pe a mea şi limba se strecoară printre buzele mele, în acelaşi timp în care două degete lungi mă pătrund, făcându-mă să îmi arcuiesc din nou spatele şi să gem puternic. Şi aşa începe jocul nebun al limbii care imită pătrunderile degetelor dominante. Cu degetul mare continuă să îmi maseze clitorisul, iar celelalte două intră tot mai repede, se încovoaie în mine şi îmi ating puncte sensibile pe care nu credeam că le am.

Gem tot mai tare şi mă muşcă de buza de jos exact în clipa în care îmi simt tot corpul încordat la maxim şi cuprins de artificii care îmi aprind fiecare milimetru de piele.

Puterea cu care orgasmul provocat de el mă loveşte este copleşitoare şi cred că scap şi un ţipăt în tot acest timp. Nu ştiu… Sunt pierdută într-un loc cu multe luminiţe calde. *Şi nu m-ar mira dacă aş avea şi un stol de păsărele în jurul capului…*

Şi cum rămân aşa pierdută în acest loc, simt cum mâinile lui îmi dau jos şi pantalonii scurţi în acelaşi timp cu chiloţii. Deci bine că nu mi-am dat silinţa de a îmbrăca ceva mai sexy, că era oricum neimportant.

Se ridică în genunchi între picioarele mele şi îşi dă jos tricoul, dezgolindu-şi pieptul lat. Continuă să mă privească de sus, muşcându-şi buza, chiar şi când îşi desface nasturele şi fermoarul de la blugi, apoi îi lasă în jos peste fund împreună cu boxerii negri, dezgolindu-şi erecţia mare şi lungă.

Nu mă pot abţine şi mă ridic spre ea, o cuprind cu mâna şi privindu-l în ochii plini de dorinţă, îi cuprind capul rozaliu cu buzele, sugându-l, lingându-l şi lăsându-l să se împingă în gura mea tot mai adânc.

Îmi prinde părul în pumn şi strânge încet, provocând o durere plăcută. Geme când îi dau drumul dintre buzele mele şi apoi îl cuprind şi îl sug din nou cu poftă, dar nu mă lasă să mă joc mai mult, pentru că mă trage din nou de păr, de data asta forţându-mă să îmi ridic privirea spre el şi să îi întâmpin buzele care se zdrobesc de ale mele.

Printre sărutările pline de pasiune acompaniate de gemete suave, aud folia unui prezervativ.

Mă întinde din nou pe spate, venind peste mine cu corpul masiv şi dintr-o mişcare mă pătrunde tot, profitând de umezeala produsă de orgasmul puternic de mai devreme.

Nu pierde timpul şi începe să intre în mine cu mişcări puternice şi apăsate. Îmi ridică un genunchi până când acesta este rezemat de braţul lui şi continuă să mă pătrundă cu putere, atingând în mine aceleaşi locuri magice pe care le-a descoperit mai devreme cu degetele. Degete care acum îmi tachinează dureros de plăcut sfârcul şi îmi masează sânii, aducându-mă tot mai aproape de extaz.

Îmi lipesc palmele de fesele lui şi îl strâng, dorind să îl stimulez să se mişte mai repede, iar el se conformează mărind ritmul şi mai mult spre deliciul meu.

Valuri de căldură încep să îmi străbată corpul, şi fiecare por al pieli mele este atins de furnicăturile ce mă cuprind şi se adună în locul unde corpurile noastre se unesc, făcându-mă pentru a doua oară pe ziua de azi să îmi dau capul pe spate.

— Oh, da! Cătă!

E tot ce reuşesc să strig cu vocea frântă de atâta plăcere, când orgasmul mă face să tremur toată, strângându-mă în jurul lui.

Mă sărută apăsat, şi după încă câteva mişcări puternice ale şoldurilor îşi dă şi el drumul, cu un mârâit masculin, care adaugă şi mai multă satisfacţie momentului.

Rămâne cu capul în scobitura gâtului meu câteva secunde, înainte de a ieşi din mine şi de a scăpa de prezervativ, lăsându-l undeva pe jos. Apoi se întinde lângă mine pe bucata nu foarte lată a canapelei, lipindu-se de corpul meu cu totul.

Ne privim în ochi de la o distanţă destul de mică, cât să îi simt respiraţia caldă pe chip, dar nu spunem niciunul nimic. Cu un gest care mă surprinde, îmi dă după ureche o

şuviţă de păr, urmărind-o cu privirea.

— Mai bine ca prima dată, nu? îmi şopteşte.

— Clar mult mai bine, răspund chicotind încet. Tu nu ai simţit diferenţa?

— Sincer, ba da. Dar abia acum mi-am dat seama de această diferenţă, zice gânditor.

— Adică tu chiar te-ai simţit bine atunci?

Ridic sprâncenele uimită şi amuzată în acelaşi timp, iar el ridică un umăr cu indiferenţă.

— Pentru mine treaba era făcută şi nu prea mi-a stat gândul mai departe.

— Mi-am dat şi eu seama de asta…

Râde.

— Dar sper că acum m-am revanşat.

— Chiar mult peste aşteptări, să fiu la fel de sinceră cu tine.

— Mă omori cu sinceritatea ta, râde cu poftă şi se lasă pe spate privind tavanul.

Dar nu mă lasă să mă îndepărtez şi, din nou, spre surprinderea mea, mă trage în braţele lui, ţinându-mă lipită de pieptul cald.

E atât de plăcut şi bine… Mă las moale în braţele acestui bărbat fără să îmi pese cine este el şi cum a ajuns aici. E momentul meu de sinceritate cu mine însămi şi îmi recunosc acum şi aici că îmi place foarte mult. Mi-a plăcut din prima zi în care l-am văzut şi mi-a plăcut chiar şi după ce am aflat cine este el. Dar mai grav este că mi-a plăcut şi m-a atras chiar şi după experienţa sexuală eşuată de data trecută. Iar acum, când am simţit ceea ce poate s-o facă cu adevărat, şi tot corpul meu încă tremură de plăcere după orgasmele

provocate de atingerile lui, îmi place mult mai mult.

La dracu'! M-am îndrăgostit?

Oricât de sinceră am să fiu cu el, aşa ceva nu am să recunosc niciodată, nici lui, nici mie.

Capitolul 11

Cafeaua de după

Cătălin

Este incredibil ceea ce mi se întâmplă. Stau întins pe canapea cu femeia asta în braţe şi mă simt foarte relaxat, dar, în primul rând, mulţumit de mine că am satisfăcut-o, aşa cum îmi doream. Aşa cum îşi dorea şi ea.

Am ani întregi de când nu mi-am mai dat silinţa să aduc plăcere celeilalte persoane, totul venind de la sine într-o oarecare măsură şi niciodată nu m-am gândit că nu fac o treabă bună. Dar femeia asta a reuşit să îmi dea lumea peste cap şi să mă facă să realizez egoismul cu care tratam sexul până acum, cu oricine ar fi fost el. Şi nu mi-a păsat niciodată de acest lucru până la ea.

Este o femeie diferită de cele care au mai trecut prin viaţa mea. Este o femeie foarte hotărâtă, poate prea directă şi sinceră, iar asta începe să îmi placă, dar în primul rând este extrem de frumoasă. Îmi place părul ei gri deschis, drept şi lung, genele lungi şi negre, ochii verzi care te fac să te pierzi în ei, dar cel mai mult îmi plac picioarele ei subţiri şi fundul ferm şi bombat.

M-aş mai bucura puţin de el acum, dar din păcate ştiu că

trebuie să plec pe acasă, pentru că urmează să mă sune Alina şi nu vreau să am discuţia respectivă aici.

Aşa că mă mulţumesc să îmi cobor o mână pe fundul apetisant şi să îl strâng cu palma, apoi să îl lovesc uşor, cât încă ea este întinsă lângă mine.

— Eu cam trebuie să plec.

— Vrei să îţi caut o cagula de schi?

Râde şi nu mă pot abţine să nu zâmbesc alături de ea. Mă uit însă pe geam şi observ că deja s-a lăsat noaptea.

— Ar fi interesant să plec cu un sac negru pe umăr. Aşa sunt un hoţ varză, care pleacă cu mâna goală.

— Îţi dau o bomboană la plecare, zice amuzată şi bătându-mă pe braţ în glumă ca o încurajare, se ridică din braţele mele.

O uşoară răcoare îmi străbate corpul, dar mă ridic şi trag repede chiloţii şi blugii pe mine, privind-o cum îşi îmbracă pantalonii scurţi şi tricoul. Nu pot să nu sesizez că nu îşi mai pune sutienul.

Încercând să ignor acest mic detaliu, îmi îmbrac şi eu repede tricoul şi mă uit în jurul meu după hanorac.

Simt că trebuie să plec, dar în acelaşi timp parcă aş mai sta. Nu vreau nici să se simtă ciudat că plec aşa repede.

— Şi ce planuri ai acum? o întreb, parcă dorind să mai trag de timp.

Se întoarce spre mine trecându-şi degetele ca o perie prin părul ciufulit încercând să îl aranjeze. Mă duce cu gândul la o vulpe argintie. O secundă am tendinţa de a-mi trece şi eu o mână prin părul ei lung şi moale, dar ceva mă opreşte.

— Îmi comand ceva de mâncare şi mă bag la filme.

Weekendul ăsta plănuiesc să lenevesc, pentru că săptămâna viitoare voi fi plecată.

— Unde pleci? nu îmi pot abţine curiozitatea.

— Plec la Viena la o conferinţă.

Ridic din sprâncene la răspunsul ei scurt şi spus cu lejeritate ca şi când e ceva normal pentru ea. Ceea ce probabil că este.

— Frumos! Stai mult?

— Patru zile, inclusiv weekendul următor.

Clatin din cap aprobator. Patru zile în care nu o să o văd deloc prin cartier.

— Adică o să fie un weekend în care vei lucra?

— Nu chiar. Duminică e ziua în care mă întorc şi o să profit puţin de ziua liberă să mă plimb înainte de a pleca spre aeroport.

— Ai zborul târziu?

— După-amiază. La opt seara sunt înapoi în ţară.

— Şi ai multe călătorii de acest gen?

Bea o gură de apă pe care tocmai a turnat-o într-un pahar şi îmi arată că mi-a umplut şi paharul din care am băut mai devreme. Mă întind după el, rezemându-mă după aceea cu fundul de masa din bucătărie, pentru a lua câteva guri.

— Câteva pe an. Depinde de importanţa lor şi de timpul meu.

— Cineva are o poziţie importantă în firmă, insinuez zâmbind pe sub mustăţi.

Nu îmi răspunde, dar ridică din sprâncene sugestiv, dându-mi de înţeles că am dreptate.

Mă îndrept de spate, aşez paharul pe masă şi fac un pas spre ea.

— În cazul ăsta vezi cum te distrezi cât eşti pe acolo. Ai mai fost în Viena? E frumos oraşul.

— Am mai fost o singură dată, aşa că am o mică idee pe unde să mă plimb.

Îi cuprind talia cu palmele, lipind-o de mine.

— Bine, domnişoara independentă.

O sărut scurt, apoi o mai sărut o dată, dar de data asta cu mai multă poftă, pentru că gustul buzelor ei este dulce şi începe să îmi placă tot mai mult.

Amintindu-mi că trebuie să plec, mă desprind din sărutarea pătimaşă şi mă dezlipesc de corpul cald şi subţire care se mulează perfect pe lângă al meu.

Mă încalţ fără să leg şireturile, doar le bag rapid în adidaşi, şi îmi pun hanoracul, fiind atent la gluga căreia îi dau în glumă mai multă atenţie, gest care o face să chicotească.

— Te pup! Pa! spun repede şi ies pe uşă, cocoşat ca un hoţ după un furt rapid, dar după câţiva paşi, îmi îndrept spatele şi îmi iau mersul normal, nedorind totuşi să atrag prea mult atenţia asupra mea.

În mai puţin de un minut sunt la loc în casa mea, la adăpost de privirile curioase ale oricui. Nu îmi fac griji că m-ar fi văzut cineva, pentru că este noapte afară şi majoritatea sunt cu treburile lor prin casă, nu cu ochii pe geam.

Îmi dau jos hainele şi urc în baia mare să fac un duş rapid, chiar dacă nu mă deranjează deloc mirosul parfumat de pe pielea mea şi ştiu că doar eu îl pot savura acum. Nu trec mai mult de cinci minute de când cobor în sufragerie şi mă şi sună Alina, cu care am o discuţie scurtă despre cum a fost drumul, ce fac ai ei şi cum se distrează deja Găbiţă pe

acolo, bucuroasă că petrece timp cu bunicii.

După conversaţia cu ea, mă uit la televizor, dar mai mult privesc în gol, mintea mea rătăcind… prin vecini.

Uitasem cum e această dorinţă de a-l satisface pe celălalt, dorinţă pe care am avut-o acum mulţi ani alături de Alina, iar acum îmi dau seama cât de mult s-au schimbat lucrurile între noi în tot acest timp.

Alina a fost pentru mine un trofeu şi acest lucru nu mi l-am recunoscut niciodată până acum. Ştiam că iubea pe altcineva, dar mi-a plăcut foarte mult de ea şi am vrut să o fac a mea cu orice preţ. Acum îmi dau seama că am făcut asta mai mult pentru a-mi dovedi mie că pot să o aduc lângă mine. Am stat în viaţa ei până când idiotul ăla cu care era a dispărut de tot şi s-a însurat cu alta. Atunci am ştiut că este un capitol încheiat pentru ea şi că mă va accepta cu totul. Un an mai târziu îmi devenise soţie.

Nu contest că nu mă iubeşte sau că nu m-a iubit, dar întotdeauna am avut un sentiment că mă ţine pe mine de mână, dar din când în când se uită peste umăr în spate, parcă aşteptând ca cineva de acolo din trecutul ei să vină după ea.

Trecutul ei a fost mereu ca o fantomă între noi, chiar dacă nu am vorbit despre el. Dar asta m-a făcut să îmi doresc şi mai mult să o ţin lângă mine, pentru că nu aş fi acceptat niciodată ca cineva să îmi ia trofeul pentru care am muncit atâta timp, dar în acelaşi timp, cu trecerea anilor, mi-am dat seama că nu pot să mă lupt singur cu această fantomă, iar dacă ea va pleca de lângă mine, nu am cum să o opresc. Am obosit să fiu mereu atent la gesturile ei, aşa că am început să îmi mut atenţia spre ceva mai superficial şi să fac lucruri nedrepte faţă de ea. Aşa că am înşelat-o. *Şi încă o fac.*

Nu pot să spun că mă simt lipsit de vină, mă mai mustră conştiinţa câteodată, mai ales când vin acasă şi o văd cu fetiţa noastră în braţe, dar sentimentul de vină a început să pălească şi să fie înlocuit de o uşoară obişnuinţă, mai ales că după fiecare escapadă de-a mea am analizat-o atent pe soţia mea şi îmi dădeam seama că dacă i-aş fi spus că am înşelat-o, ea probabil ar fi fost uşurată. Nu ştiu de ce, încă am sentimentul acesta ciudat. Cum am mai spus, nu contest că nu mă iubeşte, dar nici nu cred că ar deranja-o dacă aş decide într-o zi să plec de acasă de tot.

Îmi las capul pe spate, rezemându-l de canapea şi închid ochii câteva clipe.

Femeile astea mă omoară. Alina pare că îmi scapă printre degete, Carina parcă îmi intră tot mai mult pe sub piele. Am plecat de la ea de mai bine de o oră şi încă râvnesc după pielea ei catifelată. Nu m-am săturat. Trebuia să fie o lecţie pentru ea, să o fac să vină ea după mine, să ceară mai mult de azi înainte, dar se pare că tot corpul meu a rămas agăţat de dorinţa pe care am împărtăşit-o alături de ea.

A avut dreptate. A fost total diferit faţă de prima dată, iar acum îmi dau seama cât de slabă a fost performanţa mea în acea zi. Azi am gustat-o cu adevărat, şi am ajuns la concluzia că e delicioasă. Iar dacă stau să mă gândesc, cred că puteam să fac şi mai mult. La naiba… chiar puteam să o satisfac şi mai bine!

Dacă ea stă acasă acum şi se gândeşte că tot nu am fost suficient de bun şi că puteam să fiu chiar extraordinar? Ştiu că ar fi putut fi, dar o doream prea tare şi din nou am uitat să fiu complet atent la nevoile ei.

Vai, ce îmi face femeia asta! Cum am mai spus, îmi intră

pe sub piele cu fiecare secundă care trece.

E acasă singură, dar din păcate eu sunt foarte prins cu treabă zilele astea. Dar cred că aş mai trece pe la ea, mai ales că săptămâna viitoare nu prea am şanse să o văd.

Dar cum rămâne cu planul meu de a o vedea o singură dată şi apoi să o las pe ea să tânjească după mai mult, iar eu să nu îi satisfac această dorinţă? Deja ne-am văzut de două ori şi a fost destul de riscant ce am făcut azi. La dracu', chiar foarte riscant, dar parcă nu mai vedeam nimic altceva, decât drumul spre casa ei. Dacă mai repet experienţa de câteva ori, o pot numi di iar „amantă", iar cuvântul acesta nu cred că o să placă nimănui, mai ales ei.

Adorm pe canapea cu gândul la femeia care doarme singură la câteva case distanţă. Ar fi fost plăcut să adorm pierdut în ea, după o partidă la fel de fierbinte ca cea de azi. Gândurile mă duc într-o lume plină de pasiune şi o visez cum geme sub mine, cum îmi zgârie cu unghiile braţele încordate şi îşi muşcă buza de jos de dorinţă.

Mă trezesc dimineaţa mai excitat decât în orice altă zi, de parcă aş fi din nou adolescentul fără minte şi plin de hormoni.

Femeile astea…

După un duş rece, îmi pregătesc geanta pentru sală şi ies rapid din casă. După ora de exerciţii va trebui să ies în oraş să rezolv nişte treburi, dar înainte de toate fac o staţionare la cafenea.

Dar soarta mi-o scoate din nou în cale.

La dracu'…

Îi zâmbesc scurt şi îi fac cu ochiul în timp ce ea tocmai îşi ia cafeaua de pe tejghea şi se pregăteşte să plece. Îmi face

cu ochiul la fel de subtil şi apoi trece pe lângă mine în drumul ei spre ieşire. Dar îmi întind mâna foarte puţin şi o ating pe a ei în secunda în care corpurile noastre sunt apropiate. O văd că tresare, surprinsă de gestul meu. Sincer, şi eu sunt surprins că din nou risc ca cineva să vadă acest mic gest, care poate însemna mult în ochii altora, dar nu m-am putut abţine. Trebuia să o ating.

După ce îmi iau cafeaua, ies ca o furtună din micuţa locaţie şi plec în viteză spre sala de sport.

Sunt nervos. Da, pentru că sunt perfect conştient că starea asta a mea nu este una potrivită. Nu trebuie să o mai văd, planul era să o evit şi să o las să plângă după mine, cerşindu-mă în patul ei din nou, dar eu sunt la un pas să mă prezint din nou la uşa ei, fără ca ea să spună ceva.

Acum, dacă stau să mă gândesc, reacţia ei din cafenea a fost cam rece. Oare chiar mi se confirmă ipoteza de ieri că nici de data asta nu s-a simţit complet satisfăcută, aşa cum se aştepta, chiar dacă a zis că a fost mai bine?

A zis că a fost mai bine, dar nu a zis că a fost cel mai bine.

La dracu', Carina! O să îmi pierd minţile cu tine!

Mi-a dat peste cap o singură dată orgoliul şi acum am devenit obsedat de părerea pe care o are despre mine.

Sper ca ora asta la sală să mă consume destul de mult, cât să ies din această stare şi să îmi pot continua planul iniţial. Şi anume cel de a nu mai avea alt contact cu cea, decât cele care nu pot fi evitate când drumurile noastre se intersectează prin cartier.

Capitolul 12

Doze de Carina

Cătălin

Să o ia dracu' de cafea, că mai rău m-a agitat. Ajung la sală, trag de rup, dar mintea mea tot la vulpea mea argintie îmi fuge.

Mă întâlnesc cu Dan şi alerg câteva ore prin oraş, pe la firmă, dar când mă îndrept pe seară spre complex, imediat corpul meu răspunde apropierii de casa ei şi mă regăsesc pe strada pe care locuieşte, dând ture cu maşina, sperând că o să o revăd.

Continuu să fiu agitat, dar ştiu că am un singur lucru de făcut, care poate mă va linişti şi mă va face să trec mai repede peste această femeie. Cu cât mai multe doze de Carina, cu atât, probabil, mă voi sătura mai repede de ea.

Aşa că fac ceea ce toată ziua am vrut să fac: o sun.

— Bună! îmi răspunde vizibil surprinsă.

— Eşti acasă? o întreb direct.

— Da.

— Pot să vin?

Face o pauză, dar şi când vine răspunsul, îmi dau seama că zâmbeşte.

— Da.

În mai puţin de cinci minute sunt la uşa ei, intrând direct ca şi ultima dată. Mă întâmpină chiar de la intrare, probabil şi ea mă aşteptase, la fel de nerăbdătoare.

Fără alte cuvinte inutile, îi cuprind faţa cu palmele mele mari şi îmi lipesc buzele de ale ei, zdrobindu-le cu poftă. Limba mea îi invadează locul cald al gurii ei într-o clipă, iar ea mă primeşte cu aceeaşi poftă care se reflectă în a mea ca într-o oglindă.

Îmi cuprinde gâtul cu braţele subţiri şi o împing cu tot corpul în peretele din spate, împingându-mi pelvisul în abdomenul ei, făcând-o conştientă de întăritura dureroasă din blugii mei.

O vreau ca un nebun şi nu mă mai interesează nimic altceva.

Îmi cobor palmele de pe chipul ei peste sâni, strângându-i cu poftă peste tricoul alb pe care îl poartă, apoi mai jos, până când degetele mele se înfig în şoldurile ei şi în fundul tare acoperit de o nouă pereche de pantaloni scurţi albi. O ridic pe perete, făcând-o să îşi încolăcească picioarele în jurul taliei mele şi din nou îmi frec erecţia de miezul ei fierbinte. Sunete minunate îi ies printre buzele noastre când fac asta şi, mai ales, când îi muşc buza de jos.

Cu ea încolăcită în jurul meu, intru în living, dar nu mă mai opresc pe canapea, pentru că am nevoie de mai mult spaţiu să mă desfăşor şi să îmi fac poftele, aşa că urc scările, ducându-mă spre camera care ştiu că ar trebui să fie dormitorul principal.

În jurul nostru este aproape întuneric, singura lumină venind de la becul de pe hol, dar este de ajuns ca să îi văd privirea flămândă când o aşez pe patul mare acoperit de o lenjerie mătăsoasă de culoare neagră. Un contrast minunat între aceasta şi părul ei argintiu, care este acum răsfirat peste pernă. O admir câteva secunde fără să îmi dau seama,

apoi mă arunc din nou ca un animal asupra ei, sărutând-o, devorând-o cu gura mea flămândă şi atingând fiecare centimetru al pielii ei fine care se dezgoleşte tot mai mult, cu fiecare haină care dispare de pe ea. Rămasă goală sub mine, nu îmi rămâne decât să gust tot ce am în faţa ochilor.

De data asta nu mă mai grăbesc, aşa că îi sărut pe îndelete sânii plini şi muşc cu dorinţă sfârcurile întărite, făcând-o să se zvârcolească de dorinţă sub mine.

— Cătă, mai mult! Vreau mai mult, îmi spune cu vocea răguşită, după ce eu prelungesc mai mult decât e necesar tortura plăcută pe care o aplic sânilor ei minunaţi.

Aşa că îi ofer mai mult când degetele mele se strecoară între picioarele deja desfăcute şi primitoare, descoperind umezeala ei apetisantă. O pătrund cu ele, dar ştiu că tot nu este de ajuns, aşa că mai tachinez cu dinţii şi sug cu poftă sfârcurile deja sensibile, apoi cobor cu totul între picioarele care parcă mă cheamă să le aşez pe umerii mei şi eu să mă înfrupt din ceea ce ele adăpostesc acolo.

Îi sărut labiile umezite şi descopăr adevăratul ei gust, care mă cucereşte într-o secundă, dându-mi un sentiment instant de dependenţă. O ling şi apoi suflu încet, stârnind reacţii minunate din partea ei, evidenţiate de gemete tot mai puternice.

Îmi place puterea pe care o am asupra ei, iar ea nu se sfieşte să îmi arate efectul pe care îl am asupra corpului ei înfierbântat, prin atingerile şi sărutările mele. O sorb şi continuu să o pătrund cu limba, tachinându-i clitorisul, dar efectul orgasmului se resimte abia când o pătrund cu încă două degete, într-un ritm rapid şi adânc. Tot corpul i se cutremură de plăcere, iar eu ling fiecare strop de extaz care

se scurge din ea, fascinat de gustul minunat pe care îl are această femeie.

Când se liniştește, mă ridic peste ea şi o pătrund cu forţă, rămânând câteva secunde nemişcat, savurând senzaţia minunată de a o simţi piele pe piele.

— Prezervativ… şoptește deodată îngrijorată.

— Nu iei pilule?

— Ba da, dar… zice cu ezitare, bolile nu sunt prevenite de anticoncepţionale, iar tu eşti un tip mult mai activ decât mine.

Nu îmi place ce îmi spune. Din nou mă face să mă simt ca un afemeiat care şi-o trage în fiecare zi cu câte o curvă nespălată.

Dar ea nu ştie că este singura femeie, în afara soţiei mele, cu care m-am culcat mai mult de două ori de când sunt însurat şi cu care azi, pentru prima dată, nu folosesc prezervativ.

— Lasă-mă puţin aşa şi apoi îmi pun. Vreau să te simt fără niciun plastic, dar oricum poţi să stai liniştită că sunt perfect sănătos.

Tăcerea ei o iau ca un răspuns pozitiv şi o distrag cu o sărutare fierbinte, în timp ce mă retrag puţin şi apoi o pătrund din nou. O dată şi încă o dată, până când aceste mişcări capătă un ritm pe care nu îl mai pot controla, un ritm plin de dorinţă şi acompaniat de gemetele ei şi gâfâielile mele. Nu mă satur să o gust, să o sărut, să o ating, de parcă nimic din ceea ce fac nu este suficient, îmi înfig degetele în şoldurile ei şi o întorc pe o parte, penetrând-o din nou cu putere. O simt cum începe să se strângă în jurul meu şi mărind ritmul, explodează de plăcere. Dar nu mă opresc şi,

fiind mai mică şi mai subţirică ca mine, o ridic cu uşurinţă, aşezând-o peste mine şi lăsând-o să mă călărească.

— Ai obosit? o întreb încet, dar ea îmi zâmbeşte şi dă din cap că „nu”, aşadar o las să conducă ea ritmul de deasupra, ajutată de palmele mele şi de şoldurile care îi vin în întâmpinare cu mişcări tot mai ritmate.

Când simt că şi eu sunt aproape de marele final, o întorc din nou pe spate şi preiau controlul mişcărilor, acoperind-o în totalitate cu corpul meu încordat, atingând-o cu buzele umezite peste sânii înroşiţi, şi o pătrund tot mai apăsat şi mai rapid. În scurt timp o simt cum se încordează şi sunt cuprins şi eu de aceleaşi valuri de plăcere transmise de corpul ei în timp ce orgasmul ne loveşte pe amândoi cu o putere nimicitoare, care mă lasă fără vlagă în braţe, făcându-mă să mă prăbuşesc peste ea. Fac tot posibilul să nu mă las cu totul cât sunt de greu, să nu o strivesc sub mine şi cu greu reuşesc să mă întind lângă corpul ei cald şi la fel de epuizat.

Într-un moment de slăbiciune, o trag în braţele mele şi o sărut pe creştet. Nu ştiu de ce simt nevoia să fac un gest atât de intim, dar în clipa asta mi s-a părut foarte natural.

Se cuibăreşte în braţele mele fără să spună nimic şi îşi petrece un picior peste şoldul meu.

— Nu ai folosit prezervativ, şopteşte cu o voce certăreaţă. M-ai păcălit.

— Era prea bine fără el şi m-a luat valul, recunosc eu. Dar îţi promit că nu am nicio boală sexuală. Doar o poftă nebună, care poate fi considerată boală.

Chicoteşte, iar eu zâmbesc, mulţumit de sinceritatea pe care o pot avea cu ea, fără să îi pese că poate fi considerată ca o slăbiciune mărturisirea mea.

Absent, cu o mână o mângâi pe spate, iar ea îmi desenează cu degetul cercuri pe braţ.

— Din moment ce ai făcut asta, presupun că ai încredere în mine că nici eu nu sufăr de ceva contagios, continuă calmă după câteva clipe de linişte.

— Aşa se pare. Nu pari genul care ar fi neatentă la acest capitol.

Se ridică într-un cot şi mă priveşte ridicând o sprânceană.

— Şi totuşi am făcut-o cu tine.

— Eu sunt o excepţie, pentru că sunt EU.

Râde.

— Întocmai! Pentru că eşti TU ar fi trebuit să insist, dar şi eu m-am lăsat purtată de moment.

Din nou acea acuzaţie subtilă, care mă deranjează.

— Ţi-am mai spus că nu sunt chiar atât de rău pe cât mă crezi.

— Bine, bine, cum spui tu, zice amuzată, ignorând cuvintele mele.

— Mereu folosesc prezervativ, K. Mai puţin cu soţia mea, dar tu eşti o premieră la acest capitol. Aşa că stai liniştită în privinţa asta şi nu mă mai judeca atât de aspru.

Sunt serios, dar calm, însă ea se încruntă un pic. Priveşte peste umărul meu gânditoare şi nu mai spune nimic.

Dar privirea mea cade peste linia gâtului ei, apoi coboară peste sânii liberi şi dezgoliţi. Părul îi acoperă un umăr, iar ochii îi sclipesc în lumina slabă a becului de pe hol.

Acum realizez că este cu adevărat frumoasă, nu doar un corp sexy.

Inevitabil, corpul meu răspunde imaginii, iar din poziţia în care stă aş putea să o pătrund dintr-o mişcare, membrul meu ce creşte destul de repede, fiind chiar între picioarele ei.

— Uită-te la mine, îi şoptesc cu vocea răguşită, aducând-o cu gândurile în patul în care ne aflăm, departe de lumea unde ea fugise.

Se conformează şi atunci realizează că eu sunt deja pregătit de o nouă rundă.

— Unde te-ai dus?

— Prin zonă, îmi şopteşte.

— Sper că nu prea departe de mine.

— Nu cred că aş putea, cu aşa ceva lângă mine, zice în clipa în care mâna ei se strecoară între corpurile noastre şi îmi cuprinde penisul întărit, strângându-l uşor.

Zâmbeşte în colţul gurii, vizibil mulţumită de ceea ce are în mână. Mă freacă uşor şi nu pot decât să scot un mârâit şi să îmi las capul pe spate, cu ochii închişi, savurând atingerea ei. O simt cum coboară peste mine şi imediat după aceea, cum buzele ei umezite şi limba caldă îmi cuprind capul penisului. Mă suge încet la început, mă linge ca pe o îngheţată, cu răbdare şi poftă, dar încet, încet simt cum nevoia ei creşte şi devine tot mai pofticioasă. Mişcările îi sunt mai rapide, eu mă pierd tot mai mult printre buzele roze şi nu pot să nu privesc acest spectacol minunat, aşa că îmi deschid ochii şi sunt fascinat de talentul pe care îl are. Sunt tentat să o las să ducă toată treaba până la capăt şi să îmi dau drumul între buzele ei sau peste sânii minunaţi, dar nu vreau să termin fără ca ea să fie din nou satisfăcută. Aşa că în momentul în care corpul meu este pe punctul de a exploda de plăcere, o trag lângă mine şi mă cuibăresc din

nou între picioarele ei.

Intru din nou în ea. De data asta foarte încet, savurând senzaţia de a o simţi fără prezervativ. E atât de caldă, încât mă face să îmi doresc ca momentul ăsta să nu se termine niciodată.

Ce îmi face femeia asta…

Voiam să o fac dependentă de mine, dar am ajuns să fiu eu cel dependent de ea. Dau vina pe sex şi încep să îmi mişc şoldurile, savurând momentul, lungind finalul cât putem de mult şi explodând amândoi de plăcere, cu frunţile pline de sudori.

O sărut cu poftă continuând să o ţin în braţe minute întregi, până când pic fără să îmi dau seama, într-un somn la fel de dulce ca femeia de lângă mine.

Mă trezeşte mişcarea de lângă mine şi mă simt confuz câteva secunde, neştiind unde sunt, dar chipul ei îmi apare în faţa ochilor împăienjeniţi şi îmi zâmbeşte.

— Am adormit amândoi.

— Cât e ceasul?

O mică panică mă cuprinde. Cât am dormit? Câte apeluri nepreluate am de la Alina?

— Aproape nouă şi un sfert. Am aţipit cam jumătate de oră.

Răsuflu uşurat şi îmi las corpul să revină la starea de relaxare.

Ea se ridică încet, dar îmi pun mâna peste a ei, oprind-o.

— Te deranjează că am adormit aici?

— Nu! De ce m-ar deranja?

— E patul tău, spaţiu tău privat peste care am cam dat buzna.

Îmi zâmbeşte.

— Nu mă deranjează, atâta timp cât vine cu o mare doză de plăcere.

Mă sărută scurt pe buze, apucând uşor cu dinţii.

— Mă duc să fac un duş. Dacă vrei să îmi invadezi şi acel spaţiu privat, să ştii că nu mă supăr.

Zâmbesc drăceşte, tentat de invitaţia pe care nu am de gând să o refuz.

Dar o las să ia avans, cât să îmi pot verifica telefonul. Din fericire Alina pare foarte prinsă cu vizitele, că nu mi-a dat decât un mesaj în care mă anunţă că au venit nişte verişori de-ai Gabrielei pe la ei şi e mare zarvă pe acolo. Îi răspund repede cu un mesaj în care o anunţ că eu încă sunt prins cu treabă şi bag telefonul la loc în buzunarul blugilor, înainte de a sări din pat şi a mă duce în baie.

Acolo sunt învăluit de un nor subţire de aburi, iar în faţa ochilor mi se dezvăluie o imagine ademenitoare. Corpul frumos al Carinei pe care se scurge apa caldă, părul ei ud şi drept lăsat pe spate, în timp ce degetele subţiri întind un strat subţire de săpun catifelat peste pielea fină.

Mă alătur imediat, punând în palme o cantitate generoasă din săpunul lichid, pe care încep să îl întind pe corpul ei. Atingerile nu sunt deloc nevinovate, ci tot mai curajoase şi încărcate de poftă. Îmi las degetele să alunece pe fiecare formă a trupului ei senzual, peste sâni, peste sfârcuri, peste abdomen şi apoi în ea, în timp ce ea pare să urmeze acelaşi traseu cu palmele micuţe, peste corpul meu mare.

O întorc cu faţa la perete şi o pătrund pe la spate, dintr-o mişcare. Umezeala ei este acum amestecată cu umezeala apei care se prelinge peste corpurile noastre, îi cuprind un

sân şi îl strâng, îl masez şi îi torturez sfârcul, în timp ce cu cealaltă mână îi ţin cât mai stabil şoldul care se loveşte de pelvisul meu venindu-mi în întâmpinarea pătrunderilor tot mai apăsate.

O sărut pe gât şi o muşc încet, încercând să nu îi las niciun semn, dar parcă, în acelaşi timp, dorindu-mi să o marchez ca fiind femeia în care eu am găsit atâta pasiune şi care acum este lovită de un nou orgasm, datorită mie.

Capitolul 13

Când lucrurile scapă de sub control

Carina

Nu am crezut că sinceritatea mea din acea zi va deschide Cutia Pandorei. Sunt sigură că el mă face să mă simt aşa pentru a-mi dovedi contrariul celor întâmplate la întâlnirea noastră de la hotel. Dar, cum spuneam, am deschis Cutia Pandorei, iar din ea a ieşit un bărbat pasional, atent şi care ştie să mă satisfacă cum nu a mai făcut-o nimeni până acum.

Mai mult decât atât, mă face să simt că nu mai este vorba doar de sex şi de a-mi dovedi cât de bun este cu adevărat la acest capitol. Dacă voia doar asta, se rezuma la întâlnirea de ieri, cel mult la prima partidă de azi şi pleca înainte să ne ia somnul pe amândoi şi de a împărţi un moment atât de tandru, cel de a sta unul în braţele celuilalt.

Dar uite cum suntem acum la masă, după ce am făcut un duş care să cureţe trupurile după un prim duş plin de

erotism, care ne murdărise mai rău ca înainte.

Eram amândoi înfometaţi şi asta o ştiam şi noi, iar invitaţia mea de a rămâne la cină m-a surprins şi pe mine, dar mai mult m-a surprins că el a acceptat-o. Mă aşteptam să aibă pregătită o scuză care să îl ajute să fugă de lângă mine cât mai repede, posibil pentru totdeauna. Dar nu a făcut-o.

Am mâncat amândoi la masa din bucătărie, cu televizorul lăsat pe un post cu ştiri, pe care le mai comentam din când în când.

Mi-a spus că este foarte atent cu mâncarea, pentru că vrea să mai slăbească un pic, iar eu am glumit pe seama lui, pentru că este mai atent la acest aspect decât sunt eu… iar eu sunt femeie.

— Nu contează dacă eşti femeie sau bărbat, important este să îţi pese de sănătatea ta, iar eu cam scăpasem acest aspect de sub control şi riscam să devin un porc dacă nu luam măsuri.

Mă amuză comparaţia lui.

— Din fericire eu am arderile foarte rapide, iar dacă pun un kilogram în plus pe mine, o săptămână agitată la birou îmi dă alte două jos.

— Munceşti foarte mult, sesizează serios.

— Din fericire, îmi place ceea ce fac.

— Eşti sigură?

Pentru prima dată îmi pun la îndoială propriile cuvinte.

— Este un job în care am libertatea de a face ceea ce vreau, de a-mi face uneori chiar şi programul în funcţie de dispoziţia mea. Este foarte bine plătit, iar nivelul de stres îl pot ţine sub control după cei zece ani petrecuţi acolo. Dacă ar fi să o iau de la capăt în altă parte, m-ar epuiza foarte mult

schimbarea.

— Deci eşti în locul ideal.

— Aşa îmi place să cred.

— O să îmi spui vreodată şi ce funcţie ai?

Rânjesc.

— Director de marketing.

— Wow! exclamă impresionat, ridicând sprâncenele. Atât de tânără pe o poziţie atât de importantă!

— Rodul muncii mele de 10 ani.

— Felicitări!

— Acum, tu ai de gând să îmi spui cu ce te ocupi?

— Credeam că ţi-ai dat seama, rânjeşte şi îşi lasă furculiţa lângă farfurie, după ce termină de mâncat.

— Mi-am dat seama că schimbi maşinile foarte des şi că toată ziua eşti pe drumuri, dar nimic mai mult, zic senină, ascunzând alte detalii pe care le ştiu deja de la Maria, dar pe care prefer să le aud şi de la el.

— Am o firmă de închirieri auto, în principal maşini de lux. Unele dintre ele le vând când mai primesc o ofertă de nerefuzat, dar închirierile şi achiziţia de noi maşini este cam principalul motiv al alergăturii mele zilnice.

— Şi nu oboseşti să fii mereu pe drumuri?

— M-am obişnuit, şi nu cred că aş mai putea sta o zi întreagă fără să fug măcar zece minute pe undeva.

Gândul că el schimbă şi femeile la fel de des ca maşinile îmi străbate mintea, dar în acelaşi timp îl simt ca o săgeată care trece prin stomacul meu şi prin inima mea. De ce mă deranjează aşa tare posibilitatea ca el să mai aibă altă femeie, în afară de soţia lui, cu care îşi face de cap când are chef, aşa cum face cu mine? Pleacă de la mine şi se duce la

alta sau vine la mine după ce a fost deja la alta? Are un weekend liber să viziteze pe oricine vrea…

Şi asta mă deranjează peste măsură. Dar de ce?

De ce? Uită-te în ochii lui şi vezi cum te simţi!

Şi ascult de vocea iritantă, ridicându-mi privirea spre el, moment în care el îmi zâmbeşte senin. Şi parcă aud vocea interioară cum râde de ceea ce realizez în acea secundă: eu chiar îl iubesc pe acest bărbat. Nebuneşte!

Mă ridic brusc şi iau farfuriile goale, punându-le în maşina de spălat vase.

— Te ajut? mă întreabă imediat.

— Nu, nu! E ok, zic ascunzându-mi faţa de el, întorcându-mă cu spatele pentru a nu vedea obrajii mei aprinşi.

Ai făcut destule! M-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine, când planul era să te fac eu pe tine să te aprinzi după mine!

La dracu'! Am făcut-o lată! Trebuie să vorbesc cu Maria, pentru că lucrurile au scăpat de sub control!

Mă aduce în prezent atingerea lui pe mână, şi îmi dau seama că rămăsesem pierdută în gândurile mele, cu spatele la el.

— Eşti bine? mă întreabă cu o voce şoptită.

— Da! zic repede întorcându-mă spre el cu un zâmbet forţat pe chip. Mi-am adus aminte că trebuia să îmi sun o prietenă de câteva zile şi am uitat complet.

— Aşa se întâmplă dacă munceşti prea mult, spune amuzat.

Am muncit, dar nu la muncă, ci la tine!

Îşi pune palmele pe şoldurile mele, trăgându-mă mai aproape, apoi mă sărută pe buze, scurt.

— Te las să îţi suni prietena, e timpul să plec şi eu, zice încet.

Pleacă odată şi nu mai fi atât de perfect! Nemernicule, mai sedus!

Carina, nu uita că este o curvă de om! Nu te lăsa cucerită de gesturile lui, fiindcă este foarte probabil ca asta să fie ultima întâlnire dintre voi! Sigur o să îşi ia tălpăşiţa, lăsându-te cu buza umflată şi nu o să îl mai vezi la faţă de azi înainte!

Vocea din capul meu ţipă panicată. Ştiu că trebuie să iau distanţă şi să mă răcoresc un pic după ce am stat atât de aproape de acest soare blond.

Mă sărută din nou, dar de data asta îmi cuprinde tot corpul cu braţele şi mă topesc sub intensitatea acestei îmbrăţişări menite să mă distrugă pentru orice alt bărbat care va mai apărea în viaţa mea.

După plecarea lui nu ştiu dacă să ţip de fericire sau să plâng de nervi.

Trec de la o stare la alta în fracţiuni de secunde, comportându-mă ca o nebună prin casă. Vreau să sar în sus de bucurie că am avut parte de aceste clipe minunate, că el este atât de minunat, total diferit de prima noastră întâlnire, că este extrem de frumos, iar corpul meu vibrează chiar şi acum când mă gândesc la el şi retrăiesc fiecare atingere, fiecare sărutare, fiecare orgasm cutremurător.

În acelaşi timp realitatea mă izbeşte cu o violenţă înfiorătoare când îmi amintesc că este un bărbat însurat.

Şi este însurat, nu cu oricine, ci cu prietena Mariei, cu femeia care a fost la mine în casă şi mi-a cerut să îi seduc bărbatul!

Dar cea care a căzut în capcana iubirii sunt chiar eu!

Cum am putut lăsa ca lucrurile să scape de sub control în asemenea hal? Eu nu mă îndrăgostesc aşa uşor! Dar… oare Maria avea dreptate când a venit la mine? Deja mă îndrăgosteam de el de pe atunci?

Faptul că a trebuie să alerg după el, să îl fac să îmi pice în braţe, lucru pe care nu l-am mai făcut până atunci cu nimeni altcineva, m-a făcut să mă implic mai mult decât de obicei şi aşa s-a trezit şi inima mea idioată să simtă ceva pentru un bărbat.

Dar e cel mai nepotrivit! Este însurat şi un afemeiat!

Dumnezeule! Ce am făcut?!? Trebuie să pun punct poveştii ăsteia cât mai repede!

Decisă să închei toată nebunia, pun mâna pe telefon şi o apelez pe Maria. Din fericire îmi răspunde după doar câteva secunde.

— Kiki! Ce faci? aud vocea ei plină de fericire.

— Se vede că eşti în concediu, răspund morocănoasă.

— M-am întors chiar azi şi plănuiam ca mâine să te sun, dar mi-ai luat-o înainte. Dar din ce îmi dau seama nu ai o voce prea fericită, zice un pic mai serioasă.

— Asta pentru că eu nu am fost în concediu şi am stat pe aici, am muncit, mi-am tras-o cu cine nu trebuie şi, ghici ce! M-am îndrăgostit!

Cuvintele mele rostite cu panică se încheie lăsând o linişte în urma lor. După câteva secunde, vocea ei, stinsă pe jumătate, răsună în urechea mea.

— Deci s-au întâmplat multe…

— Da, Maria, spun cu amărăciune. De ce dracu’ m-am băgat în drama asta? Că tot eu sunt cea care o să aibă cel mai mult de suferit!

— Of, Kiki… spune-mi de la început.

Oftez.

— Stai să îmi pun un pahar cu apă, simt că îmi explodează capul şi inima în curând.

Aşteaptă răbdătoare la celălalt capăt al telefonului şi o aud când îi spune iubitului ei că are de vorbit cu mine şi, probabil, se refugiază în altă încăpere pentru a avea şi ea intimitate.

— Gata, îmi dă ea semnalul. Te ascult, dacă ai terminat cu apa.

— Am terminat, oftez din nou punând paharul pe masă mică, iar eu prăbuşindu-mă pe canapea. Am făcut-o lată, Maria.

Fac o pauză, după care încep să îi povestesc.

— După ce aţi fost voi la mine, l-am văzut atât de des, încât nu am mai rezistat şi am acceptat să ne întâlnim. Şi nu a fost la o cafea, cu lungirea timpului, ci direct la un hotel de prin centru. Experienţa a fost varză, iar eu, nervoasă că mi-am bătut atâta capul pentru nimic, i-am zis că mă aşteptam la mai mult şi că nu s-a ridicat la nivelul aşteptărilor.

O aud cum râde dintr-odată!

— L-ai nenorocit!

— L-am provocat, mai bine spus! Pentru că nu i-au dat pace cuvintele mele, şi a decis că îmi poate arăta că se poate mai bine. Cu greu am acceptat, şi rămăsese să îl sun eu săptămâna trecută, dar m-am luat cu treabă şi *nu* am avut dispoziţia necesară. Dar m-a căutat el ieri şi a venit la mine. Ieri şi azi, dar azi am şi aţipit împreună, am mâncat… Nu a mai fugit şi am făcut totul ca un cuplu normal.

— Wow…

— Exact! E ceva minunat şi am trăit nişte clipe deosebite, dar ştiu că e greşit! Trebuie să ies din povestea asta, Maria, că îmi pierd minţile lăsându-mă purtată de o relaţie care de fapt nu există! Nu e relaţie, este aventură, iar el probabil nici nu se mai gândeşte să mai dea un semn, în timp ce eu o să stau şi o să aştept să fiu din nou în braţele lui!

Nici nu îmi dau seama când vocea a început să îmi tremure, iar lacrimile să se prelingă pe obraji.

Asta nu sunt eu! Eu nu sunt aşa slabă, dar el mă face să cedez unor sentimente copleşitoare, care ştiu că nu vor primi niciodată acelaşi răspuns din partea lui.

— Of, Carina, eu mi-am dat seama de atunci că eşti îndrăgostită de el, dar am crezut că felul lui arogant şi narcisist o să te facă să te lecuieşti de el imediat.

— Să-l ia dracu', Maria, că s-a purtat zilele astea impecabil! Nu am ce să îi reproşez, decât faptul că e însurat şi afemeiat!

Maria oftează zgomotos, lăsându-mă să mă liniştesc. Când vocea mea îşi recapătă puterea, îi spun hotărâtă:

— Vorbeşte cu Alina. Spune-i ce s-a întâmplat şi faptul că eu nu mai vreau să merg mai departe cu treaba asta, pentru că nu mă simt confortabil. Poate să spună că cineva l-a văzut intrând sau ieşind din casa mea în toiul nopţii şi aşa să deschidă discuţia pe care vrea să o aibă cu el, dar eu am nevoie să iau distanţă. Din fericire, joi trebuie să plec la Viena, dar cred că zilele astea o să fac ture duble la birou, doar ca să evit cartierul ăsta, şi pe el, cât mai mult.

— Era vorba ca el să se îndrăgostească sau, eventual, să plece din cartier, nu tu…

— Lucrurile nu au ieşit aşa cum ar fi trebuit. El probabil

e fericit că mi-a dovedit cât de bun poate să fie şi acum are de gând să mă lase să aştept ca o naivă un semn din partea lui său, în cel mai rău caz, să ajung să mă milogesc să mai vină pe la mine.

— Acum mi-am dat seama ce ai spus: a venit la tine? zice brusc. Chiar a riscat să fie văzut!

— A riscat pentru că avea ceva de dovedit, iar eu mă cam lăsam aşteptată! Ea este plecată cu cea mică din oraş, aşa că a profitat de libertatea oferită zilele astea şi şi-a atins scopul.

— Acela de a se culca cu tine? îl atinsese de prima dată.

— Acela de a-mi suci minţile! Of, Maria, ce dracu' mă fac?

Sunt în continuare agitată şi îmi strâng genunchii la piept, făcându-mă mică pe canapea. Pe aceeaşi canapea pe care ieri mă topeam de plăcere sub atingerile lui.

Cum o să mai dorm eu în patul din dormitorul meu, pe care el l-a marcat azi cu atâta senzualitate?

— Calmează-te, Kiki, îmi zice cu vocea caldă prietena mea care pare la fel de împotmolită în situaţia asta, ca şi mine. O să vorbesc cu Alina şi vedem ce o să urmeze.

Decisă să ies din starea aceasta în care îmi plâng singură de milă, schimb subiectul şi o întreb pe prietena mea cum i-a fost vacanţa.

— Păi… începe ea să se bâlbâie, ştiu că nu ai o stare prea bună, dar eu de fapt sunt la polul opus, pentru că Paul m-a cerut în căsătorie.

Într-o secundă starea mea se schimbă şi aproape ţip de fericire sărind de pe canapea.

— Ce frumos! Felicitări! Cât de mult mă bucur! urlu la

prietena mea, care începe să râdă de reacţia mea.

— Nu ştiam cum să îţi spun, mai ales că tu eşti atât de supărată cu povestea ta… continuă aceasta ezitând.

— Eşti nebună? Aveam nevoie de o astfel de veste, să îmi dea şi mie speranţa că mai există oameni fericiţi pe Pământul ăsta! Doamne, Maria, mă bucur enorm! Să îl pupi pe Paul din partea mea şi să îi spui că mă bucur că i-a venit mintea la cap!

Râdem amândouă şi o aud când îi transmite cuvintele mele logodnicului ei, făcându-l şi pe acesta să râdă.

Aud un mic schimb de replici între ei, după care Maria continuă:

— Noi o să avem weekend-ul viitor o mică petrecere la un restaurant. Urmează să închiriem separeul, să nu fim deranjaţi, aşa că nu vreau să aud scuze ca să lipseşti de lângă noi.

— Nu aş lipsi pentru nimic în lume!

— Mă bucur să aud asta! Pentru că domnişoara mea de onoare nu are voie să lipsească!

Propunerea ei mă bucură şi mai tare.

— Ce onoare pe mine! O să fac tot posibilul să îmi îndeplinesc rolul cât mai bine şi să îţi fac viaţa cât mai uşoară când o să începi pregătirile. V-aţi gândit când se va petrece marele eveniment?

— Anul viitor prin toamnă, deci tic-tac, în curând mergem la vânătoare de rochie de mireasă!

— Abia aştept!

Sunt foarte fericită pentru Maria şi iubitul ei, şi sper din tot sufletul ca ei să nu aibă parte de momente neplăcute cum au alte cupluri căsătorite şi nicio altă femeie să nu intervină

între ei.

Maria îmi povesteşte cum a fost cerută şi îmi trimite şi o poză cu inelul, iar după ce îmi mai spune despre vacanţa lor închidem, iar eu rămân cu un zâmbet sincer pe chip.

Dar imediat realitatea crudă din jurul meu mă trezeşte din reverie şi mă ridic de pe canapea, ducându-mă în dormitor pentru a schimba lenjeria de pe pat, ştiind că mirosul lui s-a impregnat în ea.

Şi chiar mă regăsesc cu nasul în faţa de pernă pe care a dormit el, pierdută în amintiri, dar îmi scutur tare capul şi bag toată lenjeria în maşina de spălat imediat.

Este aproape miezul nopţii, iar eu sunt la fel de agitată, continuând să retrăiesc clipele minunate ale acelei zile, ca apoi să fiu din nou adusă la realitate în patul meu care mereu va fi gol noaptea.

Din fericire, zilele următoare reuşesc să îl evit. Nu îmi mai iau cafea de la cafenea, nu mai ies la alergat, iar la birou stau ore întregi peste program şi îmi petrec cât mai mult timp concentrându-mă, sau încercând să mă concentrez, pe muncă şi mai ales pe plecarea mea din zilele următoare.

Ziua de joi vine destul de greu, dar când mă aşez pe scaunul din avion, simt că îmi iau de pe inimă o mare piatră. E pauza de care am nevoie, schimbarea de peisaj după care tânjesc şi momentul să diger situaţia complicată în care se află inima mea.

Subiectul este încheiat, asta o ştiu foarte bine, pentru că el nu a mai dat niciun semn în aceste zile. Nimic. Chiar dacă în sufletul meu am sperat să o facă şi mi-am dorit să primesc o veste de la el, ceva care să îmi dea o speranţă că şi el doreşte să mă revadă şi să mai petreacă timp cu mine şi altă

dată, pentru că m-ar dori la fel de mult cum îl doresc eu… nu s-a întâmplat.

Nici Maria nu mai are nicio veste de la Alina, după ce i-a relatat cele întâmplate.

Aşa că profit de călătoria mea şi fug departe de toţi şi de toate, sperând că până mă întorc, sentimentele mele or să dispară, chiar dacă am doar câteva zile la dispoziţie.

Capitolul 14

O zi normală la birou

Carina

Cred că am avut una din cele mai ciudate săptămâni din viaţa mea. Am reuşit să evit „pericolul" din cartier, dar asta s-a întâmplat probabil pentru că şi el a vrut să mă evite pe mine.

Şi-a îndeplinit misiunea şi a dispărut, aşa cum mă aşteptam, lăsându-mă să îmi verific telefonul de zeci de ori pe oră şi să nu mă pot concentra la conferinţa din Viena.

Plănuiam ca înainte de plecare să mă relaxez puţin şi să mă bucur de locurile frumoase ale oraşului, însă am avut o dispoziţie foarte proastă, aşa că m-am rezumat la a lua prânzul într-unul din restaurantele de pe lângă Catedrala Sfântul Ştefan şi apoi am zăcut la televizor în camera de hotel.

Sperasem să ies din starea aceasta apatică până la întoarcerea mea în tară, dar deveneam tot mai conştientă că am nevoie de mult mai mult timp pentru a stinge un foc care

mocnea prea puternic în inima mea.

Aşa că acum am început o nouă săptămână la birou, cu o stare mai mohorâtă decât vremea ploioasă de afară. O zi de marţi plină de înjurăturile şoferilor din trafic, dar şi de înjurăturile proprii care îmi străbat mintea, certându-mă singură fiindcă nu reuşesc să îmi schimb starea aceasta.

Privesc pe geam farurile înroşite ale maşinilor din intersecţia din apropiere şi mă gândesc la el, dacă este pe undeva într-o maşină sub ploaia măruntă şi rece de afară. Îmi cuprind corpul cu braţele, rezemându-mă cu umărul de geamul rece şi mă bucur că rochia pe care am îmbrăcat-o azi. Este cu mânecile lungi şi nu mă lasă să intru în contact direct cu sticla. Chiar dacă afară este urât, mi-am dorit să îmbrac ceva frumos, în speranţa că îmi va da o stare mai bună, aşa că m-am îmbrăcat cu această rochie gri din stofa, strânsă pe corp, pe care nu am mai purtat-o de anul trecut şi am adăugat o pereche de pantofi negri cu toc cui, pentru a mă ridica măcar fizic. Mă simt mai feminină cu această ţinută, dar tot nu îmi ridică moralul aşa cum am sperat.

Telefonul fix de pe birou îmi sună şi răspund fără entuziasm apelului venit de la recepţie.

— Carina, a venit un domn la tine.

Pentru o clipă sunt confuză, gândindu-mă dacă aveam programată o întâlnire de care să fi uitat, dar secretara completează imediat:

— Domnul Cătălin Bodea. De la ce firmă sunteţi? o aud pe aceasta întrebându-l.

Inima mea este blocată. Vreau să mă uit spre intrarea pe etajul meu, dar am jaluzelele trase, şi oricum nu pot vedea recepţia de aici.

— Știu cine este, zic repede cu un ton rece. Condu-l la mine, te rog.

Închid apelul și îmi duc mâna la inima care bate fără control. Ce caută el aici? Cum m-a găsit? Ce vrea?

Zeci de întrebări fără răspuns aleargă în mintea mea confuză, la fel ca privirea pe care o am când ușa biroului meu se deschide după un scurt ciocănit, iar el intră însoțit de domnișoara de la recepție.

— Doriți o cafea, apă sau ceai? îl întreabă aceasta zâmbitoare.

— Nu, mulțumesc. Sunt bine, răspunde zâmbind.

Totul se petrece sub ochii mei blocați pe corpul minunat al acestuia, îmbrăcat într-un costum casual albastru și o cămașă albă. Arată ca un zeu modern, iar eu nu îmi pot lua ochii de la umerii lați și brațele groase conturate perfect prin materialul costumului ce pare turnat pe el.

Al dracu', de ce arată așa bine? De ce a venit să îmi tulbure viața și aici la birou? Era singurul loc nebântuit de prezența și parfumul lui, care mi-a chinuit nopțile în ultima săptămână.

— Bună! reușesc să spun un pic serioasă, în timp ce secretara iese din birou, închizând ușa în urma ei.

— Îți stă bine cu ochelari, e primul lucra pe care mi-l spune cu un zâmbet în colțul gurii.

Uitasem că am rămas cu ochelarii cu ramă neagră pe nas, ochelari pe care îi port destul de des, mai ales când stau foarte mult în fața calculatorului.

— Mulțumesc.

Face un pas spre mine, cu același chip senin, și știu sigur că îmi poate citi confuzia.

— Nu ai mai dat niciun semn, îmi spune.

— Eu? zic făcând deodată ochii mari. Dar tu ai dat cumva şi nu ţi-am răspuns?

Râde. Ce i se pare aşa amuzant, nu ştiu.

Mai face un pas spre mine şi încă unul, oprindu-se la o distanţă mai mică de un metru.

— Am fost prins cu treabă şi am avut de clarificat nişte lucruri, aşa că am vrut să te las în pace perioada asta, mai ales că ştiam că eşti plecată.

Îmi dau ochii peste cap.

— Un mesaj nu ar fi provocat un război mondial.

— Dar tu de ce nu l-ai dat?

— Pentru că am avut o săptămână foarte încărcată şi, mai ales, pentru că tu ai o familie.

— Cred că ultimul aspect îl cunoaştem amândoi foarte bine, şi cu toate astea nu ne-am oprit să ne căutăm unul pe celălalt până acum.

Bine punctat.

— Cum a fost la Viena?

— Obositor, răspund simţindu-mi corpul cum se încălzeşte odată cu apropierea lui de mine, mai ales că îmi vorbeşte cu vocea scăzută.

— Te-ai gândit vreun pic la mine în tot timpul ăsta?

Întrebarea mă blochează şi nu ştiu dacă el merită să afle adevărul, dar din fericire nu trebuie să răspund, pentru că îmi spune el, în timp ce aproape se lipeşte de mine, dându-mi o şuviţă de păr după ureche.

— Pentru că eu m-am gândit destul de mult la tine.

Îl privesc în ochi, căutând o sclipire care să îmi dea de înţeles că mă minte. Dar nu găsesc decât privirea lui sinceră

şi plină de dorinţă.

— Am convenit să fim complet sinceri, nu e aşa, K?

Aprob din cap, aproape mută, pierdută în ochii lui albaştri.

— Deci şi tu te-ai gândit la mine? îmi şopteşte lipindu-şi buzele de maxilarul meu.

— Da, mărturisesc încet. Mai mult decât trebuie.

— Te înţeleg perfect, Carina. După weekend-ul trecut te caut mereu cu privirea şi tot ce vreau este să fiu din nou cu tine… în tine.

— La fel mă simt şi eu, îi spun în timp ce ochii mi se închid şi îmi las capul într-o parte pentru a face loc buzelor calde şi umede care îmi caută vena şi îmi gustă pielea înfierbântată.

Sunt la mine în birou, dar sincer, nu îmi pasă! Sper că nimeni nu o să îndrăznească să intre peste mine să îmi perturbe acest moment scăpat de sub control, mai ales dacă bănuiesc că acum sunt într-o şedinţă cu un client pe care nu îl cunoaşte nimeni.

În clipa asta nici eu nu cred că îl cunosc pe acest bărbat care din nou îmi dă lumea peste cap, purtându-se atât de frumos.

Îl iubesc pentru ceea ce face, îl urăsc pentru ceea ce-mi face.

* * *

Cătălin

Am încercat, dar nu am putut. Am vrut să o ignor, să o

las să tânjească după mine până când şi-ar fi călcat pe mândrie şi m-ar fi căutat, rugându-mă să mai trec pe la ea, dar femeia asta încăpăţânată nu a dat niciun semn.

Ştiam că a fost plecată şi am profitat de timpul acela în care nu aveam cum să o văd prin cartier, crezând că pot să mi-o scot din cap, dar am eşuat lamentabil. Secvenţe ale momentelor noastre intime, amestecate cu ochii ei verzi pe care îi visez aproape în fiecare noapte m-au făcut să fiu ursuz, confuz şi, într-un final, să mă opresc azi cu maşina brusc în faţa clădirii în care ştiam că are biroul.

Nu aveam asta în plan când am plecat de acasă, dar ceva m-a atras spre ea ca şi în ziua precedentă, iar azi am cedat. Aşa că mi-am călcat pe tot orgoliul meu de bărbat arogant, cum ştiu că sunt, şi am mers eu la ea.

Şi nu regret. Acum nu mai văd nimic altceva în afară de trupul ei frumos, acoperit de o rochie ce îi evidenţiază fiecare formă apetisantă şi pe care vreau să o scot de pe ea cât mai repede. Vreau să îi simt căldura corpului ce acum se lasă moale în braţele mele, vreau să îi gust dulceaţa şi să mă pierd în locul acela cald care ştiu că mă aşteaptă cu aceeaşi nerăbdare pe care o am şi eu.

— Aici, acum, te vreau, îi şoptesc în timp ce buzele noastre se caută şi ea mă întâmpină cu gura flămândă, limbile noastre împletindu-se cu o nevoie de nedescris.

— Închide uşa, îmi şopteşte şi nici nu ştiu când închid uşa cu cheia micuţă din broască şi sunt din nou lipit de ea, dându-mi jos sacoul pe care îl arunc pe un scaun din apropiere.

Cu coada ochiului mă uit la biroul din lemn masiv şi zâmbesc drăceşte mulţumit că este destul de stabil cât să ne

susţină nebunia care urmează să o facem. O împing încet cu tot corpul până când fundul ei este pe marginea mobilierului. Încerc să nu arunc toate obiectele din jurul nostru pe jos, chiar dacă sunt pierdut în atingerile ei, în timp ce îşi trece degetele subţiri prin părul meu scurt, trăgând uşor. O muşc de buza de jos şi îmi cobor sărutările pe gâtul ei expus, căutându-i fermoarul pe la spatele rochiei.

— Dă-o dracu' de rochie, mârâie în urechea mea. Te vreau mai repede în mine!

Dumnezeule, femeia asta chiar că o să fie sfârşitul meu! Cum poate să mă stârnească şi să mă aprindă în asemenea hal doar cu nişte cuvinte atât de simple şi erotice?

Simt că întăritura din pantalonii mei o să îmi rupă cusăturile în curând, dar înainte de toate vreau să o gust. Mi-e dor de gustul ei dulce, aşa că îi ridic rochia deasupra şoldurilor şi înghit în sec când văd că iar poartă dres cu o bandă dantelat pe pulpă şi o pereche de chiloţi tot din dantelă negri, dar foarte transparenţi, prin care pot să văd tot, mai ales cât este de umedă.

Mă las imediat în genunchi în faţa ei şi îmi pierd faţa între picioarele lungi pe care le desface cât să am acces la locul mult râvnit. O ling peste materialul fin al chiloţilor şi o frec uşor cu degetele, făcând-o să scape un geamăt ce îmi dezmiardă auzul şi îmi face tot corpul să tremure de dorinţă. Apoi îi dau chiloţii într-o parte şi limba mea o găseşte la fel de dulce ca ultima dată. Nu mă satur, aşa că o gust cu poftă, lingând-o pe lângă materialul îmbibat de dulceaţa ei, dar şi de saliva mea rămasă în urma acestei degustări minunate. Vreau mai mult şi materialul îmi stă în cale, aşa că îi trag în jos de-a lungul acestor craci superbi şi copiez gestul din

multe filme, băgându-i în buzunarul de la spate al pantalonilor mei. Apoi îmi reiau festinul, lingând-o, sugându-i clitorisul şi penetrând-o dintr-o mişcare cu două degete care se rotesc în ea, intră şi ies tot mai repede, aruncând-o într-un ocean de extaz. Cu greu îşi opreşte ţipătul de plăcere, muşcând din pumnul care îi acoperă gura, în timp ce mâna cealaltă este încleştată pe umărul meu pentru un pic de stabilitate.

Îmi ridic privirea spre ea, apoi mă ridic cu tot corpul, admirându-i chipul înroşit. Este superbă şi încep să îmi dau seama că îmi place tot mai mult să văd în faţa ochilor acest chip satisfăcut.

O pun cu fundul pe birou şi îi desfac coapsele pentru a-mi face loc între ele, dar în acelaşi timp îmi desfac pantalonii şi îi trag împreună cu boxerii peste fund, dezgolindu-mi erecţia ce devine tot mai dureroasă şi dornică de a-şi găsi locul cald.

Carina se agaţă cu braţele de gâtul meu şi încep să o sărut în timp ce intru în ea dintr-o mişcare care ne blochează pe amândoi, făcându-ne să rămânem nemişcaţi o clipă pentru a savura momentul. Apoi din nou îmi mişc şoldurile, dar nu îmi pot păstra un ritm lent pentru că o vreau prea mult, aşa că o pătrund dur şi adânc, făcând obiectele de pe masă să se mişte. O las pe spate şi vin peste ea, continuând să îi sărut buzele, gâtul, pieptul şi să îi masez sânii peste rochia pe care aş sfâşia-o fără milă.

— Doamne, cât de bine este, frumoaso! mă trezesc că îi şoptesc fără să îmi mai pese că o să mă creadă un pămpălău leşinat după ea.

Poate că asta şi sunt! Dar nu îmi pasă atâta timp cât pot

să o simt în jurul meu umedă şi caldă, gemând uşor în urechea mea, cât să nu ne audă cei peste douăzeci de oameni care sunt în birourile alăturate.

Cu ea întinsă pe spate, mă ridic pentru a putea gestiona mai uşor mişcările şi modul în care o pătrund, acum fiindu-mi mai uşor să îi susţin picioarele desfăcute în faţa mea, iar eu să mă pierd ca un nebun în căldura ei.

Îşi arcuieşte spatele şi îşi prinde mâinile deasupra capului, de marginea biroului, iar imaginea ei expusă în faţa mea mă aduce la un pas de a-mi da drumul ca un adolescent lipsit de experienţă, dar reuşesc să evit catastrofa ieşind din ea spre marea ei dezamăgire şi tachinând-o câteva secunde cu degetele. Apoi din nou intru în ea şi de data asta, nu mă mai opresc până când o simt cum se strânge în jurul meu, provocându-mi şi mie un orgasm la fel de cutremurător ca al ei.

Lipsit de orice putere, mă las peste ea, savurând momentul acesta plin de satisfacţie, pe care ea îl îndulceşte şi mai mult mângâindu-mă pe spate şi pe braţe cu degetele subţiri. Când inima mi se mai linişteşte, iar respiraţiile noastre se domolesc, mă ridic într-un cot şi o privesc zâmbind, iar ea îmi răspunde cu acelaşi chip senin şi cald.

— Mă zăpăceşti de tot, femeie, îi mărturisesc fără ruşine.

— Crede-mă că nici tu nu eşti mai prejos.

— Suntem amândoi într-o situaţie confuză sau mi se pare mie?

— Momentan lucrurile sunt foarte clare: tu eşti încă în mine şi iar nu ai folosit prezervativ, iar eu nu ştiu cu cine ţi-ai mai tras-o săptămâna asta.

O zice un pic tăios, dar în acelaşi timp pe un ton amuzant. Profit de moment să ies din ea, apoi să mă întind după cutia cu şerveţele de pe birou şi să o şterg cu atenţie între picioare, după care să mă şterg şi eu. Arunc şerveţelele în coşul de gunoi şi îmi ridic privirea spre ea, vorbind cât pot eu de serios.

— Ai fi surprinsă să afli că nu a mai fost chiar nimeni în săptămâna asta. Oare trebuie să mă gândesc dacă tu cumva te-ai distrat un pic mai mult în Viena?

Se încruntă şi îmi dau seama că am deranjat-o cu cuvintele mele.

— Credeam că ţi-ai dat seama până acum că nu sunt genul acela de femeie, iar ceea ce se întâmplă cu tine este o excepţie de la stilul meu de viaţă de până acum.

Ştiam şi eu asta, dar îmi dau seama că am vrut intenţionat să o rănesc, aşa cum face ea de fiecare dată când presupune că eu am fost cu altă femeie, agăţată pe cine-ştie-unde. Poate că dacă ea nu ar fi apărut în viaţa mea acum câteva săptămâni bune, între timp aş fi cedat mrejelor altei tipe şi aş fi avut o aventură fugitivă cu vreo fufă, dar acum îmi dau seama că nu am mai avut deloc dispoziţia pentru aşa ceva, mai ales de când femeia asta mi-a sucit minţile spunându-mi că nu am satisfăcut-o la prima noastră întâlnire. Mi-a intrat într-o clipă pe sub piele şi realizez cu înfricoşare că ea mă face să nu mai caut cu privirea în altă parte, decât spre ea.

Ce mă îngrozeşte şi mai mult este faptul că nici Alina nu îmi mai ocupă gândurile la fel de mult ca aceasta fiinţă care mă seduce tot mai tare cu felul ei direct de a comunica.

— Cred că mai avem de aflat multe unul despre celălalt,

îi spun mângâind-o pe obraz pentru a o împăca, însă privirea ei nu se îndulceşte şi ştiu că trebuie să îmi cer scuze. Iartă-mă dacă te-am supărat, dar nici tu nu eşti prea blândă cu acuzaţiile la adresa mea legate de alte femei.

Oftează.

— Poate că şi eu te judec mai aspru decât e cazul.

— Acum o lună-două ai fi avut dreptate, dar ceva e diferit la tine.

Mă dau un pas în spate, ştiind că vorbeşte gura fără mine şi trebuie să mă opresc până nu spun ceva ce o să regret, şi asta pentru că încă sunt sub efectul orgasmului. Carina profită de moment şi îşi trage rochia peste fund, netezind cutele cu palmele. Se uită în jur şi ştiu ce caută.

— Chiloţii tăi rămân la mine.

Îşi ridică brusc privirea uimită spre mine şi încep să râd când văd ochii ei mari.

— Ce să faci cu ei?

— Sigur nu o să fac vrăji, zic râzând tot mai tare de reacţia ei.

— Cătă, dă-mi chiloţii, nu pot să stau toată ziua la birou fără ei! Am o şedinţă în jumătate de oră!

— Şi te caută cineva dacă îi ai sau nu? o întreb încruntându-mă exagerat de mult.

— Nu! îşi dă ochii peste cap pufnind nervoasă. Dar nu o să mă simt deloc confortabil fără ei!

— Sunt sigur că o să te descurci, îi zic apropiindu-mă de ea cât să îi dau un sărut scurt pe nas, luând-o şi mai tare prin surprindere cu gestul meu copilăresc.

Eşti nebun!

— Tu mă faci să fiu aşa, frumoaso. Aşa că ăia rămân la

mine!

— Ok, ştiu că o să zic ceva ce o să te supere, dar obişnuieşti să faci asta şi cu altele? Ai acasă un seif unde colecţionezi astfel de suveniruri pe care le ţii departe de soţia ta?

Asta a venit direct în sufletul meu mic şi rece, care până şi el a simţit-o ca un pumnal înfipt adânc.

Clipeşte de câteva ori, probabil surprinsă de tăcerea mea.

— O să îţi schimbi vreodată părerea despre mine? o întreb încet şi serios.

— Cătălin, eşti un bărbat însurat care vrea să plece acasă cu chiloţii mei în buzunar.

— Eu vedeam lucrurile un pic altfel, şi anume că sunt un bărbat care vrea să plece de aici cu chiloţii femeii pe care o doreşte tot mai mult cu fiecare zi ce trece.

La naiba, nu voiam să îi mărturisesc asta, pentru că nu vreau să îi dau speranţe la ceva mai mult. Momentan nici eu nu ştiu ce vreau şi nici dacă îi pot oferi mai mult decât ceea ce avem acum, adică partide fugitive de sex nebun.

Îmi trec degetele prin păr şi oftez zgomotos.

— Nici mie nu îmi este uşoară situaţia asta, îi spun sincer. Dar nici nu ştiu ce aş putea să spun ca să fie bine pentru toată lumea.

Carina începe să îşi maseze tâmplele oftând apoi mă întreabă cu vocea frântă:

— Ce dracu' ne facem?

Mă priveşte cu ochii sclipind şi pot să jur că sunt aşa din cauza unor lacrimi care vor să iasă la iveală. Este pentru prima dată când îmi dau seama că lucrurile pot lua o direcţie

destul de dureroasă, dacă nu gestionăm cum trebuie implicarea fiecăruia în această poveste.

— Pot să vin diseară pe la tine să vorbim?

Aprobă din cap lipsită de entuziasm, apoi îşi lasă privirea să coboare spre pantofii ei cu vârf ascuţit. Dintr-un pas sunt lângă ea şi îi cuprind faţa cu palmele, ridicându-i chipul spre mine să o sărut scurt pe buze.

— Îţi trimit mesaj.

E tot ce spun şi mă retrag de lângă ea, ducându-mă spre uşa pe care o deschid cu cheia şi ies din încăpere, lăsând-o rezemată de biroul de lemn pe care tocmai neam tras-o ca nişte nebuni singuri pe lumea asta haotică. Doar că nu suntem singuri deloc.

Capitolul 15

Început sau sfârşit

Carina

Am pierdut de mult controlul acestei situaţii şi mă prăbuşesc pe scaunul din spatele biroului meu realizând cât de tare mă las purtată de val în prezenţa lui. Bine, totuşi, că am decis să închidem uşa, pentru că puteam să am parte de o surpriză care mi-ar fi distrus complet profilul profesional la care lucrez de peste zece ani de zile.

Este pentru prima dată când un tip cu care am o relaţie personală îmi calcă pragul în această companie, deci este o premieră pentru mine să fac sex pe bucata de mobilier din faţa mea.

Îmi trec mâinile peste faţă, chicotind, dar în acelaşi timp îngrozită de ceea ce mi s-a întâmplat. *De ceea ce mi se întâmplă.*

Bărbatul ăsta mă face să fiu tot mai confuză. Nu ştiu ce vrea şi, după spusele lui, nici el nu prea are idee încotro vor merge lucrurile între noi. Nu mi-a zis nimic despre faptul că soţia lui ar fi avut o discuţie mai ciudată cu el, legată de o eventuală aventură de-a lui prin cartier. Iar dacă acea discuţie s-ar fi purtat, el ar fi trebuit să fie mai precaut acum, nu să îmi fure chiloţii şi să îmi ceară să vină din nou la mine, riscând încă o dată să fie văzut.

Chiloţii mei! Eu nu am chiloţi pe mine!

Deodată îmi strâng picioarele, ca şi când cineva chiar mă vede goală.

Off… cum naiba o să trec eu peste ziua de azi în „aia" goală? Şi cum o să îmi controlez emoţiile care pun stăpânire pe mine când mă gândesc la discuţia pe care urmează să o avem diseară? Sper să ajungem la nişte concluzii bune şi sănătoase pentru toată lumea.

Ziua trece îngrozitor de greu, fiind stresată de lipsa lenjeriei mele intime, şi totodată abia aştept să ajung acasă şi să vorbesc cu Cătălin.

Din păcate, însă, pe la ora şapte seara, când afară deja se lăsase întunericul, primesc un mesaj de la el „Nu mai pot ajunge. Are febră cea mică".

Umerii mi se lasă şi sunt cuprinsă de tristeţe. Normal că îmi pare rău pentru fata lui şi sper să fie bine, dar îmi dau seama că mereu vor fi alte persoane mult mai importante decât mine în viaţa lui. Oare chiar vreau asta pentru mine? Atât de jos am ajuns, să mă mulţumesc cu atât de puţin din

partea unui bărbat?

Da, sunt conştientă că m-am îndrăgostit de el, dar nu ştiu ce simte el. Nu ştiu dacă simte ceva, orice, ceea ce e foarte probabil să fie aşa. S-a purtat frumos, dar poate este doar o perioadă, iar în câteva săptămâni se va sătura de mine şi va trece la o altă tipă.

Este trecut cu mult de miezul nopţii, iar eu încă sunt cu ochii pe pereţi, gândurile obositoare nelăsându-mă să mă odihnesc. Adorm spre dimineaţă, iar când alarma îmi sună trezirea, mă simt ca lovită de tren.

Zilele următoare nu sunt cu mult mai bune. Cătălin continuă să fie dispărut şi tot ce sper este ca problemele cu fetiţa lui să nu fie atât de grave, iar motivul pentru care nu mai dă un semn să avem acea discuţie despre noi este pentru că şi-a dat şi el seama că nu poate să existe un „noi".

Fără să îmi dau seama vine şi ziua de sâmbătă, iar eu mă trezesc că sunt în întârziere la petrecerea Mariei. Văd că aceasta mă sună, dar eu sunt momentan blocată în rochia neagră, pe care încerc cu greu să o închid la spate. Este o rochiţă scurtă, strânsă pe corp, iar partea de sus şi mânecile sunt dintr-o dantelă fină. Îmi pun pantofii cu toc şi văd că Maria mă sună din nou. Mă întind după telefonul aruncat prin mijlocul patului şi îi răspund într-un picior.

— Acum plec! Ştiu că am întârziat deja, dar ajung în cel mult jumătate de oră, mă scuz repede, fără să o las să vorbească.

— Nu de asta te-am sunat… aud vocea ei precaută şi un pic panicată. Alina şi Cătălin or să vină şi ei. Şi o să fie aici şi Lucian, iubitul Alinei!

Rămân blocată, cu un pantof în mână.

— Kiki, mai eşti?

— Da, da, zic repede, revenindu-mi din şoc, sunt aici. Cum de s-au adunat toţi?

— Ieri m-a sunat Alina şi din una în alta am vorbit şi de logodnă şi de petrecere, dar nu ştia dacă vine, că au avut nişte probleme de sănătate cu cea mică. Acum este mult mai bine şi o pot lăsa cu bona şi tocmai m-a sunat să-mi spună că vin şi ei! Chiar nu mă aşteptam să o facă, mai ales că ştie că Lucian e coleg şi prieten cu Paul. Aşa s-a reîntâlnit ea cu el, la ziua mea anul trecut, doar că atunci Cătălin nu a fost prezent şi am crezut că nici azi nu o să vină el, pentru că de obicei nu vine la aşa ceva, fiind plecat mereu pe cine-ştie-unde cu treabă.

Dar acum ea m-a sunat şi mi-a spus că vine cu el şi era şi ea un pic agitată din cauză că ştie că o să fie Lucian acolo.

Povestea prietenei mele m-a ameţit de tot, aşa că trag o concluzie mult mai scurtă.

— Deci ea a crezut că nu o să vină Cătălin, şi voia să vină ca să se vadă cu Lucian?

— Da, cam aşa ceva. Doar că, surpriză, Cătălin a anunţat-o acum că vine şi el!

Îmi trec o mână prin păr şi oftez.

— Se complică lucrurile rău de tot. Sper să nu se spargă nicio bulă de săpun şi să se lase cu un mare scandal pe acolo.

— Şi eu sper la fel, dar din câte cred, nimeni nu o să sufle un cuvânt şi toată lumea o să stea nemişcată, ca să nu se dea de gol.

— Dar el o să afle acum că noi două ne cunoaştem.

— Asta era inevitabil, Kiki… Doar că nu ştie că tu o cunoşti şi pe Alina.

Mârâi nervoasă şi îmi las pantoful să cadă pe podea.

— Kiki, să nu te pună dracu' să lipseşti! Te rog, am nevoie de tine!

— Nu, Maria, stai liniştită, nu o să fac asta. O să vin şi o să încerc să ignor prezenţa lui.

— O să fac tot posibilul să te ajut cu acest lucru.

— Nu îţi face griji pentru mine. Este petrecerea voastră şi voi trebuie să vă bucuraţi de ea. Lasă-ne pe noi şi pătratul nostru amoros, că suntem oameni în toată firea.

— Bine, Kiki, spune un pic mai liniştită. Te aştept aici. Hai, că lumea a început deja să vină!

— Jumătate de oră, Maria!

Închid repede, îmi pun şi al doilea pantof, îmi iau un palton pe mine – pentru că afară este destul de frig pentru începutul lui noiembrie – şi plec cu inima mică şi stomacul strâns spre restaurantul cu pricina.

Ajung la destinaţie în timpul propus, dar mai agitată ca niciodată. Respir adânc de câteva ori înainte de a coborî din maşină, pregătindu-mă să dau nas în nas cu situaţia complicată în care m-am băgat, dar, mai ales, să îl revăd.

Din clipa în care intru în separeul restaurantului, sunt primită cu urale de veselie din partea prietenilor comuni pe care îi am cu Maria. Suntem un grup de şapte-opt persoane, unii dintre noi cunoscându-ne încă din liceu, pe ceilalţi incluzându-i în grupul nostru de-a lungul anilor, însă acum ne bucurăm enorm de revederea noastră cu această ocazie. Ultima întrunire de acest gen a fost la nunta unuia dintre aceşti colegi, pe la începutul verii.

Nu pot să nu îl observ pe Cătălin la o altă masă, alături de Alina şi încă două cupluri. O salut pe una dintre femeile

de la masă, fiind şi ea o cunoştinţă mai veche, dar evit să schiţez ceva în direcţia lui Cătălin, care observ că mă priveşte cu ochii mari şi foarte confuz.

Maria şi Paul apar şi ei de undeva şi îi sărut zgomotos pe amândoi, îmbrăţişându-i cu mult drag pe fiecare în parte. După ce le urez toate cele bune şi potrivite ocaziei, Paul îmi ia haina de pe umeri, în timp ce Maria mă ia de braţ şi, poziţionându-mă în faţa tuturor, ca pe un copil în faţa clasei, spune cu entuziasm.

— Pentru cei care nu o cunosc, ea este Carina şi va fi domnişoara mea de onoare!

Zâmbesc ca un copil mic, cu toţi dinţii şi flutur uşor o mână salutând mulţimea care mă salută şi ea, ca la o întrunire a alcoolicilor anonimi.

— Bună, Carina!

— De ce nu ne surprinde că ea e domnişoara de onoare? întreabă unul dintre prietenii noştri apropiaţi.

— Locul îţi era rezervat ţie, Marius, dar nu ştiam cât de bine o să îţi stea în roz, îi zic spre amuzamentul tuturor.

— Dacă e cu roz, mă retrag, Te las pe tine, că sigur te prinde!

Acesta vine lângă mine şi mă pupă cu zgomot pe obraz, făcându-mă să râd şi să îl lovesc peste braţ cu pumnul, în glumă.

— Hai să te prezint la toată lumea, mi se adresează Maria cu un zâmbet forţat pe chip, doar de noi două înţeles.

Îi simt mâna care îmi strânge un pic mai tare braţul, în timp ce mă duce la o masă cu două cupluri, apoi la masa unde Cătălin încearcă să fie cât mai indiferent, dar când mâinile noastre se ating, observ sclipirea din ochii aceia

albaştri care îmi străbate tot corpul, în timp ce palma lui o strânge puţin mai tare pe a mea, încercând, parcă, să îmi transmită ceva.

Maria mă duce mai departe la masa unde sunt colegii lui Paul, şi aşa îl cunosc şi pe „celebrul" Lucian. Este un tip înalt, brunet, subţirel, dar cu trăsături destul de frumoase. Da, este un bărbat frumos, dar, să fiu sinceră, Cătălin mi se pare mult mai atrăgător.

Normal, că doar eşti îndrăgostită de el!

Ignor vocea din capul meu şi zâmbesc politicos bărbaţilor, până când Paul vine lângă noi şi intervine.

— Iar eu vreau să îţi prezint pe cineva, zice zâmbind exagerat de tare. Carina, el este Ionuţ, un coleg de-al meu care vrea să te cunoască de câteva săptămâni bune, dar nu a avut ocazia, până azi.

Ionuţ este tot un tip înalt, de zici că s-a pus o riglă la intrarea în restaurantul ăsta care să permită accesul doar bărbaţilor înalţi, cu părul des, şaten, tuns destul de modern, ochii căprui conturaţi de nişte gene dese şi buze roz pline. Este un bărbat foarte arătos şi nu mă pot abţine să nu îi zâmbesc.

— Doamne, cât eşti de frumoasă, îmi spune fără ruşine şi îmi sărută mâna ca un cavaler. Te-am văzut în poze, dar realitatea este cu adevărat copleşitoare.

Băieţii de la masă încep să fluiere, făcând deja glume pe seama acestui tip care mă fixează cu privirea lui pătrunzătoare.

— Asta da sinceritate, îi spun zâmbindu-i fără să mă las intimidată de cuvintele lui directe.

— Şi intenţionez să fiu la fel de sincer cu tine, pentru că

nu îmi pari genul de femeie care să agreeze replicile false şi pompoase.

Îmi ridic sprâncenele. Chiar e interesant tipul ăsta, care, în comparaţie cu *altcineva,* e capabil să spună cu glas tare ceea ce simte, fără să îi pese de cei din jur.

Colegii lui fac deja glume pe lângă noi, spunând că anul următor va mai fi o altă nuntă, în timp ce prietenii mei îmi strigă că mi-am găsit „naşul", făcând referire la sinceritatea mea care nu şi-a găsit egal până acum.

— Ce zici să mergem la bar şi să ne luăm ceva de băut, ca să nu îi mai auzim pe copiii aceştia care spun tâmpenii?

Îmi întinde braţul, pe care îl accept zâmbind şi, pentru o secundă, ochii mei fug spre un Cătălin încruntat şi vizibil deranjat.

Mă îndrept alături de Ionuţ spre bar şi fac tot posibilul să evit privirea tăioasă a bărbatului pe care îl iubesc cu adevărat, dar care nu o să fie niciodată al meu.

Capitolul 16

Discuţii aprinse

Carina

Mă aşez cu braţele pe barul înalt, în timp ce Ionuţ îi face un semn barmanului, care se apropie imediat de noi.

— Cu ce vă servesc? întreabă acesta politicos.

— Shoot-uri? mi se adresează Ionuţ zâmbind.

— Sunt cu maşina, din păcate. Aşa că ceva fără alcool.

Acesta face ochii mici, apoi se uită la barmanul care încă

aşteaptă răbdător să îi spunem ce dorim.

— Atunci shoot-uri fără alcool, dar asta să o ştim doar noi, şi îmi face cu ochiul, amuzându-mă din noi cu atitudinea lui jovială.

— Ok, zic râzând.

— Câte să fie? întreabă barmanul.

— Pune patru pentru început. Şi vezi să pară ceva periculos, să nu ne creadă ceilalţi slabi.

Barmanul ne zâmbeşte ca un complice şi se apucă de treabă în spatele barului, cât să nu vadă nimeni că nu pune strop de alcool.

Ionuţ se întoarce cu totul spre mine, rezemându-se şi el cu un cot pe bar.

— Te-ai cam lăsat aşteptată. Nu ai idee de câte ori am sărit de pe scaun când intra cineva.

Nu pare că glumeşte.

— Am avut probleme cu un pantof, glumesc eu.

Se dă un pas în spate, analizându-mă din cap până în picioare, fixând pantofii negri.

— Frumoşi… pantofi.

Colţul gurii lui se ridică încet.

— Parcă ai spus că vei fi sincer.

— Frumoşi pantofi… susţin un corp minunat. E bine aşa?

Încep să râd în hohote.

— Da, e mult mai bine!

— Am zis că o să fiu sincer, dar nici nu vreau să te sperii fără să am ocazia să petrec mai mult de cinci minute alături de tine.

Între timp barmanul pune pe tejghea patru păhărele

mici, în care toarnă lichidul colorat în două nuanţe, verde şi portocaliu.

— Sper să vă placă! Să nu vă îmbătaţi prea tare! zice el amuzat în timp ce noi ne întindem după câte un păhărel, pe care îl bem dintr-o înghiţitură.

E dulce şi fără strop de alcool. Râzând amândoi, facem la fel şi cu celălalt păhărel, de data asta aşezându-le cu zgomot pe bar, atrăgând atenţia celorlalţi.

— Ce beţi acolo? întreabă unul dintre colegii lui Ionuţ.

— O licoare magică! răspunde acesta din urmă. Secretul meu şi al Carinei.

— Dar vă mişcaţi repede! îl aud pe Paul. Deja aveţi secrete! Se pare că am mână bună şi la anu' poate mai avem o nuntă, iubita mea, zice el Mariei, dar cât să audă toată lumea.

Inclusiv eu, inclusiv Cătălin.

Privirea mea fuge spre el, dar este cu ochii în telefon şi pare destul de nervos.

Nu pot să trag concluzia că starea lui este aşa din cauza mea. Puţin probabil acest lucru, atâta timp cât şi el e conştient că în încăpere mai există o persoană pentru care trebuie să îşi facă griji, şi anume fostul iubit al soţiei lui. Presupun că el încă nu este la curent cu relaţia pe care acesta a reluat-o cu Alina, altfel acum asistam la un scandal destul de urât, sau poate că ei nici nu mai erau aici.

— În seara asta este despre Maria şi Paul, mă trezeşte vocea blândă a lui Ionuţ. Sunt sigur că şi tu vrei să stai cu ei sau cu prietenii tăi. Dar chiar vreau să luăm mâine prânzul împreună şi să ne cunoaştem mai bine. Ce zici?

Chiar e direct tipul ăsta. De Cătălin am tras săptămâni

întregi, iar Ionuţ deja vrea să ne vedem a doua zi.

Nu ştiu dacă sunt pregătită să ies la o întâlnire cu el, să o iau de la capăt cu o relaţie, atâta timp cât încă sunt cu sufletul spre un bărbat imposibil de avut. Sunt confuză şi cu cât mă gândesc mai mult la Cătălin, care este atât de aproape şi totuşi imposibil de atins, cu atât sufletul mă doare şi mai tare. Iar eu, simţindu-mă aşa, cum aş putea să mă văd cu un alt bărbat?

Ionuţ îmi vede ezitarea şi mă întreabă:

— Ai pe cineva? înţelesesem că eşti singură.

Trag adânc aer în piept şi îl dau repede afară, grăbindu-mă să îi răspund:

— Nu, nu am pe nimeni!

Răspunsul cred că a venit într-un moment în care melodia se schimba şi era linişte în jurul meu, iar ochii mi-au fugit imediat la Cătălin, care în acea secundă s-a uitat tăios spre mine.

— Atunci nu ai nimic de pierdut, continuă mai relaxat Ionuţ, făcându-mă să îmi îndrept din nou atenţia spre el. Vedem dacă o să fie şi o a doua întâlnire după aceea, dar chiar vreau să te cunosc, Carina.

Îi zâmbesc politicos şi aprob din cap.

— Ok. Luăm prânzul mâine împreună.

— Pfiu, zice mimând că înlătură sudoarea de pe frunte, hai că am avut emoţii. Dă-mi numărul tău!

Îi dictez numărul, apoi îmi dă un apel pentru a-l memora şi eu pe al lui. Stabilim ca în ziua următoare să ne vedem la un bistro din centrul Bucureştiului, pe la ora unu după-amiaza.

Fiind puse la punct toate detaliile, mă întorc la prietenii

mei pe care i-am ignorat de când am venit, fiind acaparată de acest bărbat, destul de plăcut.

Nu ştiu dacă văd un viitor cu el, dar este prea devreme să mă gândesc atât de departe. Este amuzant, destul de frumos şi îmi place sinceritatea lui. Aşa că sper să nu mă dezamăgească la prânzul de mâine cu vreo atitudine neplăcută.

Mai bine de o oră depun eforturi colosale să evit privirea lui Cătălin. Este agitat, ridicându-se în picioare sau ieşind din încăpere de câteva ori, dar nici chipul soţiei lui nu este cel mai plin de încântare.

La un moment dat, mă sună mama şi ies afară să o pot auzi, în restaurant fiind destulă zarvă. Trec pe lângă masa lui Cătălin, care este încă cu capul aplecat în telefon, în timp ce Alina este într-o discuţie amuzantă cu cei de la masa lor.

Îmi iau haina din cuier şi, având o mână ocupată cu telefonul, o îmbrac cu greu înainte de a ieşi în faţa restaurantului, într-un frig demn de luna ianuarie.

Zgribulită toată, încerc să scurtez cât pot de mult discuţia cu mama, ascunzându-mă în acelaşi timp după un stâlp care mă mai fereşte de vântul care începe să fie destul de tăios.

— E frig de crapă pietrele, mă plâng mamei, încercând să strâng mai bine cordonul paltonului.

— Şi aici e la fel de urât, ba cred că a început să şi plouă, zice ea.

— Nu ninge?

— Momentan nu, dar nu m-ar mira ca până dimineaţă să se transforme în fulgi.

Părinţii mei locuiesc tot în Bucureşti, dar în zona de sud

a capitalei şi mereu am avut diferenţe de temperatură de parcă am locui în zone total opuse ale ţării. Dar acum ne confruntăm amândouă cu aceeaşi vreme rece şi urâtă.

Aproape scap telefonul din mână când realizez că cineva este lângă mine şi îmi duc speriată mâna la mimă, dar în clipa în care recunosc chipul şi statura impozantă a celui de lângă mine, mâna mea încearcă să domolească bătăile necontrolate ale inimii.

— Mama, ne auzim zilele următoare? Mi-a îngheţat mâna pe telefon şi vreau să mă întorc în restaurant.

— Da, scumpa mea, ne auzim când vrei tu! Ai grijă de tine, Carina.

— Şi tu, mama! Te pup!

Închid cu ea, dar privirea mea nu s-a dezlipit nicio clipă din ochii reci ai bărbatului care aşteaptă tăcut lângă mine să termin conversaţia.

— O să te duci cu ăla la întâlnire?

Întrebarea lui e mai rece ca frigul de afară şi pare că vrea să sune indiferentă, dar nu prea îi reuşeşte.

— Eşti nebun? îi şoptesc imediat, împingându-l după colţul clădirii, cât să nu fim văzuţi de oricine ar ieşi din restaurant. Vrei să ne vadă cineva vorbind?

— La cât de mică mi s-a dovedit a fi lumea în seara asta, nu cred că mai are rost să mă chinui prea mult să mă ascund.

— Vorbeşti tâmpenii! Mă duc înăuntru, îi pun când văd că nu am cu cine să mă înţeleg, dar Cătălin mă prinde de braţ şi mă trage din nou în locul ascuns, dar de data asta lipindu-mă de perete, iar el venind foarte aproape de mine.

Atât de aproape, încât să îi simt respiraţia caldă pe faţa mea ce începe să se încălzească tot mai tare.

— Te mai întreb o dată: o să te duci la întâlnirea de mâine cu băieţelul Ionuţ?

Mă uit încruntată la el, simţind cum furia începe să pună stăpânire pe mine.

— Băieţelul Ionuţ? începi să vorbeşti ca un bărbat gelos.

— Pipernicitul ăla care probabil nu ştie nici măcar unde să pună mâna pe o femeie?

— Nici tu nu ai părut că ştii prea multe despre asta când te-am întâlnit prima dată, îi arunc ridicând o sprânceană.

Chipul îi devine brusc rigid, zâmbetul ironic de mai devreme dispărând de tot.

— Dar cred că ţi-am dovedit până acum de ce sunt în stare.

— Şi totul se rezumă doar la a dovedi cât eşti de bun?

— Nu, Carina. Dacă tot mergem cu sinceritatea până în pânzele albe, cred că ţi-ai dat şi tu seama că lucrurile au evoluat puţin mai mult decât îşi imagina vreunul dintre noi.

Respir adânc, dar privirea îmi cade pe buzele lui ademenitoare, care sunt tot mai aproape.

— Îmi pare rău că nu am apucat să vorbim săptămâna asta deloc, îmi şopteşte apropiindu-şi buzele de ale mele şi schimbând tonul vocii cu unul mai blând, mai cald… mai profund. Chiar nu am avut măcar zece minute la dispoziţie să pot trece pe la tine.

— Am înţeles situaţia, abia şoptesc închizând ochii, hipnotizată de aroma de portocale pe care o are respiraţia lui, amestecată cu parfumul bărbătesc al pielii şi vocea groasă.

Îmi atinge buzele cu ale lui, dar doar o fracţiune de

secundă, pentru că în clipa când se pregătea să mă devoreze cu totul, iar eu să cedez dorinţei, auzim o voce ieşind din restaurant. Sărim ca arşi, despărţindu-ne cât putem de mult, dar din fericire persoana care a ieşit nu are legătură cu mica noastră petrecere şi îşi vede de drum mai departe.

Clatin din cap, dându-mi seama că eram la un pas de a face o nouă greşeală şi de a fi prinşi, şi, băgându-mi mâinile în buzunarele paltonului, ies din colţul întunecat, îndreptându-mă ţintă spre intrarea restaurantului. El îşi trece mâinile prin păr, vizibil nervos, dar nu mă opreşte, iar după ce trec de el, îi aud vocea ca un tunet:

— Trebuie să vorbim!

— Ştiu! îi strig şi eu nervoasă, înainte de a dispărea în restaurant.

Câteva minute mai târziu se reîntoarce la masa lui, dar nu are nici acum cel mai fericit chip de pe lume.

Nici al meu nu este fericirea întruchipată, dar mă forţez să zâmbesc celor din jur şi să nu îmi las adevăratele sentimente să iasă la iveală, mai ales lacrimile care îmi aduc la fiecare cinci minute câte un nod în gât, gata să explodeze.

După jumătate de oră simt că nu mai rezist şi îmi iau la revedere discret de la cei de la masă şi mă duc spre Maria, care era la bar împreună cu Paul şi doi colegi de-ai acestuia.

— Eu nu mai pot să stau, îi spun direct cu vocea scăzută să nu ne audă nimeni discuţia, luând-o uşor de braţ.

Dar ea îşi dă seama imediat seama că nu sunt bine.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. De toate… Nici eu nu ştiu, spun confuză. Dar nu mai pot să stau, te rog să mă înţelegi.

Îngrijorarea este vizibilă pe chipul prietenei mele care

mă ia în braţe imediat.

— Kiki, ai rezistat eroic şi până acum, şi îmi pare extrem de rău că te-am pus în situaţia asta.

— Nu este vina ta, Maria, îi răspund cu faţa pierdută în părul ei. O să trec şi peste asta. Dar iartă-mă că nu mai pot sta acum să petrec alături de tine.

— Nu îţi face griji, mai mult de o oră nu cred că ne mai lungim nici noi. Mai sunt câţiva care se cam pregătesc să plece.

Ne desprindem din îmbrăţişare şi ne sărutăm pe obraji.

— A, dar tu nu ai băut? mă întreabă făcând ochii mari, dar eu mă aplec spre urechea ei şi îi şoptesc:

— Erau fără alcool.

— Pfiu, răsuflă ea uşurată zâmbindu-mi, dar tristeţea încă fiindu-i întipărită pe chip. Vezi cum conduci!

— Nu îţi face griji! Am condus şi în stări mai nasoale ca acum.

Lângă noi îşi face imediat prezenţa Paul alături de Ionuţ.

— Gata, pleci? mă întreabă Ionuţ dezamăgit.

— Am avut o săptămână cam grea şi încă mă resimt.

— Sper să te simţi mai bine mâine când ieşim la prânz.

— Sigur o să fiu mai odihnită ca acum.

El se apleacă spre mine şi mă sărută pe ambii obraji.

— Ne vedem mâine, atunci.

— Da. Distracţie plăcută în continuare!

Îmi face cu ochiul şi se întoarce la masa prietenilor lui.

Paul vine şi el lângă mine, pupându-mă pe obraji, aşa cum face de obicei.

— Ai grijă cum conduci, Kiki, îmi zice el luând-o pe

Maria pe după talie şi lipind-o de el într-un gest simplu de afecţiune, care mă face să le zâmbesc cu căldură.

— Şi voi să aveţi grijă unul de celălalt toată viaţa şi să vă iubiţi mult!

— Aşa o să facem, şefa! glumeşte el, aluzie la tonul meu puţin poruncitor.

Din fericire mi-am luat la revedere de la prietenii mei înainte de a mă ridica de la masă, aşa că acum pot să plec fără să mă mai uit în urmă, ştiind că o pereche de ochi îngheţaţi mă urmăresc cu răceală.

Capitolul 17

Drumul spre ea

Cătălin

Am crezut că voi avea o săptămână fenomenală, mai ales după mica nebunie pe care am făcut-o în biroul Carinei, şi eram convins că aşa o voi ţine toată săptămâna, mai ales că urma să mă duc la ea, unde, mai mult ca sigur am fi ajuns să rămânem din nou fără haine.

Este adevărat că între noi lucrurile încep să se complice, pentru că ceea ce trebuia să fie o singură aventură a ajuns să capete un contur şi o continuitate, şi ştiam că trebuie să discutăm despre acest lucru. Însă soarta s-a împotrivit, şi din cauza problemelor de sănătate cu care s-a confruntat micuţa mea, am lăsat la urmă orice plan de a mă duce la ea.

Gabriela s-a simţit mult mai bine ieri şi azi, motiv pentru care Alina mi-a spus că are nevoie să ia o gură de aer

şi că vine la petrecerea de logodnă a prietenei ei.

Am avut un sentiment ciudat şi am văzut-o puţin cam agitată înainte de plecare, aşa că am decis să nu o las singură şi să o însoţesc.

Şi mare mi-a fost surpriza când am dat cu nasul de fostul ei iubit, Lucian, omul care mi-a bântuit cei nouă ani de relaţie. Spre surprinderea mea, el este coleg cu logodnicul Mariei, ceea ce nu îmi pică deloc bine şi încep să fiu destul de suspicios şi mă întreb dacă nu cumva cei doi s-au mai întâlnit până acum la aniversările prietenilor lor comuni, la care eu mereu am preferat să lipsesc.

Simt cum mă cuprinde furia tot mai mult, cu cât mai surprind câte un schimb de priviri ascunse între soţia mea şi tipul respectiv. Nu mă aştept să nu vorbească deloc, pentru că se presupune că au lăsat loc de „bună ziua", dar ceva îmi spune că lucrurile nu sunt chiar atât de simple şi, mai ales, chiar atât de nevinovate.

Şi cum stăteam eu de vreo jumătate de oră şi analizam cu coada ochiului fiecare gest al soţiei mele, la un moment dat lumea întreagă îmi fuge de sub picioare şi cred că inima mi se opreşte de tot când o văd pe K intrând şi luându-se în braţe cu aproape toţi de pe acolo.

Am murit şi am înviat de o sută de ori în cele două minute cât mi-a luat să îmi dau seama că toţi sunt vechi cunoştinţe, şi în acelaşi timp să realizez că dacă cineva ar fi ştiut despre ceea ce se întâmplă între noi, povestea ar fi explodat de mult.

K şi soţia mea în aceeaşi încăpere reprezenta un coşmar pe care nu mi l-am imaginat niciodată.

Cât de mică este lumea asta?

Mă vede, privirea îi sclipeşte, dar nu se dă de gol cu absolut nimic, nici măcar când viitoarea mireasă o aduce lângă noi să ne facă cunoştinţă.

Când îi prind mâna cu a mea, am un moment în care mă abţin să nu o trag mai aproape, doar ca să îi simt mirosul pielii. Strâng din dinţi şi îi apuc mâna puţin mai tare, făcând-o să mă privească în ochi o secundă în plus.

Fac tot posibilul să nu ies cu nimic în evidenţa faţă de Alina care îi zâmbeşte politicos… femeii cu care eu o înşel.

Pentru prima dată îmi recunosc că sunt un porc şi un curvar, dar ceea ce se întâmplă mai departe mă face să trec repede peste sentimentul de vinovăţie. Maria o conduce pe Carina la masa de lângă noi, unde lucrurile devin mai interesante când îi este prezentat un tip, care se laudă că e interesat de ea de mai mult timp. Şi ea zâmbeşte. Zâmbeşte la glumele lui şi mai ales la felul direct pe care acesta îl are de a vorbi cu ea, făcându-i complimente.

Un pămpălău cu un nume pe măsură şi un fizic slab. Poate că este cam la fel de înalt ca mine, dar pare schilod şi faţa lui cere să fie lovită în mod repetat de pumnul meu mult mai mare ca al lui.

Amândoi se duc la bar şi încep să bea shoot-uri cu alcool, în timp ce continuă să râdă. Dar omul nu stă prea mult pe gânduri şi deja o invită să ia prânzul la două zi după ce ea îi spune că nu are pe nimeni.

Jură-te, femeie, că eu sunt un nimeni cu care ţi-ai tras-o de câteva ori şi ştii că o să se mai întâmple!

Gândurile îmi sunt oprite de realitatea care este chiar lângă mine. Eu chiar sunt un nimeni pentru ea, până la urmă. Eu nu pot spune nimănui, nici măcar mie, că am o relaţie cu

femeia frumoasă care îi dă acum idiotului numărul ei de telefon.

O scap printre degete. Dacă ea o să se implice în relaţia cu ăsta, oare o să mai vrea să se mai vadă şi cu mine?

La dracu' cu seara asta care vine cu suliţe în mine din toate părţile!

Sunt cu un ochi la Alina şi fostul ei iubit, iar cu celălalt ochi la Carina şi, pesemne, viitorul ei iubit.

Îmi vine să plec şi să le las pe amândouă să facă ce vor cu cine vor, dacă atât le duce capul!

Încerc să îmi calmez furia făcându-mi de lucru pe telefon, să vorbesc diverse cu Dan, care probabil e şi el cu iubita, iar eu îl ţin de vorbă cu lucruri legate de maşini. Dar am nevoie de ceva care să îmi mai liniştească corpul agitat şi nervii care cresc tot mai mult din cauza a tot ceea ce se întâmplă în jurul meu.

O văd pe Carina când iese afară şi, fără să îmi mai pese că nevastă-mea probabil aşteaptă o secundă de libertate să vorbească cu idiotul ei, mă ridic de la masă şi îi spun că trebuie să dau un telefon. Iau rapid geaca pe mine şi o urmez pe Carina în frigul de afară.

E ascunsă după un stâlp, şi nu mă pot abţine să nu mă apropii de ea. O vreau lipită de mine… o vreau sub mine. Simt că trebuie să o sărut, să îi reamintesc cât de bine ne simţim împreună şi că nu trebuie să renunţe la ceea ce este între noi ca să se ducă după fraierul ăla slăbănog.

Da, trebuie să vorbim. Asta este concluzia după ce buzele noastre se ating puţin, de ajuns să îmi aprindă corpul ca o flacără imensă şi să o doresc mai mult ca oricând.

Femeia asta mi-a distrus în clipa asta orice fărâmă de

raţiune, nepăsându-mi că cineva putea să ne surprindă. Eu eram la un pas să o pitesc după colţul clădirii, să îi ridic rochiţa prea scurtă şi a naibii de sexy, care îi scoate în evidenţă picioarele lungi şi subţiri şi să mă pierd în umezeala ei caldă, în locul acela magic unde îmi doresc tot mai mult să fiu.

Ce mi-a făcut femeia asta?

O urmez în scurt timp în restaurant, dar fac tot posibilul să îmi ascund umflătura dintre picioare. Nebunul din pantaloni tresare de fiecare dată când mă uit spre ea, când îi văd tivul rochiei şi ştiu că pe sub ea poartă o pereche de dres cu banda adezivă şi o pereche de chiloţi ce aşteaptă să se alăture celeilalte perechi care este acum ascunsă într-un sertar sub cheie, la sediul firmei mele.

Fiecare clipă care trece în tot acest colectiv mi se pare o eternitate. Dar după câteva minute o văd că se ridică şi nici nu realizez că şi-a luat la revedere de la prietenii ei, apoi se îmbrăţişează cu Maria. Idiotul ăla linguşitor e imediat lângă ele şi o pupă pe obraji, moment în care îmi muşc buza de jos şi mă abţin să nu sar la gâtul lui, după care ea pleacă în grabă, de parcă cineva o aleargă.

Fuge. Oare fuge de mine? Oare fuge acasă?

Totul se întâmplă foarte repede şi abia îmi dau seama ce se întâmplă.

I-am văzut maşina în faţa clădirii, când am ieşit după ea, dar nu cred că s-a pus să conducă până în New Moon, la câte shoot-uri a băgat cu fraierul ăla!

De curiozitate, câteva minute mai târziu îmi fac un drum până afară şi sesizez că maşina ei nu mai este.

Nebuna a plecat beată la volan!

Mă duc la maşina mea, gândindu-mă că poate o prind din urmă, dar îmi dau seama că nu pot să plec acasă fără nevastă.

Suntem de ceva timp pe aici şi sper că şi ea s-a săturat să stea şi va vrea să plecăm.

Dar oare dacă va vrea să mai rămână, o să rămân şi eu cu ea sau o să plec? O să fac presiune pe ea să mergem împreună sau o să o las să facă ce vrea, chiar dacă asta înseamnă că am să ştiu că e şi Lucian acolo?

Îmi apăs tâmplele cu podul palmelor, pentru că deja începe să mă doară capul, dar înainte de a mă întoarce în restaurant, îi dau un mesaj Carinei „Ai plecat cu maşina după ce ai băut?"

Nu primesc răspuns, dar nici nu aştept prea mult şi mă întorc la masa de unde am plecat. Alina este în acelaşi loc, vorbind cu acelaşi cuplu deja enervant cu cât îşi laudă copilul de zece ani, un viitor geniu al poeziei, după spusele lor.

— Mai stăm? îi şoptesc Alinei, care mă priveşte surprinsă. Trebuie să mă întâlnesc cu Dan după ce te las pe tine acasă.

— La ora asta? mă întreabă confuză.

— E vorba de un client care are o problemă cu una dintre maşinile noastre şi mergem să vedem despre ce este vorba.

Minciuna mea nu ar trebui să o surprindă prea tare, astfel de situaţii fiind destul de dese.

— Şi nu vrei să mergem împreună direct acolo? Ocoleşti prea mult să mă laşi pe mine, apoi să te întorci în oraş.

— M-am gândit că e mai bine să mergi să stai cu Găbiţa.

Nu am idee cât o să dureze toată treaba.

— Ai dreptate, spune repede. Poate reuşesc să o mai prind trează câteva minute.

Îmi zâmbeşte şi eu fac la fel, uşurat că am convins-o să o duc acasă. Acum trebuie să aflu dacă mă primeşte Carina şi… unde las maşina?! Că doar nu o să o parchez în faţa casei ei!

Sunt detalii la care o să mă gândesc pe parcurs.

În mai puţin de cinci minute ne luam deja „la revedere" de la ceilalţi invitaţi, unii dintre ei pregătindu-se la rândul lor să plece acasă, iar la final îi salutăm şi pe viitorii miri.

Dar un schimb de priviri suspicioase îmi captează atenţia o fracţiune de secundă. Alina îşi mută rapid privirea, dar prea târziu, iar eu am reuşit să văd un semn subtil între ea şi Lucian.

Inima îmi bate mai tare în piept şi simt cum părul de pe ceafa mea se ridică. *Ceva se întâmplă între ăştia doi.*

Îmi trec o mână prin păr în timp ce ieşim din restaurant, ea purtându-se ca şi când nimic nu s-a întâmplat, iar eu încercând să îmi dau seama dacă am chef să o întreb despre ce este vorba, discuţie care se poate lungi ore întregi, în cazul în care ea chiar are ceva de spus legat de acel bărbat, sau vreau să ajung mai repede în cartier şi, implicit, la Carina.

Trântesc cu putere uşa de la maşină şi pornesc motorul. În timp ce Alina urcă pe locul pasagerului şi îşi pune centura, eu îmi verific subtil telefonul şi trag adânc aer în piept când văd că am un mesaj. Deschid repede şi citesc „Nu am băut alcool".

Face glume cu mine? Am văzut-o cu ochii mei când a dat peste cap păhărel după păhărel cu împreună cu măscăriciul

ăla!

„Te-am văzut la bar cu shoot-urile!”

Dar răspunsul ei mă lasă cu gura căscată şi aproape că îmi vine să râd, în ciuda situaţiilor explozive din jurul meu: „Erau sucuri fără alcool! Mă crezi nebună să beau şi să mă urc la volan?!”

Am enervat-o din nou. Şi asta mă face să zâmbesc, fără să realizez că pot fi văzut de soţia mea care momentan e preocupată cu telefonul să o sune pe bonă, anunţând-o că acum plecăm spre casă.

Şi fără să mai stau pe gânduri, decizia mea legată de discuţia buclucaşă cu soţia este luată. Poate să aştepte. „Pot să vin la tine în treizeci de minute?”

Aştept cu sufletul la gură răspunsul care vine destul de repede.

„Da… Las uşa deschisă”.

Trei cuvinte care îmi dau un sentiment ciudat, dar plin de confort. Trei cuvinte care mă fac să realizez că, în clipa asta, discuţia cu Carina este mai importantă pentru mine decât discuţia cu Alina.

Soţia mea îmi ascunde ceva, simt asta, însă mi-e şi frică să aflu despre ce este vorba. Poate că de aceea prefer să evit să aflu, pentru că e posibil ca ea să îmi spună ceva ce nu vreau să aud vreodată.

În acelaşi timp, imaginea Carinei îmi linişteşte furia care creşte în mine de fiecare dată când mă gândesc la povestea Alinei cu nenorocitul de Lucian.

Eu i-am furat femeia acum mulţi ani, iar acum încearcă să o fure el înapoi de la mine? Oare inevitabilul de care m-am temut în toţi aceşti ani se produce acum?

Oftez şi îmi las capul pe tetieră, accelerând puţin. Fug de fostul iubit al soţiei mele sau ce dracu' este el acum, dar fug spre cea care m-a făcut să îmi pierd minţile de îngrijorare pentru câteva clipe, crezând că a plecat beată cu maşina.

Şi dacă ar fi fost aşa, care era problema? De ce îmi pasă?

Brusc îmi amintesc o vorbă pe care mi-a spus-o acum mulţi ani un om înţelept: „Starea de îndrăgosteală poate să dureze şi câteva lui, dar când începe să îţi pese, înseamnă că deja iubeşti".

— Ai trecut pe roşu! mă atenţionează un pic speriată Alina de lângă mine, trezindu-mă din gândurile confuze. Ce e cu tine de nu eşti atent?

— Sunt obosit, îi spun tăios.

Obosit să alerg cu tine de ăla, dar şi obosit să îmi dau seama ce dracu' o să fac cu Carina!

Îndrăgostit? Iubire? Sunt cuvinte asociate unor sentimente pe care nu le-am mai avut de aproape zece ani! Sunt un bărbat în toată firea, nu unul care să se îndrăgostească după câteva săptămâni de o femeie cu care şi-a tras-o de câteva ori, cu atât mai puţin să o iubească!

Şi atunci de ce nu vezi altceva în afară de drumul spre ea? O voce sinistră îmi pune întrebarea şi mă face să privesc bordul maşinii care îmi arată că am depăşit cu mult viteza legală!

Ce dracu' se întâmplă cu mine?! Vreau să o văd? Vreau să vorbesc cu ea? Vreau să i-o trag? Vreau să dorm cu ea în braţe? Vreau să mă pierd cu nasul în părul ei argintiu şi mătăsos? Vreau să fug de ea până nu mă implic şi mai mult?

Toate, pentru că deja te-ai implicat, prostule! îmi spune din nou conştiinţa mea defectă.

Nu… Nu are cum! Nu sunt îndrăgostit de ea! Este din cauza sexului mult prea bun! Atât!

Femeia asta m-a făcut de cap! S-a jucat cu mintea mea, m-a provocat şi acum încep să cred tâmpenii, dar nu sunt îndrăgostit!

Îmi place să i-o trag şi îmi doresc să am ocazia să o mai fac, pentru că îmi place să îi văd chipul frumos când corpul îi este cuprins de orgasm, dar este vorba de atracţie carnală, ceva fizic şi nimic mai mult!

Capitolul 18

De ce a murit pisica

Carina

Ce vrea de la mine? Ce îi pasă dacă am băut şi m-am urcat la volan sau dacă mi-o trag cu altul sau nu? Eu îi spun să nu se mai culce cu soţia lui? îi spun să stea cu mine şi să nu se mai vadă cu altă paraşută găsită pe aplicaţia aia stupidă?

Ajung acasă cu lacrimi în ochi şi îmi vine să urlu de furie!

Nu numai că a ieşit afară după mine, doar ca să mă zăpăcească de cap şi mai tare, dar m-a mai şi luat la întrebări dacă am băut!

De ce mă face să cred că îi pasă? De ce se joacă cu mine în felul ăsta?

Este numai vina mea! Eu am intrat în haosul ăsta, eu l-am stârnit şi acum eu suport consecinţele. Opresc maşina în

faţa casei mele şi îmi dau seama că în mai puţin de jumătate de oră o să vină la mine.

Să vină şi să punem punct poveştii ăsteia! Trebuie să terminăm nebunia asta, pentru că mă doare prea tare!

Nu m-a durut să îl văd lângă soţia lui, probabil pentru că ştiu povestea din spatele relaţiei lor şi, mai ales, planurile ei cu acel Lucian pe care l-am cunoscut şi eu azi, dar m-a durut dându-mi seama că eu sunt femeia ascunsă. Femeia de rezervă. *Amanta.*

Dumnezeule, cum am ajuns să mă îndrăgostesc; atât de tare de bărbatul ăsta, de am permis ca lucrurile să ajungă în acest stadiu?

Cobor din maşină în grabă, iar în casă îmi las neglijentă la intrare pe jos pantofii, iar paltonul îl arunc cu furie pe marginea canapelei.

Îmi repet de zeci de ori că trebuie să mă liniştesc până când o să vină, altfel risc să spun mai multe decât trebuie. Îmi repet un discurs stupid pe care să i-l prezint, dar în acelaşi timp inima mea continuă să se întrebe de ce el riscă atâta. De ce s-a purtat ca un bărbat gelos când a auzit că ies mâine la prânz cu Ionuţ?

Ştiu, e ceva urât în sufletul meu, ceva numit „speranţă”. Urât pentru că este un sentiment dureros care nu face decât să îmi otrăvească sufletul cu iluzii false că şi el începe să simtă ceva.

Dar este fals. El nu simte.

Nu uita că este o curvă de om, până la urmă, Carina. Nu eşti nici prima cu care o înşală pe soţia lui şi nu vei fi nici ultima!

Asta este realitatea, nu otrava care îmi minte inima că

lui îi pasă.

Mă uit la ceas de zeci de ori, de sute de ori, până când aud uşa de la intrare, iar inima mi se opreşte.

Imediat deschid uşa de la sufragerie şi văd că el este în hol, uitându-se la mine cu o privire pătrunzătoare.

Deschid gura să spun ceva, dar nu apuc, pentru că sunt luată pe sus, lipită de peretele de lângă mine şi strivită de corpul lui masiv. Buzele umezite şi moi se apasă de ale mele, iar limba lui ademenitoare îmi invadează gura într-un sărut plin de posesivitate şi dorinţă.

Mă agăţ cu disperare de braţele lui şi toate cuvintele discursurilor mele se risipesc în aer, în jurul corpurilor noastre care se caută cu frenezie. Îmi trec mâinile prin părul lui, trăgând încet de el, încercând să îmi ţin sub control furia pe care o simt faţă de el. Furie pentru că mă face atât de slabă în mâinile lui puternice care îmi caută acum marginea rochiei ridicând-o şi apoi îmi apucă fundul strângându-l şi mârâind când descoperă pielea goală dintre dresul cu banda dantelată lipită de pulpa goală şi lenjeria subţire.

— Ce-mi faci… îmi mârâie când mă ridică pe perete, iar eu îmi încolăcesc picioarele în jurul taliei lui.

Nu este o întrebare… şi chiar dacă ar fi, nu aş putea să îi răspund.

Agăţată de el, mă conduce în sufragerie, aşezându-mă pe canapea şi venind peste mine. Buzele noastre nu se desprind nicio secundă, iar mâinile lui îmi strâng carnea de pe fund, apoi se strecoară între corpurile noastre, găsindu-mi umezeala dintre picioare şi după ce mă tachinează puţin pe deasupra materialului satinat al chiloţilor, îi dă într-o parte şi mă pătrunde cu două degete groase, care mă fac să

gem tare printre buzele noastre.

— Îţi place? mă întreabă diavolul când mă linge pe buza de jos cu limba, muşcând-o uşor.

— Da, răspund răguşită de dorinţă, cu ochii închişi şi capul lăsat pe spate.

— Eu te fac să te simţi aşa udă, Carina. Nu uita cât de bine este!

— Ştiu şi eu asta…

Îmi strânge un sân peste materialul rochiei şi vrea să îmi caute fermoarul, dar eu sunt deja prea excitată să mai am chef de preludiu.

— Te vreau în mine acum, Cătă!

— Ca apoi să îmi reproşezi din nou că nu te-am sărutat de la gât în jos?

Îi simt zâmbetul drăcesc peste pielea gâtului meu.

— La dracu', nu am să fac asta! şi cu mâinile îi caut nasturii blugilor pe care îi desfac în grabă. Îl găsesc mai tare ca niciodată şi îl cuprind cu mâna, dorindu-l şi mai mult.

— Nu ştiu ce să zic, K, se preface că ezită, pentru a mă tortura mai mult, vreau să îţi ofer ceea ce ai cerut de la început.

Se joacă cu mine şi ştiu că o face intenţionat.

— Te rog!

— Mă omori, şopteşte printre dinţi şi îşi cuprinde erecţia cu mâna peste a mea, apoi îşi freacă capul întărit de umezeala mea şi mă pătrunde tare, gemând amândoi.

Rămâne câteva secunde în mine şi îmi şopteşte din nou:

— Cât de bine este în tine… atât de caldă şi mereu udă.

Ştiu şi eu cât este de bine… Tocmai asta mă face să îmi pierd minţile în prezenţa lui!

Iese încet aproape tot şi apoi intră în mine din nou. Şi din nou. Gurile noastre se regăsesc şi printre buzele lipite ies gemete necontrolate de plăcere. Amândoi simţim dorinţa care ne cuprinde, ne aprinde şi în scurt timp ne zguduie trupurile împreunate.

Rămânem nemişcaţi clipe lungi, ascultând doar bătăile inimilor noastre care aproape ies din piept. Dar în acelaşi timp ştiu că dacă deschid ochii, realitatea mă va izbi necruţător.

Iese din mine şi se duce rapid la baie, apoi revine cu un prosop umed pe care mi-l întinde să mă şterg.

Rămâne în picioare şi tot corpul lui îi trădează agitaţia care îl macină.

— O să te vezi mâine cu ăla? mă întreabă deodată, în timp ce se reazemă cu fundul de marginea mesei din bucătărie.

Este o distantă de nici trei metri între noi, aşa că îi pot vedea fiecare trăsătură a chipului ce vrea să pară relaxat, dar nu este deloc.

— De ce întrebi? încerc şi eu să fiu relaxată, aşezându-mi rochia, dar nu ştiu cât îmi iese.

— De curiozitate.

— Ştii de ce a murit pisica?

— De curiozitate. Dar a murit satisfăcută, rânjeşte el forţat.

— Satisfăcută de răspuns?

— Păi da.

— Şi dacă răspunsul nu este atât de satisfăcător?

— Măcar a aflat răspunsul şi tot satisfăcută e că ştie ceva.

Îmi trec o mână peste faţă, obosită de jocul de cuvinte şi oftez.

— Ce facem noi aici nu este bine, Cătălin.

— Iar eşti nemulţumită de prestaţia mea? încearcă el să glumească, trăgând absent de marginea buzunarelor în care îşi ascunde acum mâinile. Ţi-am zis să mă laşi să îmi fac treaba, că apoi o să îmi reproşezi.

Îmi dau ochii peste cap.

— Ştii la ce mă refer…

— Te-a deranjat că m-ai văzut azi cu Alina?

Întrebarea lui mă face să mă încrunt brusc.

— Nu. Nu este asta. Ştiu că este greşit şi simt că lucrurile încep să se complice.

Pentru că sentimentele mele pentru tine cresc tot mai mult!

Simt un nod în gât cum se formează mai repede decât ar trebui şi sper să nu mă dau de gol în prezenţa lui.

— Dacă suntem atenţi, nu o să se complice nimic, zice cu calm. Nici eu nu mă aşteptam ca experienţa noastră să se repete, dar trebuie să recunosc că îmi place prea mult ca să vreau să mă opresc. Dar nu înţeleg ce te supără aşa tare? E din cauza ăluia cu care te vezi mâine?

Pe lângă durere, mai adaugă şi un pic de furie cuvintele lui.

— În loc să te uiţi la mine în curte, mai bine uită-te în curtea ta, Cătălin, spun încercând să îmi păstrez calmul care e pe cale să dispară complet. Care e problema dacă eu mă văd cu Ionuţ? Sunt sigură că în scurt timp o să te plictiseşti de mine şi o să deschizi din nou aplicaţia aia să găseşti o altă fraieră.

— Nu spune asta, zice cu vocea mai dură ca înainte, ridicându-se de pe masă, gest care mă face şi pe mine să mă ridic în picioare, venind aproape de nivelul lui.

— Doar tu ai spus că îţi place să vezi dacă mai trage peştele, aşa că sunt foarte sigură că în scurt timp o să ai nevoie de o altă confirmare din partea alteia. Iar noi doi trebuie să o terminăm înainte ca lucrurile să se complice şi mai mult, iar ceilalţi să afle despre noi!

— Ţi-am spus că mă judeci prea dur, Carina, iar acum începi să vezi şi viitorul! Dacă suntem atenţi, nimeni nu o să afle!

Îmi pierd minţile! Nu mai pot să ţin în mine minciunile, nu mai pot să mă abţin să nu mă descarc şi să mă eliberez de ceea ce mă apasă pe suflet! Nu pot să ascund totul şi în acelaşi timp să îmi ascund şi lacrimile care îmi umezesc ochii.

— Tu ştii cât m-am abţinut să nu mă dau de gol că te cunosc în seara asta? Şi nu faţă de ei, ci faţă de tine!

— Ce vrei să spui?

— La dracu', Cătălin, ştiam cine eşti înainte să mi-o trag cu tine!

Se încruntă şi nu mă surprinde reacţia lui.

— Ştiam că eşti căsătorit cu prietena Mariei! Ştiam că ai un copil şi ştiu o mulţime de lucruri pe care nu ar trebui să le ştiu şi am vrut să ies din povestea asta înainte ca între noi să se întâmple ceva, dar nu am rezistat! Eram prea atrasă de tine şi ştiam că am pierdut controlul asupra lucrurilor atunci când am acceptat să mă culc cu tine! M-ai făcut să îmi calc principiile în picioare şi să mă cobor la un nivel la care nu credeam că o să fiu vreodată, doar ca să am parte de tine,

măcar un pic! Dar eu nu sunt aşa! Nu pot să fiu cea care minte şi ascunde lucrurile şi, mai ales, ceea ce simte, faţă de lumea din jur! Nu îmi place să fiu femeia cu care te săruţi pe ascuns prin colţuri întunecate!

— Ştiai cine sunt? Şi mi-ai ascuns asta?

Face o pauză scurtă, apoi continuă vizibil furios:

— Şi ce altceva mai ştii?

— Destule cât să mă facă să stau departe de tine şi de familia ta, dar cu toate astea nu am făcut-o!

— De ce?

— Tu ce crezi, deşteptule? îi arunc cu ironiei, tonului lui rece.

— Nu ştiu, Carina! zice cu furie. Tu să îmi spui, deoarece se pare că ştii mai mult decât mine!

— Pentru că m-am îndrăgostit! îi arunc în faţă. De aceea am făcut toate prostiile astea!

Oftează şi îşi trece cu disperare palmele peste faţă şi apoi prin păr, apucându-l cu degetele.

— Din cauza asta nu mi-ai spus că, de fapt, ştiai despre mine şi căsnicia mea? Mai exact ce ştii şi de când ştii?

— Nu mai contează, Cătălin! Ştiu despre tine, despre ea, despre un fost iubit! Am aflat fără să vreau lucruri despre voi, care pe moment m-au făcut să nu mă simt vinovată că te fur de lângă ea, dar deja încep să îmi fac rău singură. Lucrurile trebuie să se termine între noi şi cred că ar fi cel mai bun lucru pentru mine.

— Pentru tine? De ce crezi că pe mine nu m-ar putea afecta ceea ce ştii?

— Pentru că tu nu eşti îndrăgostit! Iar eu nu mă bag în familia ta!

— O iau razna… şuieră printre dinţi, iar eu deja iau poziţia de autoapărare şi îmi împreunez braţele peste piept. Puteai să îmi spui că mă cunoşti.

— Am preferat să îţi ascund, crezând că dacă ştii adevărul despre prietenii comuni o să te sperii şi o să mă eviţi.

— Parcă decisesem să fim sinceri unul cu celălalt, dar văd că tocmai tu ai încălcat regula asta, îmi spune cu tristeţe în glas şi cu ochii albaştri mai reci ca niciodată, făcându-mi tot corpul să fie străbătut de un val de frig.

— Ştiu, recunosc lăsându-mi pentru o clipă privirea în jos.

— Trebuie să procesez un pic ceea ce se întâmplă şi ceea ce bănuiesc că ştii.

Nu am idee ce crede el că ştiu, dar chipul lui rănit mă doare şi mai tare, şi realizând că ăsta este sfârşitul poveştii noastre, simt o lacrimă cum mi se prelinge pe obraz. Încerc să o şterg repede, dar el îmi prinde gestul.

Privirea lui este un mix dureros de confuzie, dezamăgire şi furie.

— La dracu’ cu tot, Carina! Lucrurile chiar au mers mai departe decât era cazul.

Se întoarce pe călcâie şi adunându-şi geaca de pe jos, din hol, iese în grabă din casă, fără să privească în urmă.

Mă prăbuşesc pe podea, fără un strop de vlagă în picioare. Lacrimile se preling în tăcere şi nu le pot opri, dar nici nu îmi dau seama de existenţa lor pe faţa mea, în timp ce privesc în gol spre uşa pe care el a plecat. Gata. Asta a fost tot. Acesta a fost finalul poveştii mele. Acesta este sfârşitul pe care el mi l-a oferit după o partidă de sex minunată, plină

de pasiune şi extaz, în mai puţin de o oră i-am mărturisit mai mult decât trebuia, iar sufletul meu nu se simte mai uşurat, ci mai încărcat cu durere, pentru că acum ştiu sigur că l-am făcut să plece din viaţa mea definitiv.

L-am pierdut, dar cum să pierzi ceva ce nici nu ai avut vreodată? Era inevitabil să pierd un bărbat care nu mă iubeşte şi pe care îl ţineam lângă mine doar datorită partidelor de sex fenomenale.

Dumnezeule, când mă gândesc că o să dau cu ochii de el prin cartier de acum înainte, îmi vine să fac o groapă şi să intru în pământ! Eu şi sinceritatea mea bolnavă! De ce i-am spus tot? De ce am un sentiment ciudat că am făcut asta, dorindu-mi să îl alung de lângă mine? Sau am sperat că după ce va afla adevărul va rămâne?

El nu simte. Dar eu simt. Şi tot sufletul meu simte acum plecarea lui, şi mă doare mult prea tare. Şi o să doară şi mai tare dacă mai rămân în cartierul ăsta, unde o să mă lovesc constant de răceala din ochii lui îngheţaţi.

Capitolul 19

Cu cărţile pe faţă

Cătălin

După ce plec de la Carina, mă urc în maşina parcată mişeleşte la câteva străduţe depărtare în sensul opus faţă de casa mea şi plec în viteză din complex. Departe de tot ce e aici, departe de ea şi de bătaia de cap pe care mi-o dă. Merg până la autostrada goală, învăluită de o ceaţă urâtă şi

negricioasă, şi mă îndepărtez cât mai mult, lăsând gândurile să îmi întunece şi mai mult drumul.

Gata cu povestea asta care s-a complicat prea mult. Zicea că s-a îndrăgostit de mine, şi pentru o clipă am simţit un fior de bucurie, parcă dorindu-mi să îi spun că nici eu nu sunt departe de acest sentiment, dar totul era umbrit de mărturisirea ei că a ştiut de la început cine sunt eu şi mi-a ascuns acest lucru. Mi-a ascuns că îmi cunoaşte povestea pe care o am de ani de zile cu Alina şi cu Lucian şi mi-a fost teamă să insist mai mult pe subiect, ştiind în sinea mea că are legătură cu ceea ce am surprins azi între soţia mea şi acel bărbat.

Sau poate că ea se referea la povestea din trecut… Nici eu nu ştiu şi apreciez că ea nu mi-a dat detalii care să mă facă acum să îmi confrunt nevasta.

Capul îmi e fulgerat de o durere infernală şi nu ştiu dacă viaţa mea va mai fi la fel ca înainte. Azi a fost una dintre cele mai urâte zile din câte am trăit. Nevasta mea bănuiesc că mă înşală cu ăla, iar povestea cu Carina s-a terminat.

„Carina e îndrăgostită de tine” îmi reaminteşte vocea interioară care pare bucuroasă să îmi dea peste faţă cu mărturisirea ei, iar amintirea ochilor verzi înlăcrimaţi ai acestei femei îmi fac acum stomacul să se strângă şi inima să îmi bată mai tare.

Încă o imagine cu ea şi o să rămân fără permis, pentru că de fiecare dată când chipul ei îmi străbate mintea, apăs şi mai tare acceleraţia. Şi am depăşit de mult timp limita legală, cât şi pe cea ilegală…

De ce m-a minţit? De ce nu mi-a spus adevărul? Oare are dreptate şi aş fi fugit de ea dacă ştiam că este prietena

Mariei? Probabil că da…

Off, o să ajung la spitalul de nebuni cu femeia asta!

Cu toate femeile astea!

După mai bine de o oră de colidat ca un bezmetic în noapte, decid să mă întorc acasă. Evit străduța Carinei, pentru că vreau să iau distanță, dar când parchez în fața casei, curiozitatea mă macină și regret că nu am trecut să văd dacă are lumina aprinsă, dacă doarme sau dacă vedeam un indiciu care să îmi dezvăluie ce o face acum.

Nu am lăsat-o într-o stare prea bună, și din nou îmi amintesc ochii ei înlăcrimați.

Dar este o mincinoasă și a încălcat propria ei regulă. Nici nu mai știu ce să mai cred despre ea…

Confuz, intru în casă, dar este liniște. Este trecut de ora unu noaptea. Urc încet la etaj în camera fetiței și acolo, în pătuțul ei, aceasta doarme alături de Alina.

Le las pe cele două și mă duc în baie pentru a face un duș scurt, apoi mă bag în dormitorul mare și dau drumul la televizor. Somnul este departe de mine și reușesc să adorm cu greu foarte târziu, aproape spre zorii zilei.

Buimac, ca după o mahmureală urâtă, cu toate că nu am băut nimic în seara precedentă, chiar dacă ar fi fost cazul, mă dau jos din pat când realizez că este trecut de ora zece dimineața. În casă e tot liniște și mă întreb dacă fetele încă dorm, ceea ce e puțin probabil, sau poate sunt deja plecate pe undeva.

Îmi iau un tricou pe mine și mă schimb de pantalonii de pijama, luând unii de trening, largi. După ce îmi dau cu niște apă pe față și mă spăl pe dinți, cobor la parter, unde sunt surprins să o găsesc pe Alina la masa din bucătărie, cu o

cafea în faţă.

— ’neaţa, îmi zice ca de obicei.

— ’neaţa, îi răspund fără entuziasm, apoi mă uit în jur după copilul meu. Unde e Gabriela?

— A venit Elena cu fetiţa şi au luat-o pe la ele.

Elena este o prietenă de familie din complex, iar familiile noastre s-au apropiat destul de mult datorită prieteniei care s-a legat între cele două fetiţe, care sunt şi colege la grădiniţă, acestea înţelegându-se de minune, însă mă surprinde că Alina a lăsat-o pe Gabi să plece de acasă aşa curând, mai ales că încă o consideram sub supraveghere după zilele de febră care abia au trecut.

Fără să pun alte întrebări, mă duc spre carafa de cafea şi îmi tom într-o cană o cantitate suficientă cât să îmi trezească simţurile obosite. Cu coada ochiului o văd pe Alina care stă nemişcată pe scaun, aproape ţinându-şi respiraţia.

— Cătălin, trebuie să vorbim.

Inevitabilul se produce. Trag adânc aer în piept şi mă întorc cu totul spre ea, realizând că şi eu vreau să vorbesc cu ea.

— Despre ceea ce se întâmplă între tine şi Lucian? o întreb calm.

Surpriza este evidentă pe chipul ei înmărmurit şi în ochii mari, realizând că mi-am dat seama. Nu ştiu dacă să explodez de furie sau să mă împac cu ceea ce se întâmplă în jurul meu, în ceea ce o priveşte pe soţia mea. Mă aşteptam, de ce dracu’ să nu îmi recunosc? Mă aşteptam la discuţia asta de aproape zece ani!

Iar după ziua de ieri, nimic nu mă mai surprinde. Totul a scăpat de sub control în mai puţin de douăzeci şi patru de

ore…

— Nu ştiu ce crezi că ştii, dar nu îmi este uşor nici mie să am discuţia asta cu tine.

— Zi-mi direct ce ai de spus, Alina. M-am săturat să fiu minţit şi deja încep să cred că sunt singurul fraier care este complet în ceaţă cu ceea ce se întâmplă în viaţa lui.

Spunând asta, mă aşez pe scaunul din faţa ei şi îmi aştept lovitura.

— Vreau să divorţăm.

Mă aşteptam la o lovitură, dar nu aşa de dură. Mă aşteptam să îmi spună că are o aventură cu el sau că a avut, dar nu că vrea să ne despărţim!

— Poftim?!

— Îmi pare rău, dar nu mai pot. Când l-am reîntâlnit mi-am dat seama că sentimentele mele nu au pălit deloc, aşa că am reluat relaţia. Şi vreau să fiu cu el!

Nevasta mea, o altă femeie extrem de sinceră cu mine în aceşti zece ani, este acum cu mult mai sinceră decât mi-aş dori!

Închid ochii, sperând ca atunci când îi deschid să îmi dau seama că totul este un vis urât.

— Cătălin, te iubesc, mereu te-am iubit, dar ştii şi tu că niciodată nu am fost îndrăgostită de tine. Cum nici tu nu ai fost îndrăgostit de mine!

— Asta crezi tu după zece ani?! Că nu am fost îndrăgostit de tine?

— Relaţia noastră a trecut foarte repede la una de prietenie şi ăsta a fost şi motivul pentru care am acceptat toate aventurile tale, pe care le-am trecut cu vederea, pentru că în sinea mea ştiam că eu nu ţi-am oferit niciodată spiritul

acela de aventură pe care îl ai când eşti îndrăgostit. Te-ai însurat cu o femeie lipsită de acest sentiment şi te-ai bucurat că eram în sfârşit a ta, iar eu eram fericită că aveam lângă mine un bărbat care, indiferent de escapadele lui, avea grijă de mine şi nu m-ar fi rănit niciodată aşa cum am păţit-o în trecut…

Cuvintele ei sunt apă de ploaie pentru mintea mea care se chinuie cu greu să proceseze tot ceea ce ea încearcă să îmi sună.

— De când eşti cu el?

— Ne-am reîntâlnit acum aproape de an.

Sar de pe scaun, aproape trântindu-l în spatele meu. Un an în care am fost atât de orbit de aventurile mele şi în care nu mi-a trecut prin cap că soţia mea mi-ar putea face acelaşi lucru!

Mă duc până la geamul din capătul opus al camerei, dorind să iau distanţă faţă de această persoană pe care acum cred că nu o cunosc deloc, apoi mă întorc cu faţa spre ea.

— Ai luat-o razna! De un an eu trăiesc alături de tine în minciună?

De ce toate femeile astea mint şi s-au decis să mă distrugă în nici jumătate de zi amândouă?

— Nu vreau să dau vina pe nimeni, dar cred că aşa a fost să fie. Ştiu că şi tu m-ai înşelat. Şi încă o faci cu Carina.

De unde dracu' ştie de Carina? Mă opresc brusc din turul pe care îl făceam agitat prin cameră şi mă uit la ea cu ochii mici.

— Hai să dăm cărţile pe faţă până la capăt, ce zici? mă întreabă cu o seninătate care mă scoate din sărite. Ştiu că au fost şi altele înaintea ei, dar nu ştiu nimic despre ele, însă

prindeam cu coada ochiului când mai schimbai mesaje cu câte una sau când mai veneai acasă mirosind vag a altceva decât gelul de duș de acasă. Poate că nu mai aveai mirosul de parfum al femeilor cu care te vedeai, dar le foloseai gelul de duș și tot îmi dădeam seama de diferență când te băgai în pat noaptea lângă mine.

Oftează, iar eu continui să o privesc blocat.

— Și despre Carina ce știi? Ți-a zis ea?

Nu mai are rost să mint. Nu mai vreau să merg mai departe cu acest spectacol ieftin, iar dacă ea vrea să dăm cărțile pe față, atunci așa să facem! Zece ani își găsesc soarta aici și acum.

Mă așez la loc pe scaunul din fața ei și cu greu mă stăpânesc să nu distrug totul în jur, dar știu că nu are rost să fac asta pentru că… deja este totul distrus.

— Nu mi-a spus ea. Eu m-am dus la ea și i-am cerut să se culce cu tine, pentru că știam că te place.

Loviturile se pare că vin una după alta!

— Poftim?! Ce dracu' se întâmplă aici?!

Dau cu pumnul în masă, de sare cafeaua din căni, iar ea tresare speriată. Este prima mea reacție de acest gen în toți acești ani, dar sunt la un pas să îmi pierd mințile de tot!

Alina trage aer în piept, iar după ce îl dă afară îmi explică:

— Te rog să mă asculți până la capăt, zice cu vocea stinsă. Printr-o conjunctură ciudată, Maria și-a dat seama că bărbatul pe care Carina îl plăcea ești tu și mi-a spus de aplicația aia unde tu ai cunoscut-o și unde, probabil, le-ai agățat și pe celelalte de până acum. Așa că i-am cerut să mă văd cu Carina și așa am ajuns la ușa ei, fără ca aceasta să știe

că urma să primească vizita mea. I-am povestit despre Lucian şi i-am zis că vreau ca ea să se culce cu tine ca să am o dovadă a infidelităţii tale. Exista varianta aceasta sau cea de a te face să te îndrăgosteşti de ea şi eventual să mă părăseşti tu pe mine înainte de a o face eu.

— Tu îţi baţi joc de mine? aproape ţip la ea, nevenindu-mi să cred aberaţiile pe care ea le spune acum.

— Te rog, ascultă-mă! Ştiu că era ceva greşit, dar nu ştiam cum să fac să nu mă mai simt atât de vinovată că eu plănuiam să ies din această căsătorie, chiar dacă tu nu ai făcut decât să te porţi frumos cu mine. Ea a refuzat şi a avut aceeaşi reacţie ca cea pe care o ai tu acum, iar asta m-a făcut să realizez că riscam să te rănesc şi mai tare. Am aflat ulterior că ceva s-a consumat între voi, dar tot nu aveam puterea să fac un pas în privinţa asta. Până aseară, când mi-am dat seama că ea chiar e îndrăgostită de tine şi nici ţie nu cred că îţi este atât de indiferentă. Ştiu că ai fost la ea azi-noapte.

— Am terminat-o cu ea azi-noapte, îi spun tăios. Şi nu a fost nimic de genul romantic între noi, continuu cu răceală, pentru că nu îmi place ca soţia mea să îmi spună cu atâta seninătate că o altă femeie mă iubeşte, iar ea să nu aibă nimic împotrivă.

Ba chiar cred că se bucură!

— Nu numai tu erai cu ochii pe mine aseară, Cătălin. Şi eu te urmăream şi am văzut cum tresăreai de fiecare dată când ea râdea cu ăla. Aşa cum am văzut reacţia ei la plecare, când nu a mai rezistat, pesemne, să stea în acelaşi loc cu tine şi să te ştie lângă altcineva. După ce m-ai lăsat acasă, am vorbit cu Maria şi mi-a spus cât de tare suferă Carina din

cauza ta, pentru că ține prea mult la tine, dar tu niciodată nu o să o iubești.

Îmi trec disperat mâinile prin păr și aproape că urlu la ea:

— V-ați jucat cu mine toate, iar acum îmi vorbești despre sentimentele ei și ale tale? Dar cu mine cum rămâne? După zece ani împreună, vrei să renunți la tot ce am construit împreună, la familia noastră, iar eu să accept, probabil, să pleci cu Gabriela de lângă mine, pentru că te-ai reîndrăgostit de ăla? Și crezi că dacă mi-ai scos în cale pe una bună, te-aș fi lăsat pentru ea, chiar dacă mă îndrăgosteam de ea sau nu?

— Am greșit prin faptul că i-am cerut asta, dar până la urmă ea a făcut-o pentru că te dorea, nu pentru că avea vreo legătură cu mine!

— Și asta ar trebui să mă încălzească cu ceva? strig furios la ea.

— Ar trebui să te facă se vezi un pic cum stau lucrurile între voi doi!

— Încetează să mă arunci în brațele alteia, Alina!

— Asta încerc să te fac să vezi! strigă la rândul ei. Că nu eu am făcut-o, ci voi v-ați apropiat unul de celălalt! Și nu mai nega că nu simți nimic pentru ea, pentru că ți-am zis că am văzut cu câtă gelozie te uitai aseară când vorbea cu ăla! iar tu niciodată nu ai riscat atât de mult, cum ai riscat cu ea, ducându-te chiar și aseară la ea acasă.

— Da, am fost, dar așa cum ți-am spus, s-a terminat, tocmai pentru că mi-a zis că știa cine sunt și care e povestea noastră. M-a mințit și ea la fel cum ai făcut-o și tu, iar acum înțeleg că mai avea să îmi spună niște detalii, pe care le-a

omis.

— Şi ai fi preferat să îţi spună ea că eu vreau să divorţez sau să afli de la mine?

— Mai contează? Eu cum ar trebui să mă simt ştiind că amândouă aţi complotat să mă faceţi pe mine de cap?

— Ştiu că am greşit, dar am crezut că fac un lucru bun. Iar Carina era deja îndrăgostită de tine înainte ca eu să mă văd cu ea…

Nu ştiu dacă mai vreau să mai aud ceva. Nu ştiu dacă mai vreau să aud despre Carina, care e îndrăgostită de mine, şi care ştia că soţia mea are o aventură cu altul. Nu mai vreau să mai aud pe Alina care a decis să divorţeze şi alături de care nu cred că mai există cale de întoarcere.

Discuţia cu aceasta din urmă se lungeşte pentru câteva ore bune. Luăm o pauză pe la prânz, pentru că simt că trebuie să iau o gură de aer şi profit de scuza că vreau să scot nişte bani de la bancomatul din centrul comercial aflat în complex, pentru a plăti comanda de mâncare.

Nu ştiu cine o să mănânce azi, dar eu sigur nu.

Carina o să mănânce cu ăla.

Vocea îmi reaminteşte de prânzul pe care ea trebuie să îl ia cu prostul *satului,* aşa că nu mai evit strada ei şi chiar ocolesc special să trec prin faţa casei acesteia. Şi strâng din dinţi cu mai mulţi nervi ca până acum când văd că maşina nu este în faţa casei. Chiar s-a dus la întâlnire cu ăla, cu toate că azi-noapte îmi zicea că e îndrăgostită de mine! Este o mincinoasă şi încep să cred că tot ce mi-a zis a fost o minciună, iar ea nu a vrut altceva decât să se joace cu mintea mea.

Măcinat de gândurile şi de ziua asta nefastă, pe seară

îmi mai fac un drum prin faţa casei ei, şi din nou constat că nu s-a întors încă.

Mincinoasa a rămas cu ăla, probabil, toată ziua şi nu m-ar surprinde dacă ar rămâne şi peste noapte, la cât de cuceritor era idiotul cu „sinceritatea" lui.

Încerc să nu mă gândesc la ea în termeni urâţi, demni de o femeie care se culcă cu un bărbat însurat, ascunzându-i că ştie toată istoria lui amoroasă cu nevasta acestuia şi care a doua zi, după ce îi spune că e îndrăgostită de el, se duce să petreacă toată ziua cu altul. Şi noaptea.

Da, noaptea, pentru că în ziua următoare, cu mult înainte de ora ei de plecare spre serviciu, trec din nou pe acolo şi maşina tot nu e.

Discuţiile cu Alina durează ore întregi, în fiecare zi, pentru că încercăm să ajungem la o înţelegere amiabilă în timpul în care Gabriela e la grădiniţă, sau în vizită la prieteni. Concluzia este clară, iar despărţirea noastră doar o noţiune de timp, pentru că ea pare foarte grăbită să îşi înceapă viaţa alături de ăla.

Dar cel mai importat aspect este copilul nostru, care trebuie ferit de orice dramă. Din fericire, majoritatea discuţiilor sunt legate de cum vom proceda pentru ca să nu îi provocăm o traumă şi să ne distrugem copilul cu egoismul oamenilor maturi.

Zilele trec şi drumurile mele prin faţa casei Carinei devin tot mai pustii. Pentru că nici spre sfârşitul săptămânii maşina ei nu apare. Iar după nici două săptămâni, pe balconul casei ei apare un banner pe care scrie „DE ÎNCHIRIAT" şi numărul de telefon al unei agenţii imobiliare.

Ce mama dracu'?!

Capitolul 20

Mutări şi permutări

Carina

După plecarea lui, după ore întregi în care am plâns până nu am mai avut aer, am reuşit să mă ridic cu greu de jos, să îmi strâng într-un troler mic nişte haine şi să plec din casa aia plină de amintirile cu el, dar mai ales din cartierul în care riscam să mă întâlnesc chiar în ziua următoare. Majoritatea întâlnirilor noastre din ultimul timp au fost întâmplătoare, aşa că mă îndoiesc că de azi nu o să îl mai văd deloc pe străduţe sau printr-un magazin din complex.

Afară se crăpa deja de ziuă când am oprit maşina în faţa unui hotel din apropierea biroului meu. Nu, nu m-am dus la hotelul unde am fost cu Cătălin, pentru că nu aş fi suportat să mă cazez în acel loc deja bântuit de amintirea lui.

Nu mai am niciun loc neatins de imaginea acestui bărbat care mi-a provocat atâta plăcere, dar în acelaşi timp atâta durere, cum nu am mai simţit vreodată. Nici măcar biroul meu nu mai este un loc de refugiu, dar sper ca măcar hotelul ăsta să mă liniştească pentru perioada următoare.

Un valet îmi ia maşina, ducând-o în parcarea hotelului, iar eu îmi trag trolerul după mine, obosită şi cu ochii înroşiţi de plâns. Nu mă interesează ce părere îşi face lumea despre mine, văzându-mă în halul ăsta, deoarece nu mai am energie pentru aşa ceva. Tocmai de aceea am aruncat rochia scurtă când mi-am făcut bagajul şi m-am îmbrăcat într-o pereche

de blugi negri, o helancă de aceeaşi nuanţă şi o pereche de adidaşi.

Mă opresc la prima persoană pe care o văd în spatele recepţiei din lemn masiv, o domnişoară cu părul şaten până la umeri şi un zâmbet cald. Încerc să fiu politicoasă şi îi zâmbesc la rândul meu, dar sunt sigură că şi ea vede efortul meu chinuit.

— Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa, spun încet. Aş dori o cameră king deluxe, vă rog.

— Desigur. Pe ce perioadă doriţi să staţi la noi?

— Nu cred că voi pleca mai devreme de două săptămâni. Poate chiar o lună…

Aceasta face ochii mari şi deschide gura să spună ceva, dar se abţine.

— Depinde cât de repede găsesc un apartament de închiriat în zonă, îi explic, şi aceasta îmi zâmbeşte din nou, parcă înţelegând problema mea.

După ce facem toate formalităţile, îmi înmânează o cartelă din plastic şi îmi urează şedere plăcută, amintindu-mi că oricând am nevoie de ceva, pot să apelez la ei.

Momentan vreau doar să dorm într-un pat care să nu îmi amintească de Cătălin. Vreau să adorm şi când o să mă trezesc, să simt că totul a fost un vis urât care s-a terminat. Că viaţa mea nu se simte acum pustie şi sufletul nu îmi este gol, doar pentru că i-am pierdut pe bărbatul de care m-am îndrăgostit nebuneşte, dar care niciodată nu mi-a aparţinut.

Când o să mă trezesc, o să mă ocup de restul.

Ajunsă în cameră, mă lungesc pe patul imens şi moale, fără să mă schimb de hainele de pe mine şi încep din nou să

plâng. Plâng până adorm şi pic într-o lume rece, în care bărbatul cu ochi de gheaţă îmi întoarce spatele şi pleacă de lângă mine, lăsându-mă în frigul care mă înconjoară.

* * *

După o săptămână

Agentul imobiliar iese din biroul meu după mai bine de o oră, timp în care încheiem un contract prin care agenţia lui are dreptul de a deţine un set de chei de la casa mea, pentru a conduce la vizite potenţialii chiriaşi. I-am spus că timpul nu îmi permite să mă plimb cu ei, dar motivul principal este că nu mai vreau să calc prin complexul acela. Cel puţin pentru o perioadă bună de timp.

M-am întors acolo într-o singură noapte după toate cele întâmplate, cu Maria, când mi-am împachetat o parte din lucrurile şi obiectele personale necesare şederii mele. Nu mi-a fost uşor să mă întorc în casa aceea plină de amintiri, atât unele frumoase, cât şi unele nu la fel de încântătoare.

Am ezitat să iau hotărârea dacă să îmi închiriez casa sau nu, tocmai de aceea regulile impuse agentului îmi vor aduce nişte chiriaşi destul de greu, însă unii pe măsura pretenţiilor mele. Poate pentru că o parte din mine speră să nu închirieze deloc şi să se reîntoarcă acolo, dar ştiu că aşa ceva nu se poate. Nu momentan.

Acum când mă gândesc la situaţia mea, trebuie să recunosc că sunt o persoană norocoasă pentru că îmi permit să fac aceasta schimbare atât de brusc, dar alta care nu ar avea o situaţie financiară la fel de bună ca a mea, ar fi fost

nevoită să rămână în acea casă, să îl vadă în fiecare zi şi să se roage la toţi sfinţii să nu i-l mai scoată în cale şi să o ajute să îl uite mai repede.

Îmi amintesc noaptea în care am fost cu Maria să îmi strâng lucrurile, cum am intrat în cartier cu maşina pe la zece noaptea, ca nişte hoaţe ce urmau să fure haine din propria casă. Am parcat maşina încet, de parcă prezenţa mea ar fi pornit o sută de alarme, toate îndreptate spre casa lui, anunţându-l că sunt acolo şi că poate să iasă în calea mea pentru a mă tulbura din nou. Am intrat repede în casă, iar Maria s-a uitat ciudat la mine, simţindu-mi disconfortul.

— Nu o să îţi facă nimeni niciun rău, aşa că nu te mai furişa aşa, a zis aşezând lângă perete un troler mai mare pe care mi l-a adus suplimentar, pe lângă ale mele.

Nu intenţionam să iau chiar tot, doar strictul necesar şi ceea ce ştiam că nu pot lăsa în casă, în cazul în care o persoană străină avea să se mute.

— Ai mai vorbit cu el săptămâna asta?

Stomacul mi s-a strâns într-o secundă şi am respirat adânc, lăsând cu greu aerul să iasă din piept.

— Nu, i-am zis încet, în timp ce încercam cu mare viteză să adun obiectele necesare.

— Nici eu nu am mai vorbit cu Alina din seara cu petrecerea, când mi-a spus că bănuieşte că este la tine şi că în acelaşi timp Lucian i-a cerut să se mute împreună după ce trec sărbătorile, ca să nu strice atmosfera fetiţei până atunci.

Capul îmi vâjâia şi mi-am frecat fruntea cu degetele, apăsând tare cu ele.

— Maria, nu cred că vreau să mai aud despre drama asta.

Mi-am ridicat privirea spre ea şi am văzut-o puţin surprinsă.

— Îmi este prea greu să mai aflu ceva despre ei. Despre el. L-am pierdut. Omul mă consideră, cel mai probabil, o curvă mincinoasă care s-a folosit de informaţiile pe care le avea despre el şi familia lui, pentru a i-o trage. I-am cerut sinceritate, dar tocmai eu am fost cea care l-a minţit din prima secundă. Nu m-ar surprinde dacă acum m-ar urî.

Am spus ultima propoziţie cu lacrimi în ochi, pentru că în clipa aceea mi-am amintit privirea rece pe care a avut-o când a plecat.

— Îmi pare rău, Kiki, a spus ea repede, venind lângă mine şi luându-mă în braţe. Chiar nu mi-am dat seama că îţi fac rău!

M-a strâns tare cu braţele ei subţirele, iar eu i-am răspuns la fel, lăsând un nou şir de lacrimi să se prelingă pe obraz, udându-i pe umăr bluza albă pe care o purta.

— Nu o să mai pomenesc niciodată despre ei. Gata. Mergem mai departe, mi-a şoptit cu hotărâre.

— Ţi-am udat bluza, am bombănit lipită de ea.

— Nu îţi face griji. Îmi iei tu alta dacă o strici, mi-a răspuns chicotind, făcându-mă şi pe mine să zâmbesc.

Trăgând aer în piept, m-am îndreptat de spate şi m-am uitat la ea.

— Trebuie să închid capitolul ăsta cât mai repede, pentru că îmi pierd minţile. Tocmai de aceea am ajuns să fug din propria casă în miezul nopţii, pentru că nu aş mai suporta să îi mai văd privirea rece.

Ea a aprobat din cap şi nu a mai spus nimic. Apoi ne-am apucat amândouă să strângem de prin casă şi ne-am lungit

cu acţiunea noastră până aproape de două dimineaţa. M-a condus la hotel, unde am depozitat cele două trolere mari în care era acum viaţa mea.

A doua zi agentul m-a anunţat că ar avea un apartament pe care aş putea să îl vizitez.

Pe lângă închirierea casei mele, el avea sarcina să îmi găsească şi un loc pe măsură unde să mă mut cu chirie, hotelul meu fiind mult prea scump pentru a sta mai mult de câteva săptămâni.

Am mers cu el la un apartament cu două camere din zonă, dar din păcate nu era ceea ce îmi doream ca locuinţă pe termen lung. Baia era foarte mică, iar spaţiul avea un miros ciudat, pe care el mi l-a explicat ca venind de pe aerisire de la vecinii care au coşurile hotelor scoase tot spre aerisirea respectivă.

M-am uitat la el cu ochii mari, nevenindu-mi să cred că el vrea să accept asemenea miresme deranjante.

— Apartamentul ăsta este la etajul şapte din nouă. Vrei ca eu să stau în mirosul celor şase etaje de sub mine?

— Poate că azi este un caz izolat, se scuză el vizibil stânjenit.

— La banii pe care sunt dispusă să îi dau, nu am nevoie de cazuri izolate. În două zile toate hainele îmi vor mirosi a friptură de miel!

Apoi îmi întorc capul într-o parte privind încăperea şi bombănesc în umăr:

— O să fie o frenezie la birou, când eu vin cu friptura, iar şeful cu vinul.

Agentul nu comentează, dar imediat îmi spune că o să mai caute şi că data viitoare o să se asigure că va fi ceva mai

potrivit şi lipsit de astfel de probleme.

Urmează o săptămână grea, în care plec de la hotel, mă duc peste stradă la birou, iar de acolo o dată la două zile agentul îmi mai arată câte un apartament.

După cinci apartamente, am impresia că oraşul ăsta nu mă mai doreşte şi mă vrea din nou aruncată la periferie.

Epuizată, o sun pe Maria şi o invit la o cină în restaurantul hotelului; acceptă imediat. Stabilim pentru ora şapte, însă este nevoită să urce la mine la birou, pentru că la ora şapte şi zece eu încă mai aveam de completat date într-un tabel colosal.

Din fericire, nu am făcut-o să aştepte prea mult şi am coborât amândouă la braţ din clădire, ieşind în trotuarul pustiu, îndreptându-ne spre trecerea de pietoni ce ducea direct la hotel.

— Arăţi îngrozitor, îmi spune ea, uitându-se cu un ochi la mine şi cu unul la bordura pe care o treceam.

— Sunt obosită, mă plâng cu vocea stinsă. Casă, apartament, final de an şi multă muncă la firmă…

Îmi ridic privirea spre ea, dar în acea clipă ceva îmi atrage atenţia şi exact în maşina oprită la semafor şi pe lângă care noi trecem, ochii albaştri ai lui Cătălin mă privesc cu o răceală care îmi aruncă corpul în Antarctica.

Tresar şi îi strâng mai tare braţul Mariei, care îmi vede faţa lividă, oprindu-se în loc.

— Ce ai păţit? mă întreabă panicată, dar în acelaşi timp îmi urmăreşte privirea spre maşina de lângă noi. La naiba… o aud şoptind, moment în care plec de lângă ea, aproape fugind spre hotel, deoarece nu vreau ca el să mă vadă din nou plângând.

În spatele meu, Maria mă urmează cu paşi rapizi, ştiind că drumul meu este către lifturile care urcă spre camere, şi nu în direcţia restaurantului.

Cine mai are poftă de mâncare când soarta asta crudă mi-l aruncă din nou în cale, doar ca să mă răscolească şi să mă facă din nou să sufăr, tocmai când credeam că reuşesc să îmi găsesc controlul?

Acum ce să înţeleg? Că trebuie să mă mut din ţară?

Maria este deja în cameră alături de mine, îmbrăţişându-mă şi lăsându-mă să mă descarc în linişte. *Cât poate să doară!* Oricât de mult mi-am dorit în tot acest timp să îl revăd, acum că dorinţa mi s-a îndeplinit, nu mă aşteptam să fie atât de dureros momentul, iar ochii lui atât de reci.

— Mă urăşte, reuşesc să rostesc printre suspinele care îmi apasă pieptul.

— Dacă este aşa, înseamnă că este cu adevărat un prost, pentru că nu are motiv, Carina, îmi spune cu un ton hotărât, încercând să îmi ridice moralul.

Nu ştiu câtă dreptate are, dar durerea mea e prea mare să treacă doar de la câteva cuvinte de încurajare.

După ce reuşesc să mă liniştesc şi fac un duş cald, Maria vine cu ideea să comandăm totuşi de mâncare în cameră, amintindu-mi că am nevoie de alimente pentru a-mi readuce culoarea în obraji.

Eu decid, însă, că am nevoie şi de alcool. Nu îmi stă în caracter, dar azi îmi simt sufletul distrus, aşa că ce mai contează dacă îmi distrug şi corpul pentru câteva ore? Oricum totul în jurul meu este făcut praf, iar pentru o noapte îmi pot permite să mă port ca un om pus la pământ.

Maria nu este încântată de ideea cu alcoolul, dar nu are altă alternativă. Decide că o să bea şi ea alături de mine, anunţându-l în avans pe Paul că undeva în toiul nopţii e posibil să îl sune să vină după ea, prezentându-i totodată şi planurile noastre distructive.

Patul e mare, aşa că îi spun şi lui Paul să nu îşi facă griji, că avem loc amândouă dacă va fi cazul. Acesta este un pic amuzat de noi două, făcând ceva ce nu ne stă în caracter, dar nu prea înţelege şi motivul supărării noastre. Sau, în mod special, a mea.

Maria coboară la un supermarket din apropiere şi se întoarce după mai puţin de cincisprezece minte cu o sticlă cu Jack Daniel's şi una de Cola. Combinaţia ne era foarte cunoscută în tinereţe, dar cred că au trecut mai bine de şase-şapte ani de când nu am mai băut aşa ceva.

— Ca în tinereţe, zice ea când îmi arată sticlele. Când ne distram mai mult decât sufeream.

— Nici eu nu puteam să o spun mai bine. A venit şi mâncarea între timp, o anunţ arătându-i masa pe care sunt farfuriile.

— Parcă mai degrabă aş deschide sticla.

— Apreciez empatia, dar nu trebuie să te forţezi, dacă nu ai poftă de alcool. Tu, din fericire, nu ai motive să îţi omori amarul cu băutura, îi zic zâmbind cu tristeţe.

— Mă simt vinovată, îmi mărturiseşte coborându-şi privirea. Şi de aceea vreau să beau cot la cot cu tine.

Mă încrunt la ea.

— Vinovată? îi cer, confuză, detalii.

— Da! pufneşte luând două pahare din bar şi deschizând sticla. Pentru că eu ţi-am adus-o pe Alina! Pentru

că eu te-am încurajat să te culci cu el şi să profiţi de situaţia lor, chiar dacă îmi dădusem seama de pe atunci că erai deja îndrăgostită de el!

— Nu m-ai forţat la nimic, Maria, spun luând unul dintre pahare, în care nici nu o las să îmi pună cola, dându-l pe gât sec.

Lichidul arămiu îmi arde tot traseul pe care se scurge până în stomac şi îl simt acolo cum îmi clătește stomacul gol. Mai iau o gură şi observ că efectul este mai slab, gâtul meu fiind deja anesteziat. Dar ştiu că trebuie să mănânc, pentru a rezista la toată sticla care stă în mâna Mariei, provocându-mă şi promiţându-mi că după ce o termin, o să uit de toată suferinţa.

Însă sticla cu alcool este o mare mincinoasă. *La fel ca mine.* Nu m-a făcut să uit de el, ci m-a adus în starea în care i-am povestit cu lacrimi în ochi Mariei tot ce am simţit lângă acel bărbat şi toată durerea pe care o simt acum, făcând-o şi pe ea să plângă alături de mine.

A doua zi suntem două femei care ar arăta mai bine dacă ne-ar fi lovit un tren. Aş vrea să îmi iau zi liberă, dar volumul mare de muncă mă face să mă dau jos cu greu din pat pe la opt dimineaţa şi după un duş cu mult parfum în el, menit să scoată mirosul de alcool care îmi iese prin toţi porii. Aplic o tonă de fond de ten şi anticearcăne, apoi reuşesc să mă îmbrac într-o pereche de pantaloni din stofa albaştri şi o helancă bleumarin. Dar la pantofi deja mă dezechilibrez şi cad pe un colţ de pat, făcând-o pe Maria să mă privească amuzată de sub pătura.

Mă uit încruntată la ea.

— Te urăsc pentru faptul că tu poţi să te duci mai târziu

la birou, îi zic bosumflată.

— Ceea ce poţi să faci şi tu, îmi aminteşte ea. Nu trebuie să fii mereu prima acolo, mai ales azi. Nu te uiţi ce faţă ai?

— Nu mai râde, că mă doare capul! o cert, însă ştiu că are dreptate şi este doar vina mea că am azi această mahmureală cruntă. Am multă treabă la birou şi nu pot să lipsesc.

— Dar crezi că ai cea mai bună stare pentru muncă?

— Nimic ce nu o să treacă după două-trei cafele tari.

— Mai poţi sta măcar cincisprezece minute? Fac şi eu un duş repede, apoi fug acasă să mă schimb şi să mă pregătesc la rândul meu pentru birou.

Mă uit la ceas şi ştiu că nu am destul timp, dar îi fac pe plac şi decid să o aştept, aşa că trag pătura de pe ea, spre nemulţumirea acesteia şi o grăbesc să se mobilizeze.

Am una din cele mai grele zile la birou, mintea mea fiind înceţoşată şi obosită, fiindu-mi greu să mă concentrez chiar şi la mersul pe tocuri. E crunt. Pe parcursul zilei beau litri de apă şi bag vreo două pastile, dar ştiu că un somn bun e singurul care ar putea să mă ajute. Mă uit la ceas de zeci de ori, dar în încercarea mea de a mă focusa pe muncă, măcar uit de ochii albaştri revăzuţi azi-noapte.

Oftez, punându-mi capul obosit pe birou, dar apoi mă ridic şi mă reapuc de treabă. Fac aşa de mai multe ori pe parcursul zilei, chiar dacă îmi doresc să termin treaba mai repede şi să plec spre patul moale care mă aşteaptă la hotel.

După două zile mahmureala mea a devenit de domeniul istoriei, dar amintirea lui este la fel de dureroasă pe cât era acum două săptămâni, când am vorbit cu el ultima dată.

Zilele trec greu, şi fără să îmi dau seama, hotelul în care

intru este împodobit cu decoraţiuni colorate de Crăciun, iar oraşul este plin de luminiţe ce anunţă sosirea Sărbătorilor.

A venit luna decembrie, iar eu sunt de trei săptămâni în hotelul ăsta, agentul meu parcă uitând de mine în ultimele zile.

Îl sun şi îmi spune că nu mai este nimic nou pe piaţă în perioada asta, şi că mai multe şanse sunt să găsim ceva după Anul Nou. *Minunat.* Nu îmi fac griji din pricina banilor, dar ideea de a petrece Sărbătorile într-un hotel mă face să mă simt mai singură ca niciodată.

Chiar dacă de Crăciun o să mă duc, cel mai probabil, la părinţii mei, tot aici o să mă întorc şi o să mă simt la fel de pustie ca acum.

Închei discuţia cu agentul şi mă îndrept spre geam de unde văd tot bulevardul aglomerat cu maşini ce mai mult stau pe loc, prinse în haosul traficului.

Înainte singurătatea nu părea atât de grea de suportat. Dar după cele întâmplate cu Cătălin, orice secundă departe de el pare insuportabilă.

Stau la geam minute bune, pierdută în gândurile mele şi cuprinsă de un nou val de lacrimi care se preling absente pe obrajii mei, până când aud un ciocănit în uşă. Curăţenie s-a făcut în cameră, aşadar mă gândesc că e persoana responsabilă cu aprovizionarea minibarului. Absentă, mă duc spre uşă, conştientă că cearcănele mele vor speria pe oricine are chef de vorbă cu mine şi sper ca faţa mea să le taie cheful de a-mi răpi prea mult timp. Vreau să mă întorc la singurătatea mea şi la lacrimile pe care acum mă chinui să le şterg cu podul palmei.

Deschid uşa şi sufletul îmi îngheaţă când mă lovesc de

privirea ochilor albaştri care mi-au chinuit sufletul în tot acest timp.

Capitolul 21

Un hol lung

Cătălin

Numai eu ştiu prin câte am trecut să ajung aici, în faţa ei.

Numai eu ştiu cât m-au tulburat cuvintele scrise pe bannerul ăla agăţat de balconul ei şi, în acelaşi timp, cât m-au putut enerva. Cum să aibă tot ea tupeul să fugă din complex? Cum are tupeul să se dea dispărută săptămâni întregi, fără să dea un semn sau măcar să îşi ceară scuze pentru tot ce s-a întâmplat?

Am crezut că intru cu maşina în casa ei, când am văzut un papiţoi cu o mapă în mână conducând un cuplu de necunoscuţi în locuinţa respectivă. Imediat mi-am dat seama că erau unii veniţi să se mute acolo, iar ăla era agentul pe care l-am mai văzut şi la câteva zile după aceea, în compania unui tip gras şi cu chelie.

Ea a plecat şi probabil se distrează de minune pe undeva cu noua ei cucerire, băieţelul Ionuţ. Imaginea lor stând împreună m-a enervat şi mai mult şi sunt sigur că relaţia acestora a evoluat destul de mult în săptămânile în care nu am primit nicio veste din partea ei. Am fost confuz zile întregi neînţelegând dacă vreau ca ea să mă caute sau nu vreau să mai aud despre această femeie.

Dar în niciun caz nu aveam de gând să fiu eu cel care dă un semn după toate cele întâmplate.

Nici acasă situaţia mea nu este bună. După lungi discuţii în care am crezut că îmi smulg şi ultimul fir de păr din cap, ştiind că de fapt sunt pus în faţa unui fapt deja împlinit, am decis cu Alina să rămânem împreună în aceeaşi locuinţă până la sfârşitul anului, pentru a nu strica sărbătorile micuţei noastre, ea fiind cea mai importantă. După aceea vrea să se mute împreună cu Lucian.

Eh, asta este o altă problemă care nu mă face să zâmbesc când mă gândesc la ea. După săptămâni pline de conversaţii, mai mult sau mai puţin calme, mi-am dat seama că mi-am pierdut soţia şi nu am cum să fac să o reîntorc din drum. Aşa că nu mi-a rămas decât să accept situaţia fără a mai face prea mult scandal, care ar putea-o afecta pe Gabriela.

Şi totuşi ceva ciudat se întâmplă cu mine, şi această acceptare se instalează mai repede decât mă aştept. Poate pentru că în toţi anii care au trecut am ştiut că acest moment o să vină, iar undeva într-un colţ al creierului meu eram pregătit. Dar în acelaşi timp, o altă cauză ar putea fi faptul că în loc să mă gândesc că îmi pierd soţia, îmi pierd timpul gândindu-mă că vecina care mi-a dat viaţa peste cap s-a mutat din cartier, iar eu nu am să o mai văd.

Iar aspectul ăsta pare să mă deranjeze mai mult.

Parcă stabilisem că nu o iubesc pe mincinoasă, dar tot nu îmi explic de ce nu pot să mi-o scot din cap. Mă învârt ca nebunul pe strada ei, iar mai nou îmi fac trasee peste trasee pe străzile de pe lângă clădirea în care lucrează.

O zi, două, trei, mai că îmi vine să mă duc din nou peste

ea în birou şi să o întreb cu ce drept fuge din cartier şi nu rămâne acolo să se chinuie în propria-i singurătate, aşa cum fac eu de fiecare dată când trec pe lângă casa ei şi îmi amintesc momentele noastre de plăcere.

Şi mai zicea că mă iubeşte… Dar încep să cred că totul a fost o minciună.

Aşa mult mi-aş dori să o mai confrunt o singură dată… dar nu e de găsit sau de zărit pe nicăieri.

Mai trec patru-cinci zile, apoi se fac aproape trei săptămâni şi Carina parcă a intrat în pământ. Dar eu continuu să mă plimb cu un scop pe străzile din centrul Bucureştiului şi de pe lângă biroul ei, ca un nebun, uitându-mă în stânga şi în dreapta după ea.

Până când o văd exact în faţa mea, la o trecere de pietoni. E la braţul unei femei şi imediat o recunosc pe Maria, amândouă mergând de parcă ar fi ieşit la o promenadă relaxantă pe sub luminiţele oraşului împodobit. Dar când îşi întoarce chipul spre mine, văd o femeie obosită, cu cearcăne mari care mă recunoaşte şi care se opreşte în loc, de parcă ar fi zărit o fantomă. Mă încrunt, neînţelegând dacă doar mi se pare că arată aşa din cauza jocurilor de lumini sau chiar pare obosită. De ce ar fi obosită? A obosit-o prostul ăla cu nopţile lor de amor nebun? *Sau nu se simte bine?*

Eu îmi fac griji pentru ea, iar ea probabil nu are nici pe dracu' şi e epuizată de prea mult sex.

Dar nu apuc să formulez ideea mea în gând, că imediat Carina pleacă de lângă Maria aproape fugind, iar aceasta din urmă, care m-a văzut la rândul ei în maşină, aproape aleargă spre prietena ei. Se face verde la semafor, dar eu nu mă mişc,

în ciuda claxoanelor nervoase din spatele meu, pentru că mă uit uimit la cele două care fug de mine şi… intră în hotelul de lângă intersecţie.

În hotel? Ce caută ele la hotel?

E momentul meu să port discuţia cu Carina, chiar dacă Maria este în zonă. Nu îmi pasă. Şi ea este la fel de vinovată de toată situaţia asta, aşa cum este prietena ei pe care o urmează acum.

Abandonez maşina pe primul loc de parcare găsit şi fug spre hotel, până când acestea se decid să plece de acolo. Intru în restaurantul hotelului şi mă opresc în mijlocul acestuia, mă uit de jur-împrejur, dar nu văd pe nimeni. Un ospătar mă întreabă dacă mă poate ajuta cu ceva şi îl întreb de cele două femei, pe care el, se pare, nu le-a zărit deloc. Mă duc în barul hotelului, dar acolo sunt doar doi bărbaţi alături de soţiile lor, la o discuţie într-o limbă străină foarte ciudată.

Astea au intrat în pământ?! Carina iar a dispărut?

Îmi trec mâinile prin păr şi trag de el, simţind cum nervii mei cresc la nişte cote nemaiîntâlnit de mari.

Iar mi-a scăpat printre degete.

Dar ceva îmi spune că sunt încă prin zonă, aşa că decid să *mă aşez la o masă* mai retrasă în bar şi să îmi comand un ceai, care sper să mă liniştească cât mai repede, ca apoi să plec la treburile mele.

Telefonul îmi sună şi răspund sec lui Dan:

— Ce vrei?

— Unde eşti?

— Nu ajung prea curând. A intervenit ceva şi trebuie să fac o staţionare. Du-te tu singur la client şi rezolvă.

— Mă omori, omule. Am o foame de lup şi a mea mă

aşteaptă deja cu masa pusă.

— Dan, nu e nici şapte, aşa că termină cu vrăjeala asta ieftină. Ştiu că nu mănânci aşa devreme, plus că a ta nu găteşte.

— Nu am zis că ea a gătit, râde el, dar a comandat de mâncare şi a pus-o pe masă.

— Sigur ea are o salată, iar tu poţi să reîncălzeşti, aşa că descurcă-te fără mine, că tot acelaşi timp l-am pierde şi dacă eram acolo.

— Off… bine, se conformează el tonului meu dur, dându-şi seama că nu are cum să o scoată la capăt cu mine şi că nu am chef de negocieri. Dar unde eşti?

— La Lido.

— Te vezi cu vreuna?

Îmi dau ochii peste cap. Nu m-am mai văzut cu „vreuna" de foarte mult timp… şi departe de mine gândul după ce am cunoscut-o pe Carina, care mi-a ocupat mai tot timpul liber pe care îl aveam.

— Nu, dar aş vrea eu să văd pe una.

— La ce rahaturi ai avut şi tu în ultimul timp, te cred că ai nevoie de o eliberare.

— Nu genul ăla de eliberare.

— Adică?

Nu am chef să îi explic că nu am chef de curve, ci că eu vreau să o văd pe Carina, să vorbesc cu ea şi să scap de starea de agitaţie pe care o am de fiecare dată când mă gândesc la ea.

— Nu contează. Fugi la ăla, ia maşina şi apoi eşti liber să faci ce vrei.

— Auzi, zice cu ezitare, dar eşti bine? Vrei să vin să îţi

ţin companie?

— Nu, stai liniştit. Nu cred că mai stau nici eu prea mult pe aici. Oricum cred că stau degeaba.

În timpul ăsta îi fac un semn chelnerului să îmi aducă nota, decis că e mai bine să plec de acolo până când nu devin penibil că stau şi pândesc o femeie care este posibil să nici nu mai fie pe aici.

Dar soarta ţine cu mine şi o văd pe Maria ieşind din hotel. Singură.

— Dan, trebuie să închid. Vorbim.

Mă ridic în picioare, uitându-mă disperat după chelnerul cu nota, dar între timp scot din portofel o sumă cu mult mai mare decât bănuiesc că este ceaiul ăsta nenorocit. Însă mă opresc. Au intrat amândouă, dar a ieşit doar una. Înseamnă că cea de-a doua este încă aici?

Mă duc în holul hotelului, făcându-mi de lucru pe lângă o plantă, cică fiind preocupat cu telefonul, dar câteva minute mai târziu Maria se reîntoarce în hotel cu o pungă de plastic în care se vede clar o sticlă de Jack Daniel's şi o Cola. Se duce la lifturi şi urcă până la etajul trei.

Ce caută ele în hotelul ăsta cu alcool?!

Simt cum mintea mea e tot mai confuză, dar ştiu în aceeaşi măsură că niciun angajat nu mă va ajuta cu vreo informaţie. Tot ce mi-ar rămâne să fac ar fi să urc şi eu la etajul trei şi să ciocănesc la toate uşile de acolo. Şi sunt multe…

Realizând disperarea gesturilor mele, dacă aş face aşa ceva, plec din hotel supărat, gândindu-mă că am treburi mult mai importante de făcut decât să răstorn hotelul ăsta cu fundul în sus.

Toată noaptea m-am agitat prin patul gol, întorcându-mă când pe o parte, când pe alta şi gândindu-mă dacă Carina chiar e în hotelul ăla.

Şi cu cine? Şi ce o face acolo?

A plecat de aici şi s-a cazat acolo? Dar a trecut deja destul timp şi niciun om normal la cap nu stă trei săptămâni într-un hotel când poate să îşi închirieze un apartament de lux cu banii ăştia!

Lucruri ciudate se petrec şi nu reuşesc să dorm prea mult, astfel că în clipa în care răsare soarele, sunt în picioare, decis să mă reîntorc la noul meu loc de pândă.

La nouă fără cinci minute o văd pe Carina împreună cu Maria ieşind din hotel, dar feţele lor nu arată prea bine. Una mai obosită decât cealaltă, iar în lumina dimineţii pot să văd clar trăsăturile de pe chipul Carinei. Ceva nu este în regulă cu ea şi de acest lucru şi-ar putea da seama şi un orb.

Dar nu sunt în stare să mă duc după ele. După ea. Să îi spun… ce?

Aşa că uite-mă în apropierea ei, la un pas de a o confrunta aşa cum vreau de aproape trei săptămâni, însă nu sunt capabil să fac o mişcare şi să mă duc spre ea. O las să se îndepărteze şi când intră în clădirea ei de birouri, iar Maria urcă într-un taxi, îmi plătesc şi eu nota pe care am un ceai şi o apă, şi plec din hotel.

Ziua mea e haotică. Zeci de întrebări îmi obosesc mintea şi nu mă lasă să mă concentrez deloc. Vreau să arunc cu tot ce e în jurul meu, când îmi amintesc că am numărul de telefon al lui Paul, logodnicul Mariei.

Nu suntem noi cei mai apropiaţi, cred că o singură dată am vorbit la telefon, atunci când l-am ajutat să îşi cumpere o

maşină anul trecut, dar sper să nu fi uitat ajutorul meu şi să îmi dea nişte informaţii utile acum.

— Salut, Paul, îl sun serios.

— Bună, Cătălin! Ce mai faci? mă întreabă precaut, probabil întrebându-se de ce l-am sunat.

— Bine, cu treabă. Alergătură. Tu? Deranjez?

— Nu, deloc! Şi eu sunt pe la birou, tocmai îmi făceam o cafea să mă trezesc.

— Nu ai apucat să o bei acasă?

Începe să râdă, iar eu nu ştiu ce i se pare amuzant.

— Nu a avut cine să o facă, de obicei e responsabilitatea Mariei.

— Am văzut-o dimineaţă, îi zic dorind să îi dau peste nas cu informaţia asta, în cazul în care nu ştie unde a petrecut noaptea iubita lui.

Ce, numai eu să am probleme? Lasă să le-o plătesc şi eu la rândul meu, dacă am ocazia. Doar ştiu foarte bine că ei, mai exact ea, e una dintre cele care m-au adus în situaţia asta.

— Da? mă întreabă surprins.

— Da, ieşea din hotel Lido.

— Pfiu! zice uşurat, iar eu mă încrunt, chiar dacă nu mă vede. Dacă ziceai de alt hotel, îmi făceam griji.

— Păi… şi aşa nu îţi faci?

El râde din nou.

— Nu, că a fost cu Carina. S-au îmbătat de supărare amândouă azi-noapte.

Şi brusc se opreşte.

— Nu trebuia să spun asta, zice repede.

— Să spui ce?

— Nu mai contează.

— Paul! zic pe un ton amenințător. Ca de la bărbat la bărbat, știu că ești ultimul om la care ar trebui să apelez, și nici nu știu cât vrei să fii implicat, mai ales că ești coleg și prieten cu bărbatul pentru care nevastă-mea mă părăsește, dar lămurește-mă și pe mine cu ce se întâmplă aici.

Îl aud oftând zgomotos și face o pauză înainte de a continua.

— Nu am știut nimic despre Lucian și Alina, până acum o lună și un pic. Îți dai seama că nu puteam să mă bag în familia voastră, așa cum nimeni nu o putea face, fiind doar niște spectatori muți la ceea ce se petrecea în jur. Lucrurile mi s-au luminat cu adevărat și mie la câteva zile după petrecerea de logodnă, pentru că într-o noapte s-a decis și Maria să îmi povestească tot ce s-a întâmplat, inclusiv cu Carina.

— Ce s-a întâmplat cu Carina? zic repede.

— Cu mutatul ei de acolo, mai mult fuga de tine și cât a suferit în timpul ăsta. Maria a fost cu ea să își strângă într-o noapte lucrurile din casă, că s-a mutat acum la hotel până găsește un apartament, și îmi spunea că niciodată nu a văzut-o pe Carina atât de dărâmată.

Face o nouă pauză și simt că ezită să continue, dar totuși o face.

— Omule, nu știu ce i-ai făcut, dar nici ei nu îi este ușor. Iar ieri am înțeles că a cedat din nou după ce te-a văzut și s-au decis de data asta să se îmbete. Dar se pare că nu au făcut decât să se jelească amândouă până dimineața, iar azi să se chinuie pe la serviciu cu mahmureala și oboseala.

Oftez și *închid* ochii pentru a-mi aminti epuizarea de pe

chipul Carinei.

— Şi zici că ea stă la Lido?

— Carina? Da, răspunde el. Din noaptea cu petrecerea.

Femeia asta mă termină psihic. Din noapte aia a fugit mişeleşte, apoi tot hoţeşte a venit să îşi ia hainele, doar ca să nu dea cu nasul de mine, iar de atunci se ascunde într-un hotel?

Aş vrea să îl întreb de prietenul lui, Ionuţ, dacă s-a mai văzut cu ea, dar aş fi un măgar mult prea mare să îi forţez mâna atât de tare, mai ales că el acum nu face decât să îşi trădeze apropiaţii pentru un simplu amic ca mine.

— Mersi de informaţii, Paul. Te-aş ruga să nu spui la nimeni că am vorbit, se poate? Nici măcar Mariei.

— Sincer, nu ştiu ce reacţie ar avea dacă i-aş spune că am vorbit cu tine, aşa că o să rămână secretul nostru.

— Mersi mult, Paul!

— Nu ai pentru ce, Cătălin. Vezi ce faci.

Închid cu el şi îmi dau seama că sunt mai confuz ca înainte. Nu ştiu ce vreau, nu ştiu încotro să o iau şi nu ştiu ce să fac cu Carina.

M-a minţit, dar parcă toate lucrurile urâte pălesc acum când ştiu că ea suferă din cauza mea şi nu îi este atât de uşor pe cât îmi imaginam.

Decis să aflu adevărul şi din gura ei frumoasă, pe la ora şase mă poziţionez peste stradă de Lido, ca un hărţuitor obsedat. O voi vedea când intră în hotel apoi voi fi atent care lumină de pe etajul trei se va aprinde în intervalul de timp următor.

Se face ora opt seara, iar eu sunt în acelaşi loc, rece ca un sloi de gheaţă, rezemat de un stâlp şi frecându-mi mâinile

îngheţate, iar pe ea nu o văd deloc. Singura explicaţie rezonabilă pe care o găsesc este să fi plecat mai devreme de la birou, până să ajung eu la locul de pândă, dar în acelaşi timp sper ca în ziua următoare să am mai mult noroc.

Din fericire, în ziua următoare o văd când intră în hotel, dar două lumini la etajul trei se aprind aproape în acelaşi timp, încurcându-mă şi mai tare. *Poate că nici nu are camera pe partea asta,* mă gândesc cu groază!

Şi uite că încă o seară o petrec în acelaşi stil hărţuitor, nedemn de un om cu mintea întreagă. Dar eu nu o mai am întreagă de luni de zile, de când ea a intrat în viaţa mea.

Rezultatul aşteptărilor mele din serile geroase vine abia după vreo trei zile ruşinoase, când, nu numai că văd o lumină aprinzându-se la etajul trei la câteva minute după ce ea a intrat în hotel, dar o şi văd la geam. Număr geamurile camerelor şi îmi dau seama cam pe unde este ea.

Stă nemişcată şi priveşte strada aglomerată, dar mişcările fine ale mâinilor mă fac să bănuiesc că plânge şi îşi şterge lacrimile.

În clipa asta nu mai pot sta pe loc. Traversez în fugă strada şi mă duc glonţ la lifturi, unde încep să apăs în disperare pe butoane pentru a le face să vină mai repede. Într-un final se deschid uşile unuia dintre ele şi, urcând în grabă, încep să apăs cu aceeaşi nerăbdare pe butonul care mă duce la etajul trei.

Sunt un pic confuz la început, nu ştiu exact în ce direcţie să o iau, însă sper că am calculat cum trebuie, iar camera ei să fie cea pe care o bănuiesc. Şi uite-mă cum stau pe un hol lung şi plin cu uşi închise, rezemat de peretele de lângă una în spatele căreia sper să fie ea, femeia pentru care, în clipa

asta, îmi recunosc sentimentele.

Mă întorc cu faţa spre uşă şi ciocănesc moderat, nedorind să o sperii şi să nu primesc niciun răspuns.

Uşa se deschide încet, iar chipul obosit şi ochii înlăcrimaţi ai Carinei se ridică greoi spre chipul meu, rămânând împietrită la vederea mea.

Suferinţa ei se reflectă în sufletul meu, iar acum nu mai am nicio îndoială. O iubesc.

Capitolul 22

O uşă închisă

Cătălin

Nu îmi place să o văd aşa. Nu îmi place să îi văd lacrimile şi să ştiu că suferă, mai ales din cauza mea. Mă simt vinovat că strălucirea din ochii ei verzi a dispărut de tot. E numai vina mea că m-am încăpăţânat şi am refuzat să înţeleg că oricine altcineva în locul ei ar fi procedat la fel şi mi-ar fi ascuns informaţiile legate de soţia mea. Mi-am dat seama de asta când am vorbit cu Paul şi mi-a spus că nimeni în locul lui nu se putea băga în familia mea şi că tot ce a putut face a fost să rămână un spectator mut. Aşa a fost şi în cazul Carinei, care, dacă ar fi fost o egoistă nenorocită, mi-ar fi aruncat în faţă aventura soţiei mele, pentru a-mi face rău. Dar a tăcut şi a preferat să mă lase să plec de lângă ea, lăsându-mă să cred că este o mincinoasă, când, de fapt, nu s-a folosit de nicio informaţie legată de mine pentru a-mi face rău sau de a mă ţine lângă ea.

Ea nu a vrut nicio clipă să mă rănească, ea doar s-a îndrăgostit de mine, ştiind că eu nu o să am aceleaşi sentimente pentru ea.

Dar s-a înşelat. Şi eu m-am înşelat şi uite-mă acum în faţa ei, dorind să o strâng la pieptul meu cât pot de tare.

Şi exact asta am de gând să fac.

Intru în cameră, făcând-o să se dea un pas înapoi, închid uşa în spatele meu cu piciorul, apoi, fără alte cuvinte, o iau în braţele mele şi o imobilizez la pieptul meu, nelăsându-i loc să se mişte, pentru că îmi e frică să nu mă respingă.

Dar ea nu o face. Rămâne nemişcată şi în câteva clipe îmi dau seama că plânge cu nasul în geaca mea groasă.

— Gata, linişteşte-te, îi spun încet, şoptindu-i cu nasul în părul ei moale şi argintiu, adulmecându-i aroma care mi-a lipsit atât de mult. Sunt aici.

O sărut pe creştet şi aştept în tăcere ca ea să îşi liniştească sufletul.

— De ce? reuşesc să deslușesc o întrebare răguşită venită de undeva de la femeia care are ascunsă faţa în pieptul meu şi căreia nu i-aş mai da drumul.

Îşi ridică privirea înroşită spre mine şi, spre dezamăgirea mea, face un pas în spate, lăsându-mă cu braţele goale. Profit de moment şi îmi desfac geaca, simţind că e mult prea cald în cameră pentru a mai sta cu ea pe mine.

— De ce eşti aici?

Vocea ei slăbită mă sfâşie.

— Să te văd, răspund scurt.

Se încruntă la mine.

— Mai exact…? Să vezi dacă am de gând să mă duc la soţia ta să îi spun despre noi? Stai liniştit că nu am să fac

asta.

Îmi dau ochii peste cap.

— Știu că nu ai face asta. Și oricum ea știe despre noi. Și știu că tu știi că ea știe.

Zâmbesc ridicând o sprânceană, plin de aroganță și mă uit la chipul ei uimit de jocul meu de cuvinte.

— Mai exact de ce ai venit? Să ne certăm pe subiectul ăsta?

Își împreunează brațele peste sâni și știu că habar nu are că eu sunt sincer cu ea când îi spun că am venit pentru ea.

— Carina, de trei zile stau în fața hotelului să văd în ce cameră se aprinde lumina după ce tu urcai în hotelul ăsta. Dacă voiam să mă cert, puteam să o fac și la tine la birou.

— Stai puțin… zice clipind des și ridicând o palmă pentru a mă opri. De trei zile stai în frig ca să afli în ce cameră sunt și apoi să vii să vorbim?

— Da, răspund mândru de realizarea mea.

— Și de ce nu m-ai abordat direct în fața hotelului? Dacă era așa important să vorbim, probabil te-aș fi invitat oricum aici să discutăm.

Ok… Ia asta nu m-am gândit. La faza asta chiar am fost blond, dar nu îi pot recunoaște și ei lucrul ăsta.

— Am vrut să fiu romantic și să îți fac o surpriză, rânjesc prostește, în timp ce ea mă privește în continuare suspicioasă.

— Nu am chef de glume, Cătălin, zice tăioasă.

Femeie încăpățânată. Știu cât a suferit din cauza mea, dar ea în continuare face pe dura cu mine.

— Ți-am mai spus că nu sunt un comediant.

Fac un pas spre ea şi când sunt foarte aproape, întind încet degetele spre faţa ei încercănată, pentru a-i atinge obrazul. Am inima mică şi mi-e teamă să nu mă respingă, dar nu o face. Iar asta mă linişteşte enorm.

— Mi-ai lipsit, îi şoptesc când palma mea îi cuprinde obrazul, iar ea închide ochii câteva clipe, savurând atingerea. Nu ştiu ce mi-ai făcut, dar nu mi te mai pot scoate din cap. De trei săptămâni mă învârt ca un nebun pe lângă casa ta şi pe lângă biroul tău sperând că te văd măcar o secundă.

Deschide încet ochii şi pare că nu îi vine să creadă ce îi spun.

— Nu ai dat niciun semn în tot timpul ăsta, îi reproşez venind şi mai aproape de ea. Parcă ai fi intrat în pământ.

— Am crezut că nu vrei să mai auzi de mine vreodată.

— Cred că nici eu nu am ştiut exact ce am vrut, dar continuam să te caut. Iar când mi-am dat seama că nici ţie nu îţi este uşor, iar mie îmi pasă de tine mai mult decât credeam, am ştiut că trebuie să te găsesc.

— M-ai ameţit de tot…

— Nu mă pricep la cuvinte, Carina, dar te vreau lângă mine.

Exact când să fac pasul important şi să o sărut, ea se desprinde din atingerea mea şi se întoarce cu spatele, luând distanţă. Îşi trece agitată mâinile prin păr şi oftează.

— Nu cred că pot să o iau de la capăt, zice ea întorcându-se din nou cu faţa spre mine. Nu pot să fiu genul de femeie care stă în aşteptare după un bărbat ce cu greu îşi face timp şi pentru ea, deoarece are o soţie acasă căreia trebuie să îi fie alături.

— Nu va mai fi cazul, pentru că urmează să divorţăm, îi

zic calm. Alina mi-a povestit despre relaţia ei cu Lucian şi vor să se mute împreună după ce trec sărbătorile. Momentan stăm în aceeaşi casă pentru Gabriela, dar din ianuarie, cel mai probabil, lucrurile vor sta altfel.

— Îmi pare rău, zice ea încruntându-se. Probabil te-a rănit destul de tare vestea.

— Să fiu sincer, cred că mă aşteptam la aşa ceva de ani de zile. În sinea mea parcă mereu ştiam că ea încă îl poartă pe ăla în inimă şi asta mă făcea să dorm cu un ochi deschis. Acum, că s-a întâmplat, parcă s-a ridicat o greutate de pe umerii mei.

Mă priveşte în tăcere şi apoi îşi clatină capul, lăsând privirea în jos.

— Şi regăsindu-te singur şi părăsit, te-ai gândit că eu aş fi o companie bună.

Concluzia ei mă face să mă încrunt. Asta crede ea? Că sunt aici ca să o înlocuiesc pe soţia mea, din singurătate?

— Nu, Carina. Am venit azi la tine, din acelaşi motiv pentru care am venit în seara cu petrecerea, când nu ştiam că urma să fiu părăsit de nevastă. Am venit pentru că îmi pasă de tine şi, dacă atunci am negat cu vehemenţă ceea ce simţeam, azi ştiu sigur că sunt îndrăgostit de tine.

Face ochii mari, dar nu o mai las să stea la o distanţă aşa mare de mine şi o lipesc de corpul meu, cuprinzând-o cu braţele.

— Femeie, mi-ai luat minţile înainte ca familia mea să se destrame. Mi-ai intrat pe sub piele fără să îmi dau seama, dar ceea ce simt pentru tine nu are nicio legătură cu ceea ce se întâmplă la mine acasă. M-ai zăpăcit din ziua în care mi-ai spus că nu te-am satisfăcut.

Îi sărut tâmpla, adulmecându-i mirosul dulce de vanilie.

— M-ai stârnit cum nicio altă femeie nu a făcut-o şi nici nu o să o facă, pentru că niciuna nu e ca tine.

Cobor sărutarea mea mai jos, pe obraz, apoi pe maxilar şi o simt cum devine tot mai moale în braţele mele, apucându-mă cu degetele subţiri de umerii mei.

— Adică nu o să mai vrei tu să vezi dacă mai trage peştele?

— Am prins peştele cel mare, scumpa mea.

— Momentan.

Sărutarea mea îngheaţă pe bărbia ei şi îmi ridic privirea spre ea încruntat, dar nu o las să se dezlipească de mine.

— 113506, zic hotărât, în timp ce ea se uită la mine ciudat, aşa că o lămuresc. Îţi spun ceva ce nici Alina nu ştie. Parola la telefonul meu. Poţi oricând să te uiţi şi să mă verifici. Şi o să îmi pun o aplicaţie care să te ajute să ştii mereu unde sunt. Fac orice e nevoie ca să îţi dovedesc că nu va mai exista o altă femeie în afară de tine.

— Niciodată nu m-aş uita în telefonul tău! zice şocată de sugestia mea.

— Asta e alegerea ta. Poţi să o faci şi să nu îmi spui, nu îmi pasă. Eu voi fi transparent cu tine întotdeauna. De data asta chiar vreau să pornim cu sinceritate sută la sută aşa cum îţi place, îi sugerez. Ce zici?

Aprobă din cap şi rămân cu privirea pierdută în verdele smarald al ochilor ei.

— Mai trebuie să fac ceva să îţi dovedesc sinceritatea mea? îi şoptesc cu vocea răguşită de dorinţa care începe să pună stăpânire pe corpul meu.

— Da, zice încet. Trebuie să luăm lucrurile încet de data

asta.

Rămân blocat. Ce vrea să spună? Nici nu clipesc, doar mă uit în ochii ei şi o întreb cu teamă.

— Adică?

— Adică în primul rând trebuie să vorbim, fiindcă mai sunt multe lucruri de lămurit între noi.

— Avem toată noaptea la dispoziţie.

— Nu pleci acasă? mă întreabă uimită.

— Nu. Rămân cu tine, zâmbesc cu aroganţă.

— Atunci în seara asta vom mai avea o premieră, continuă zâmbind drăceşte în colţul gurii şi simt că o să îmi dea cu ceva dureros peste nas.

— Şi anume?! întreb cu teamă.

— Nu o să mă culc cu tine în noaptea asta. Vreau doar să dormim împreună în acelaşi pat, îmbrăţişaţi.

Clipesc. O dată, de două ori şi apoi încep să râd ca un nebun. Dar ea mă priveşte senină şi nu are nicio altă reacţie.

— A, tu vorbeşti serios? zic deodată, zâmbetul îngheţându-mi pe chip. Dar nu m-am mai culcat cu tine de trei săptămâni!

De data asta ea începe să râdă.

— Cu mine sau cu oricine?

— Cu nimeni! Eşti singura femeie cu care m-am culcat în ultimele luni! îi mărturisesc eu cu ochii mari, lăsând-o cu gura căscată.

— A…

— Aha! închei strâmbându-mă nemulţumit. Dar ok. O facem şi pe asta. Ce mai contează o noapte în plus? Dar să nu mă cerţi dacă o să te loveşti la noapte de erecţia mea, că oricum ouăle deja s-au învineţit de jumătate de oră de când

sunt în preajma ta.

Ea râde din nou, iar eu înghit în sec uitându-mă la femeia pe care o doresc şi care nu mă lasă să o ating.

Se ridică pe vârfuri şi vrea să mă sărute, dar nu o las.

— Fii atentă, că dacă te-am sărutat o dată, pierd controlul şi nu mai respect regula ta, o ameninţ ca un copil bosumflat.

Rămâne blocată o clipă, apoi zâmbeşte acceptând provocarea.

— Ok. Atunci nu ne atingem deloc.

Şi se desprinde din îmbrăţişarea mea, făcând un pas în spate. Îmi dau ochii peste cap şi îmi dau jos puloverul de pe mine, rămânând doar în tricou. Mă trec toate căldurile, dar dacă ea vrea să jucăm dur, atunci aşa o să facem.

Apoi mă duc la uşă, pun pe partea cealaltă semnul cu „nu deranjaţi" şi mă întorc spre ea, cu mâinile în şolduri.

— O să fie o noapte lungă… bombăn uitându-mă la ea cu poftă.

Dar cu pofta agăţată în cui!

Capitolul 23

O noapte foarte lungă

Carina

Nu pot să cred că el este aici, iar viaţa mea este complet schimbată după doar jumătate de oră în care mi-a mărturisit ceea ce simte pentru mine! Nu pot să cred că mi se întâmplă un lucru atât de frumos şi îmi este frică să nu se risipească

totul ca un nor de praf în jurul meu. Dar cel mai frică îmi este de el, de ceea ce îmi poate face dacă îşi va schimba comportamentul acesta minunat pe care îl are faţă de mine.

De aceea decid să iau lucrurile într-o direcţie diferită de cea de până acum, adică să văd dacă între noi este doar o dorinţă carnală sau suntem capabili şi să stăm unul lângă altul şi să vorbim sau să ne uităm la un film, aşa cum îmi doream cândva, să am pe cineva lângă mine pentru a face astfel de activităţi.

Cătălin încă este uimit de propunerea mea şi nu pare cel mai încântat om, dar mărturisesc că şi eu am fost foarte surprinsă să aud tot ce a avut el de spus, mai ales faptul că nu s-a mai culcat cu nimeni de luni de zile. *De când eu am apărut în viaţa lui.*

Ştiu că nu mă mine şi simt că pot să încep să am încredere în el.

Începând cu noaptea asta.

Se uită la mine cu mâinile puse pe şolduri, dar poziţia aceasta mă face să îl privesc ca pe un zeu cu corpul lui puternic, tricoul conturându-i fiecare muşchi, iar blugii strânşi pe coapse îmi arată nu numai pulpele lui groase, ci şi umflătura apetisantă din pantaloni.

Ce proastă am fost că i-am zis să nu facem nimic! Acum nu pot nici măcar să îl sărut, când eu deja încep să regret decizia mea pentru noaptea asta şi să îmi doresc să rup hainele de pe el!

Înghit în sec, şi fără să îmi dau seama îmi ling buza de jos, muşcând din ea. Gest pe care el îl sesizează şi mi-l priveşte cu ochii întunecaţi, aceştia căpătând o nuanţă de albastru închis.

— Nu mai face asta, zice cu glasul gros.

— Ce anume? întreb nevinovată.

— Nu îţi mai atinge buzele cu limba, că mor aici. De fapt nu mai face nimic, nici nu clipi, că şi asta cred că mă excită acum.

Nu pot să nu chicotesc amuzată de reacţia lui supărată.

— Hai să ieşim de aici şi să mergem să mâncăm, că nu e bine ce se întâmplă într-un spaţiu aşa mic, iar răbdarea mea are limite foarte scurte.

Se întinde după geacă, ignorând puloverul aruncat pe marginea patului, dar pare foarte grăbit să ieşim din spaţiul acesta care pare să îşi micşoreze pereţii tot mai mult.

Eu sunt deja îmbrăcată, aşa că mă încalţ cu botinele cu toc cui şi îmi iau paltonul pe mine.

— Eşti îmbrăcată bine? O să mergem pe afară un pic.

Mă uit la helanca mea gri şi la pantalonii din stofă negri şi decid că sunt destul de echipată pentru vremea de afară.

— Plimbare în frig, în loc de duş rece? întreb amuzată.

— Se poate spune şi aşa. Mă gândeam să mergem la un restaurant din apropiere, dar tot avem de mers câteva minute.

— Ok. Mergem unde vrei tu, zic zâmbind, dar el mârâie spre amuzamentul meu.

— Dacă ar fi după ce vreau eu, aş da ture cu tine prin cameră, bombăne în bărbie. Dar nu mai zic nimic! adaugă repede, ridicând mâinile în semn de predare şi chipul lui devine amuzat ca şi al meu.

Apoi îmi întinde o palmă, în care o aşez încet pe a mea cu timiditate. Niciodată nu mi-am imaginat acest moment, în care eu şi Cătălin vom ieşi în public, ţinându-ne de mână.

Mă simt ca la o întâlnire şi nu credeam că o să fac asta vreodată cu el. La restaurant sunt un pic agitată, de parcă trebuie să mă ascund că sunt cu el, dar el pare foarte relaxat.

— Scuză-mă o clipă, îmi zice după ce am comandat mâncarea, dar trebuie să o anunţ pe Alina că nu ajung azi acasă.

— Doamne cât de ciudat e totul, zic încet uitându-mă în jurul nostru la cei care nici nu ne dau atenţie, de parcă nu existăm nici noi şi nici situaţia noastră complicată.

— La ce te referi? zice ridicându-şi privirea spre mine vizibil interesat.

— La faptul că tu o anunţi pe soţia ta că rămâi peste noapte în altă parte, că noi doi suntem într-un restaurant, fără să ne ascundem de nimeni şi totuşi simt că trebuie să o fac… Parcă mai ieri încercam să nu ne expunem şi azi totul este în văzul lumii.

Zâmbeşte cald şi lasă telefonul lângă paharul cu apă.

— Te înţeleg perfect, dar nu e ca şi când Alina nu şi-a dorit asta pentru noi doi, zice amuzat, ridicând sprâncenele cu subînţeles. Probabil că după ce despărţirea noastră va fi cunoscută de toată lumea o să scăpăm şi noi de senzaţia asta că trebuie să ne ascundem, chiar dacă nu este cazul. Nu *mai* este cazul. Şi cred că şi ea cu Lucian au acelaşi sentiment acum când se întâlnesc. Mâine se duc împreună cu Gabriela la un film de desene animate.

Mă uit la el cu atenţie şi încerc să îl citesc, dar nu reuşesc.

— Şi te deranjează asta? Faptul că el o să stea în preajma copilului tău?

Oftează şi se lasă pe spătarul scaunului.

— Trebuie să mă obişnuiesc cu ideea că altul mi-a luat locul, zice cu calm, dar îi pot vedea acum durerea din ochi. Nu îmi pică bine, dar nu am ce face, pentru că asta este direcţia în care decurg lucrurile, iar eu nu vreau să îmi rănesc copilul cu reacţii de om posesiv, chiar dacă încă îmi vine să îl strâng de gât pe ăla. Trebuie să ajungem toţi la un consens şi să învăţăm să trăim împreună liniştiţi în jurul ei pentru a nu-i face rău.

— O gândire pe care rar o întâlneşti, îl laud ridicând în cinstea lui paharul cu apă, din care beau câteva guri.

— Şi ce să fac? zice ridicând din umeri resemnat.

Cu forţa nu poţi ţine pe nimeni lângă tine, dar, nici dacă aş putea, nu aş mai vrea asta. Fiecare îşi vede de viaţa lui sentimentală, iar împreună, toţi, vom avea grijă ca Gabriela să aibă o copilărie frumoasă şi fără traume.

Bea o gură din paharul cu apă şi apoi îşi ridică privirea spre mine.

— Dacă nu mă îndrăgosteam de tine, cred că aş fi fost mult mai nervos, dar faptul că eşti în viaţa mea, mă ajută să trec mai uşor peste perioada asta neplăcută.

— Mă bucur să îţi fiu alături. Îmi amintesc că exact asta voia şi Alina pentru tine când a venit la mine.

— Dar mai exact când a venit? Când ai aflat tu cine sunt eu?

Stau un pic să fac nişte calcule, timp în care ne vine şi mâncarea şi apoi continuu.

— După ce am stabilit să ne vedem la hotel. Urma ca tu să mă suni în următoarea săptămână, dar eu decisesem în acel weekend să nu mai am nicio legătură cu tine.

— Şi totuşi ai făcut-o! spune amuzat.

— Pentru că nu ţi-am putut rezista. Mă scotea din minţi faptul de a te vedea de două-trei ori pe zi, şi pe lângă asta, ai mai făcut şi jocul ăla în cafenea.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zice amuzat cu o falsă nevinovăţie pe chip, apoi începe să râdă. Crede-mă că nici mie nu îmi erau prea indiferente întâlnirile noastre, îmi mărturiseşte, zâmbindu-mi cald.

Din nou intensitatea privirii lui se resimte în tot corpul lui, aprinzându-mi locuri ascunse ale trupului, care îl doreşte tot mai mult.

— Hai să mâncăm, zice repede, mustăcind şi mutându-şi privirea în farfuria din faţa lui.

Pe parcursul cinei încercăm să ducem discuţiile spre subiecte nevinovate, el povestindu-mi mai multe despre pasiunea pe care o are pentru maşinile scumpe şi cum în cele trei săptămâni a schimbat deja două, apoi eu îi povestesc despre Viena şi responsabilităţile serviciului meu. Vorbim puţin şi despre relaţiile din trecutul îndepărtat al fiecăruia, dar depăşim subiectul repede, neavând nimic important de amintit acum. Moment în care el mă întreabă un pic încruntat:

— Apropo, cu băieţelul ăla te-ai văzut până la urmă la prânz?

Am nevoie de câteva secunde să îmi amintesc la cine face referire.

— Ionuţ?

— Da, ăla.

Încep să râd cu poftă.

— „Băieţelul Ionuţ”? E om în toată firea!

— Asta ştie toată lumea, dar nu îl ajută numele.

— Nu fi rău! îl cert uşor.

— Ba am să fiu foarte rău cu el, zice bosumflat. Şi cu tine când vine vorba de el, pentru că nu ai idee cât m-a deranjat când i-ai spus că nu ai pe nimeni.

Continuu să râd de reacţia lui copilăroasă.

— Şi ce voiai să îi spun? „Sunt singură, dar mi-o trag cu ăla de la masa de lângă noi şi care e cu soţia alături?"

Îşi dă ochii peste cap pufnind nemulţumit.

— Puteai să îi spui că te vezi cu cineva.

— Eram într-un punct în care nu prea puteam să spun nimic despre ce era sau nu era între noi. Era ceva ce se putea termina în orice clipă, fără ca vreunul dintre noi să spună un cuvânt.

Respiră adânc şi cade pe gânduri.

— Cam ai dreptate. Deci te-ai întâlnit cu el sau nu?

— Nu.

Răspunsul meu e scurt şi trist, pentru că inima îmi este acum umbrită de un subiect mult mai important.

— Dar acum cum suntem, Cătălin? îl întreb sinceră. Mâine ai să pleci, iar eu am să rămân în camera asta de hotel, întrebându-mă când o să mai primesc un semn de la tine?

Îşi ridică privirea imediat spre mine, încruntându-se.

— Nu, zice hotărât. Mâine o să te ajut să te întorci la tine acasă în cartier. Chiar acum o să îl suni pe agentul ăla să anulezi orice înţelegere aveai cu el.

Trag adânc aer în piept surprinsă de decizia pe care el a luat-o fără mine, dar care nu mă supără, ci mă umple de fericire. Nu îmi doresc nimic mai mult decât să mă întorc în casa mea, la doar câţiva metri de el.

— Iar noi o să ne vedem cât de des putem, doar că luna

asta, aşa cum ţi-am spus, fetele încă vor sta cu mine şi nu vrem să o bulversăm prea mult pe Gabriela. Dar asta nu înseamnă că nu vom petrece multe nopţi împreună de acum înainte.

Face o pauză şi se încruntă, ţuguindu-şi buzele din nou ca un copil supărat.

— Dar sper ca în nopţile astea să nu mai fiu ţinut pe uscat.

Chicotesc, acoperindu-mi gura cu degetele, pentru că ceea ce îmi spune ar trebui tratat cu seriozitate şi nu cu amuzament, aşa cum fac eu.

— Azi este o excepţie. În restul serilor, o să te las să mă iei în braţe câteva minute.

— „Câteva minute”? Mă omori, pufneşte, frecându-şi fruntea cu buricele degetelor.

După ce mai facem o scurtă plimbare pe bulevardul principal pentru a privi luminiţele colorate, ne întoarcem în cameră.

Nu vreau să deschid subiectul despre Crăciun sau Anul Nou, pentru că este prea curând, ţinând cont că abia ne-am reîntâlnit. Acum patru ore nici nu credeam că am să îl mai revăd vreodată, aşa că momentan vreau să mă bucur de această seară alături de el.

La întoarcerea în cameră, se uită la cele două trolere desfăcute şi apoi la mine.

— Te ajut să le strângi? Le putem duce chiar în seara asta, dacă vrei.

— Hai să ne ocupăm mâine de ele. Azi prefer să stau liniştită şi să procesez ceea ce se întâmplă în jurul meu, pentru că încă am impresia că este un vis, iar dimineaţă tu o

să dispari.

Vine imediat lângă mine şi mă ia în braţe.

— Şi mie îmi este frică că mâine tu o să dispari din nou, aşa cum ai făcut-o acum câteva săptămâni. Tocmai de aceea nu am de gând să mai plec de lângă tine, până când nu te văd înapoi acasă, la o aruncătură de băţ de mine.

De data asta niciunul nu mai opune rezistenţă când buzele lui se lipesc de ale mele, căutându-mă cu dorinţă şi poftă, iar eu răspunzându-i cu aceeaşi nevoie care mă lasă fără aer. Limbile se împletesc şi se iubesc, iar mâinile lui îmi strâng carnea de pe braţe, de pe spate, în timp ce ale mele se pierd în părul lui, trăgându-l mai aproape de mine, parcă dorind ca trupurile noastre să devină unul, cât mai repede.

Dar lucrurile nu scapă de sub control şi după secunde lungi cât o eternitate, buzele noastre se desprind din sărutul mult dorit de amândoi şi visat intens în ultimele săptămâni.

Rămânem cu frunţile lipite şi respiraţiile agitate, până când simţim cum se liniştesc bătăile inimilor care parcă răsună în toată camera.

— O să fie o noapte a dracului de lungă, şopteşte, iar eu chicotesc.

Oricât de mult îmi doresc să sfâşii hainele de pe el, mă bucur enorm să văd efortul pe care îl face pentru a-mi respecta regula absurdă. Şi da, are perfectă dreptate: o să fie o noapte foarte, foarte lungă.

Capitolul 24

După o noapte foarte, foarte lungă

Cătălin

Cred că am trăit cele mai agonizante ore alături de această femeie. Fiecare celulă a corpului meu o dorea şi erecţia îmi devenea tot mai dureroasă, dar ea voia să ne uităm la un film pe televizorul mare montat pe peretele din faţa patului. Stăteam amândoi întinşi în pat, cu perne între noi, puse de mine. Da, de mine, pentru că altfel, dacă o atingeam şi un pic, riscam să sar pe ea şi nu mai aveam cum să îi dovedesc că o doresc pentru femeia care este ea cu totul şi nu doar pentru trupul sexy pe care îl are.

Aşa că am luat în serios provocarea ei şi am transformat-o într-o provocare proprie, aceea de a-mi dovedi şi mie că pot sta lângă ea fără să mă rezum la sex şi la a mă pierde în corpul ei cald şi ademenitor.

Dar rochiţa ei scurtă, pe care o consideră cămaşă de noapte, nu mă ajută deloc. Eu am rămas doar în boxeri, neavând ce să împrumut de la ea, aşa că stând amândoi în pat, aproape dezbrăcaţi, chiar aveam nevoie de un extrazid între noi.

Infernale ore… dar nu mă plâng, pentru că în acelaşi timp a fost plăcut să mă uit cu ea la o comedie şi să îi aud râsul cristalin. Undeva pe la miezul nopţii, când filmul era spre final, am luat-o de mână şi am început să mă joc cu degetele ei, peste perna mare care ne despărţea. Dar atât.

Om la treizeci şi cinci de ani stau lângă o femeie superbă, iar între noi un zid de perne. *De râsul lumii…*

Dacă era alta, acum dădeam din fund ca un iepure, dar cu Carina, lucrurile stau mereu altfel decât îţi plănuieşti. Femeia asta o să mă surprindă întotdeauna, iar eu o să mă bucur să o descopăr de fiecare dată.

Când simţim că ne ia somnul, cădem de comun acord să dărâmăm zidul şi să se cuibărească în braţele mele. Adormim aşa, iar sentimentul este de-a dreptul plăcut. Mă simt liniştit cu ea lângă mine şi adorm cu un zâmbet mare pe chip.

Când lumina dimineţii începe să se strecoare pe lângă draperia groasă, corpul meu reacţionează imediat.

A trecut noaptea.

Zâmbesc parşiv, abţinându-mă să nu încep să râd ca un diavol şi mă uit la femeia frumoasă de lângă mine, care doarme acum pe o parte, cu spatele la mine.

Iubita mea Carina, ai încurcat-o! Avem trei săptămâni de recuperat!

* * *

Corina

Un vis minunat şi cald se strecoară între picioarele mele. Tot corpul îmi este străbătut de fiori plăcuţi, şi nişte ochi albaştri îmi colorează visul erotic.

Dar atingerile devin reale şi deschizând ochii cu teamă că totul se va termina, realizez că senzaţia caldă şi umedă dintre picioarele mele este tot mai intensă. Atunci realizez ce

mi se întâmplă, mai ales când îmi trec degetele prin părul scurt şi moale al bărbatului care m-a învăluit toată noaptea cu braţele lui puternice şi mirosul masculin de care îmi fusese atâta dor.

Acum sunt întinsă pe spate şi îl simt acolo jos, între picioarele mele, cum limba lui mă gustă cu şi mai multă poftă, mai ales când îşi dă seama că m-a trezit.

Îmi suge clitorisul, iar când sunt destul de udă, îşi introduce un deget în mine, apoi încă unul şi începe un joc al pătrunderilor ritmate şi tot mai rapide, menite să îmi arunce tot corpul într-un ocean de plăcere. Dar nu înainte de a-şi întinde cealaltă mână spre unul dintre sânii mei, pentru a-mi prinde un sfârc cu buricele degetelor, strângându-l delicios de tare.

Ţip tare când orgasmul îmi face tot corpul să tremure de plăcere şi nu îmi vine să cred că am amânat o noapte întreagă asemenea plăcere.

Se ridică deasupra mea şi gura îmi este acoperită de a lui, sărutându-mă cu poftă, dominându-mă, aşa cum ştie că îmi place, cu corpul acesta mare şi atitudinea puternică. Intră încet în mine, făcându-mă conştientă de fiecare centimetru al penisului tare şi lung, în timp ce buzele noastre rămân lipite. După ce este în *mine* cu totul, mârâie încet apoi iese, şi în clipa în care mă pătrunde din nou în forţă, limba lui îmi invadează în acelaşi ritm gura, făcând dragoste cu mine la fel de pătimaş.

Se simte în fiecare muşchi încordat, în fiecare atingere a sânilor sau sărutare umedă că sentimentele sunt mult mai profunde, iar nevoia de a ne satisface unul pe celălalt, tot mai mare. Îl simt tot mai adânc, mai repede, mai încordat, iar

toate aceste atingeri pline de pasiune mă fac din nou să simt milioane de fiori care îmi aprind corpul centimetru cu centimetru, ajungând în locul unde trupurile noastre se unesc, şi explodăm amândoi de plăcere, gemând zgomotos.

Mă sărută până când rămân şi fără puţinul aer pe care îl mai aveam, apoi mă priveşte de deasupra cu chipul plin de satisfacţie şi cu un zâmbet plăcut pe chip.

— Bună dimineaţa, îmi şopteşte.

— Foarte bună, dimineaţa, spun chicotind.

Se lasă încet lângă mine, întorcându-mă cu faţa spre el, astfel încât chipurile noastre sunt la câţiva centimetri distanţă.

— Ai dormit bine? îl întreb încet.

— Nu prea. M-am trezit de câteva ori şi m-am uitat la ceas, aşteptând să treacă noaptea asta pedepsită, glumeşte făcându-mă să chicotesc din nou. Tu ai dormit bine?

— Foarte bine.

Uşurarea se simte în glasul meu. Prima noapte după multe altele în care am simţit că pot să respir gândindu-mă la ziua următoare. Pentru că în ziua ce va urma îl voi avea pe el lângă mine şi nu voi mai suferi în singurătate.

— Mă bucur că eşti odihnită. Pentru că avem multă treabă azi.

Ridic sprâncenele aşteptând cu zâmbetul pe faţă planul lui pentru această zi.

— Sex, mic dejun, apoi iar nişte sex pe sub duş, apoi te mutăm înapoi acasă, unde mai facem nişte sex, despachetăm un bagaj, facem sex şi tot aşa.

Nu pot să nu râd în hohote de orarul prezentat pentru ziua de azi şi cât de încărcat de sex îl vede el.

Dar deodată se întoarce pe spate şi mă trage peste el, punându-mi picioarele de-o parte şi de alta a pelvisului lui, fixându-mă cu degetele înfipte în şoldurile mele.

— Nu mai râde, femeie, că avem mult de recuperat!

Se împinge cu bazinul în mine punctându-şi afirmaţia, dar în acelaşi timp făcându-mă să îi simt întăritura care mă apasă între picioare, peste locul meu deja umed.

Acum realizez că în dimineaţa asta mi-a furat din nou chiloţii, cel mai probabil când eu eram adormită şi credeam că am un vis erotic, care s-a dovedit a fi cât se poate de real.

Real ca bărbatul minunat care mă priveşte de jos cu o intensitate ce îmi face inima să tresară, dar şi cu o dorinţă care mă excită şi mai mult, mai ales când îl simt cum intră încet în mine, fixându-mă cu privirea. Gem de plăcere în timp ce mă ridic încet pe membrul lui erect şi mă las din nou în jos, repetând mişcarea iar şi iar, tot mai repede, tot mai adânc. Dar nicio clipă privirile noastre nu se desprind, făcând ca acest moment să fie extrem de intens şi intim.

Ce facem noi acum nu este sex, ci dragoste. Se simte în privirile noastre, în respiraţiile zgomotoase, în atingerile carnale şi în fiorii care ne străbat corpurile înfierbântate.

Deodată mâinile lui îmi cuprind talia şi mă întoarce pe spate, venind deasupra mea şi dominându-mă, aşa cum ştie că îmi place, cu corpul lui masiv.

— Este atât de bine în tine, Carina… Nu mă satur să te simt strângându-te în jurul meu! îmi şopteşte cuvintele lui răguşite, reuşind să îmi atingă puncte cheie ale corpului, intrând şi ieşind din mine în mod repetat.

— Dumnezeule, Cătălin, nu credeam că poate exista atâta plăcere!

— Doar între noi, scumpo! Doar între noi, îmi repetă înainte de a-şi lipi buzele de ale mele, aruncându-mă într-un vortex de plăcere ce mă face să explodez şi să mă strâng în jurul lui, fiecare muşchi fiindu-mi încordat şi străbătut de fiorii unui orgasm ce mă face să îi strig numele tare.

Gemetele lui răguşite se intensifică în acelaşi timp şi orgasmul îl lasă fără vlagă în braţe, acesta picând epuizat lângă mine.

Mă trage din nou în îmbrăţişarea lui puternică, buzele noastre se regăsesc, atingându-se cu poftă, dar domolindu-se încet, încet, în acelaşi ritm cu cel al bătăilor inimilor.

Rămânem tăcuţi câteva clipe, savurând momentul acesta de linişte, de confort, de iubire.

Restul dimineţii decurge aşa cum Cătălin a plănuit-o: mic dejun în cameră, apoi un duş erotic, apoi ne-am apucat să strângem lucrurile mele în valizele desfăcute şi împrăştiate pe jos. El este foarte entuziasmat şi mai mult le aruncă, spre amuzamentul meu, pentru că încerc să aşez cu grijă fiecare haină sau obiect, pentru a avea suficient spaţiu în valizele deja aproape pline.

Până în prânz toate bagajele erau împachetate, şi un Cătălin cu un zâmbet cât casa trage de ele pe holurile hotelului.

— Aş putea să zic că eşti mai fericit decât mine, că mă întorc în complex, îi spun amuzată, în timp ce mergem spre maşina lui.

Îmi face cu ochiul peste umăr, dar nu zice nimic.

Am concluzionat, până să fac chekoutul la hotel, că maşina lui este mai mare decât a mea şi cele două valize mari, plus cea mică pe care o trăgeam eu după mine ar sta

mult mai confortabil în jeepul pe care îl conduce. Îmi place, însă, să cred că a făcut asta pentru a fi sigur că nu plec cu valizele în altă direcţie.

* * *

Cătălin

Normal că i-am luat valizele în maşina mea, de frică să nu plece cu ele în altă direcţie! După trei săptămâni de stricat asfaltul în căutarea ei şi alte trei zile de stat în frig să văd în ce cameră este, acum că o am din nou alături de mine, nu am de gând să o mai scap din ochi aşa uşor. O vreau aproape, chiar dacă momentan nu se poate să fim atât de apropiaţi pe cât ne dorim.

Ştiu că timpul meu va trebui împărţit între casă şi Carina, dar sunt sigur că voi găsi o soluţie potrivită atât pentru micuţa Gabriela, cât şi pentru femeia de care sunt îndrăgostit cu adevărat.

Nu spun că pe Alina nu am iubit-o sau că acum nu mai ţin la ea. Nu pot să neg afecţiunea pe care i-o port mamei copilului meu, care în acelaşi timp mi-a fost prietenă în toţi aceşti ani, dar sentimentul de iubire pe care l-am avut pentru ea a fost mereu împletit cu cel de posesivitate şi gelozie. Nu a fost o iubire liniştită şi calmă aşa cum o simt acum fată de Carina, cea care nu vine cu bagaje grele din trecut, ci doar cu trei valize pline cu haine şi lucruri frumoase.

Tot drumul o las să meargă cu maşina în faţa mea, eu urmând-o de aproape, iar când ajungem în faţa casei ei,

parcă răsuflu uşurat şi parchez pe cel de-al doilea loc de parcare ce îi aparţine.

De data asta nu îmi mai pasă de vecini. Nu am nimic de ascuns, chiar dacă ştiu că e de preferat, măcar o perioadă, să încercăm să păstrăm aparenţele, pentru a nu ajunge cuvinte urâte la urechea celei mici.

Dar nu vreau nici ca imaginea Carinei să fie pătată.

Împreună ducem bagajele în casă, unde ştiu că nu mă vede nimeni şi nu am de ce să îmi ascund pofta nebună pe care o nutresc faţă de ea.

Aşa că restul zilei continuăm cu planul pe care i l-am prezentat dimineaţă, acesta implicând foarte, foarte mult sex şi lenevit împreună.

Noroc că şi-a putut lua zi liberă de la serviciu, iar eu i-am transferat lui Dan toate responsabilităţile.

Alina a fost foarte înţelegătoare şi nu a cerut explicaţii când i-am spus că voi lipsi următoarele două zile, dar i-am promis că am să mă întorc la timp pentru a o duce pe cea mică la un loc de joacă, aşa cum îi promisesem acum câteva zile.

Weekend-ul era întotdeauna timpul pe care îl petreceam împreună, mai puţin când ele mai mergeau la bunici, iar eu profitam de libertatea oferită, însă acum ştiu că va trebui să fac în aşa fel încât să nu o fac pe Carina să se simtă exclusă din viaţa mea. Nu vreau să o pierd, dar în acelaşi timp ştiu că trebuie să vorbesc cu ea despre viitorul nostru şi, mai ales, trebuie să vorbesc cu Alina despre felul cum îi vom include pe Carina şi Lucian în viaţa Gabrielei.

Capitolul 25

Un Crăciun sincer

Carina

— Ce faci, Kiki?

Apelul Mariei mă determină să ies din sufrageria părinţilor şi să mă refugiez într-o altă încăpere pentru a discuta cu ea câteva minute. Oricum, toată lumea era captivată de povestea unui unchi şi acum stăteam toţi după tradiţionala cină de Crăciun, la o cafea sau suc, povestind diverse.

— La ai mei. Ştii cum fac în fiecare an în prima zi de Crăciun.

— Mda… zice tristă. Păcat că lucrurile nu au putut sta altfel.

— Asta e, îi spun resemnată încercând să o liniştesc. Nu a fost să fie.

— Of, Kiki. Nu mai zic nimic, că nu mai ştiu ce să zic.

— Maria, este ok. Chiar nu e mare lucru. Ştiam că aşa o să fie. Acum lasă-mă pe mine şi problemele mele şi spune-mi ce ai primit de la Paul.

— O brăţară din aur şi un ceas, cică să măsor timpul până când o să fim soţ şi soţie.

Îmi dau ochii peste cap amuzată de dulcegăria lor.

— Cred că este cel mai siropos şi, în acelaşi timp, romantic bărbat pe care l-am cunoscut în viaţa mea.

Ea chicoteşte fericită.

— Știu!

— Carina! o aud pe mama strigându-mă. Hai la prăjituri!

Închid ochii şi strâng din dinţi. Voiam să mă abţin de la prea multe calorii, dar prăjiturile mamei sunt extrem de bune şi irezistibile, iar eu nu o să mă pot abţine să nu mă arunc în ele.

— Mari, mă cheamă mama la prăjituri.

— Vin şi eu! o aud zicând repede! Mamă, îmi plouă în gură când mă gândesc ce bune sunt! Măcar ia câteva la pachet şi mi le aduci mâine!

— Stai liniştită că ţi-a făcut deja pacheţel cu câteva din fiecare. Doar ştii că aşa face în fiecare an.

— Știu, să îţi trăiască mulţi ani mămica ta că are grijă şi de mine! spune râzând.

— Am fugit. Te pup, Maria! Pupă-l pe Paul şi pe ai voştri şi ne vedem mâine la mine.

— Da, baby! Te pup!

Mă întorc în sufragerie şi îmi pun pe o farfurioară câteva prăjituri din multele sortimente făcute de mama. Nu pot să nu mă întreb câte ore i-a luat să le facă pe toate, câtă migală şi câte efort a depus. Dar totodată mă şi întreb dacă eu o să fiu vreodată ca ea şi o să mă străduiesc atât de mult pentru nişte prăjituri.

Sincer, nu cred. Eu sunt genul care se duce la cea mai bună cofetărie, dă comandă şi le ia gata făcute.

— Şi, ia spune, Carina, tu nu te mai măriţi? Tot singură la vârsta asta?

Vocea iritantă a unei mătuşi, care până acum nu era prezentă la această reuniune de familie, dar anul acesta s-a

decis să ne „onoreze” cu prezenţa, este ultimul lucru pe care mi-l doream, iar întrebarea ei este cea pe care o aşteptam ca pe rubeolă, să vină azi din partea cuiva.

— Ancuţa mea e deja la al treilea copil şi tu tot nimic! zice afectată, dar în acelaşi timp mândră de „reuşita” fiicei ei. Ce mai aştepţi?

Chipul meu transmite fix plictiseala pe care o am legată de acest subiect pe care nu am de gând să îl discut cu nimeni de aici, poate doar cu mama, care este puţin la curent cu situaţia mea sentimentală şi drama trăită din ultimul timp.

— Să divorţeze, bombănesc în barbă, dar ştiu sigur că nu a înţeles.

— Ce ai spus? mă întreabă ea din nou.

— Mătuşă, eu, în comparaţie cu altele, am câteva pretenţii de la viaţa mea. Vreau, în primul rând să am o situaţie financiară stabilă, să nu depind de banii unui soţ care se va folosi de asta să mă ţină lângă el în timp ce mă înşală cu altele, ştiind că dacă mă dă afară nu am unde să mă duc, decât înapoi la mama. Când o să găsesc un bărbat care va şti să mă respecte şi alături de el să rezolvăm problemele cu vorba, calmi, fără ca el să le rezolve bătându-mă, iar eu să mă plimb a doua zi cu ochii vineţi, atunci o să văd ce fac. Cât despre copii, cred că este bine să îi faci când ştii sigur că îţi permiţi să le dai de mâncare, să le cumperi ceea ce au nevoie şi să îi faci cu adevărat fericiţi, fără să simţi nevoia să te plângi pe reţelele de socializare ce grea e viaţa de mamă, că e scumpă şcoala, iar medicamentele sunt exagerate la preţ.

— Păi, aşa este! se apără ea, realizând că toate exemplele mele o conturează pe fiica ei veşnic nemulţumită şi care, probabil, din cauza asta îşi mai ia câte o mamă de

bătaie de la soţul care o înşală de fiecare dată când are ocazia.

Mai ştiu eu un afemeiat din ăsta…

— Nu neg că viaţa nu este scumpă sau grea, dar cred că mai bine dau banii pe un prezervativ, decât să fac copii pe bandă şi să nu am ce să le dau de mâncare.

— Prezervativul este un păcat! sare ea supărată.

— Şi să chinui nişte copii nu este?

— Acolo unde mănâncă doi, este loc şi de al treilea! continuă bosumflată, evitându-mi privirea şi mâncând dintr-un mini-ecler.

— Loc de al treilea, poate, dar mai greu cu al cincilea! mai ales când îţi place să stai acasă şi refuzi să îţi duci copiii la creşă sau grădiniţă, astfel încât tu să munceşti ca să mai aduci un venit suplimentar!

— Ştii foarte bine că Ancuţa are probleme cu spatele şi nu poate să stea în picioare, iar tot ce găseşte este ca vânzătoare şi este prea obositor pentru ea!

— Atunci să stea acasă să crească copii, dar măcar să se ocupe de educaţia lor şi să lase telenovelele!

Nu e de mirare că bărba-su vine pe acasă o dată pe săptămână, şi atunci o bate că nu a făcut nimic în casă!

— Carina, gata! mă opreşte mama, aproape strigând la mine, şi în clipa asta îmi dau seama că am depăşit limita bunului simţ.

Mai multe perechi de ochi se uită când la mine, când la mătuşa asta, dar toată lumea ştie că ceea ce am spus este adevărat. Însă eu sunt prima care a avut curaj să spună lucrurilor pe nume şi să o oprească pe aceasta să se laude cu realizările mincinoase şi familia falsă pe care draga de

Ancuţa o are.

Zâmbesc sec şi mă uit din nou la mătuşa mea roşie la faţă.

— Îmi pare rău, îi spun calmă. Am întrecut măsura. Dar sper ca de acum înainte nimeni să nu mai vină cu astfel de întrebări plictisitoare legate de viaţa mea personală, iar când se va întâmpla ceva deosebit, fiţi siguri că am să vă anunţ eu. La următoarea nuntă, dacă cineva mă va mai întreba când îmi vine rândul, acelaşi lucru am să vă întreb şi eu la prima înmormântare la care ne vom întâlni.

Suspine şi oftaturi îmi inundă urechile în timp ce mă ridic încet de pe fotoliul meu, mândră că am folosit ca exemplu acest banc pe care îl citisem de mai multe ori, şi pe care chiar intenţionez să îl pun în practică la următoarea înmormântare la care o să mă văd cu rudele mele nepoliticoase.

Multe dintre ele sunt foarte amuzante şi ştiu că mâine mă vor suna şi vor face glume cu mine pe seama celor petrecute acum, dar femeia asta ne-a stricat cheful la toţi de când a venit, de parcă era hotărâtă să ne ia pe fiecare în parte şi să ne atace cu câte ceva personal.

— Dragilor, acestea fiind spuse, mi-am amintit că am uitat cozonacii în cuptor şi trebuie să fug, zic rânjind ca o nebună, dar mai ales când doi unchi de-ai mei încep să râdă, gustând gluma mea, iar soţiile lor, din respect pentru cea de-a treia, mustăcesc strâmbându-se la mine.

Când mă uit la tata, el pare să fie la fel de amuzat şi se ridică să mă conducă, alături de mama, care mă priveşte certăreaţă că m-am luat de verişoara ei dragă.

— Nici nu am apucat să jucăm Catan, bombănesc în

drum spre uşă, urmată de părinţii mei, după ce îmi iau la revedere de la ceilalţi invitaţi.

— Altă dată, zice tata liniştit.

— Dacă nu te luai cu ea la ceartă, acum poate că asta făceam, îmi reproşează mama.

— Eu am încercat să spun adevărul, dar nu m-a auzit. Aşa că mai bine că am spus ceva ce toată lumea dorea să i-o zică în faţă încă de când a intrat pe uşă şi a început să ne arate poze cu nepoţii ei perfecţi. Iar scena de azi sper că a făcut-o să nu se mai autoinvite anul următor.

— Nu am putut să o refuz, spune mama simţindu-se încolţită. Când m-a sunat ieri şi a zis că vine, nu puteam să îi spun că plec de acasă, pentru că ştie obiceiul nostru.

— Da, s-a gândit să ne strice gaşca şi jocul nostru de Catan. Uite că i-a reuşit, bombănesc în continuare, în timp ce tata îmi ţine paltonul pentru a mă îmbrăca cu el.

— Noi ne adunăm şi de Anul Nou, zice acesta lângă mine. Ea nu o să mai fie, dar noi sigur o să jucăm Catan. Dacă vrei să ne vizitezi, aici suntem.

— Mă îndoiesc că ajung, dar o să ţin minte.

Îi pup pe amândoi şi plec spre casa mea, pe care mi-am cumpărat-o singură şi în care locuiesc… tot singură.

La radioul din maşină colindele îmi alină un pic singurătatea acestei zile destul de grele. Din fericire, în trafic mai văd şi alţi şoferi siguri în maşină şi chiar dacă mulţi dintre ei se duc, cel mai probabil, spre casele unde sunt aşteptaţi de familie, îmi place să cred că mai sunt şi alţii în aceste maşini care se îndreaptă spre o locuinţă goală.

Parchez pe locul meu de parcare, intru în casă şi îmi privesc micul brad împodobit, aflat într-un colţ al

sufrageriei. Am sub el câteva cadouri pentru prietenii care mă vor vizita mâine, dar niciunul pentru mine.

Oftez şi mă duc direct în baia de sus, pentru a face o baie lungă, leneşă şi cu multă spumă în cadă.

Ies după mai bine de o oră şi îmi dau seama că deja este trecut de zece seara, aşa că în timp ce mă şterg cu prosopul, mă gândesc la ce film să mă uit în noaptea asta înainte să adorm, cel mai probabil, pe canapea.

Mă îmbrac cu un tricou alb şi o pereche de pantaloni scurţi gri şi ies din dressing, dar în timp ce cobor scările spre sufrageria mea, aud zgomot la parter şi îmi dau seama că televizorul este pornit.

Dar ştiu sigur că nu l-am pornit!

Cu inima mică şi stomacul strâns, ajung jos, în sufrageria luminată doar de instalaţia bradului şi de televizorul aprins fixat pe un canal de filme, care este pus pe pauză brusc.

Data viitoare o să iau o tigaie cu mine sus, să am şi eu o armă albă când mai cobor scările! Dacă o să mai fie „data viitoare" …

— Dacă mai stăteai cinci minute, veneam şi eu lângă tine, aud o voce groasă şi simt că din stânga mea, din întuneric, două braţe groase îmi înconjoară talia şi mă lipesc cu spatele de pieptul lui tare, sărutându-mă pe gât. Ce face iubita mea?

— Am crezut că este un hoţ! spun încă speriată, ducându-mi mâna spre piept, unde inima încă îmi bate ca nebuna.

Apoi mă întorc cu faţa spre el.

— Credeam că te întorci abia poimâine de la socrii tăi,

spun încet, dar cu sufletul plin de fericire că el este aici, cu mine.

— S-au schimbat puţin planurile. Mai exact, Alina e cea care m-a trimis aici, pentru că s-a gândit că eşti singură şi nu e frumos să te lăsăm aşa.

— Vai de mine cât de ciudată e situaţia asta… zic, ascunzându-mi faţa în scobitura gâtului lui.

— În acelaşi timp a vrut să rămână singură cu părinţii ei pentru a le dea vestea despărţirii noastre, pe când eu mâine o să dau o fugă până la ai mei, să le spun şi lor.

— Sunteţi siguri că vreţi să faceţi asta acum, de Crăciun?

— Alina a fost cea care nu a mai avut răbdare. Oricum mâine se întoarce şi ea, în timp ce Gabriela a vrut să mai rămână cu verişorii câteva zile pe la bunici, dar se reîntoarce înainte de Anul Nou.

— Asta înseamnă că…

— Asta înseamnă, mă întrerupe el, lipindu-mă mai aproape de corpul lui, că putem petrece această noapte împreună, dar şi mâine, cât şi Anul Nou.

— Tu vorbeşti serios? îmi pun palmele pe obrajii calzi, cuprinzându-i faţa pentru a-l privi fix în ochi.

Încerc să îmi dau seama dacă face glume proaste cu mine.

— Ţi-am mai spus, scumpo, că nu sunt un comediant şi că nu îmi arde de glume. Tu m-ai făcut să îmi piară cheful de ele, iar cu tine să fiu cât se poate de serios şi, mai ales, sincer.

Mă arunc asupra buzelor lui şi el imediat îmi răspunde la sărutarea pătimaşă.

— Te iubesc, îi şoptesc printre buzele lipite, realizând

că este prima dată când îi sun aceste cuvinte.

El opreşte sărutul şi mă priveşte în ochi, cu o candoare copleşitoare.

— Şi eu te iubesc, Carina. Sincer, chiar te iubesc.

Şi simt în toţi porii mei că îmi spune adevărul.

Capitolul 26

Un Crăciun fericit

Carina

Mă sărută din nou, iar de data asta ne oprim doar când simţim că nu mai avem aer.

— Înainte de toate, zice el, ştiind unde am ajunge dacă mai continuăm, trebuie să îţi deschizi cadoul de la Moş.

Încep să râd, dar sunt şi surprinsă că mi-a luat ceva, dar ştiu că al lui îl aşteaptă alături de celelalte cadouri deja împachetate.

Mă ia de mână şi ne îndreptăm spre brad, unde observ un nou cadou aşezat deasupra tuturor. Este pătrat şi destul de mic, îl ridic cu grijă şi apoi mă aşez pe canapea, cu Cătălin lângă mine, vizibil entuziasmat şi agitat.

Desfac ambalajul şi realizez că am în mână o cutie mică inscripţionată cu logo-ul unui celebru magazin de bijuterii. Desfac încet cutia, inima bătându-mi ca nebuna, şi descopăr un minunat inel cu o piatră mai mare în mijloc, încercuit de un şir de diamante mai mici. Este un inel superb, iar inima mea a încetat să mai bată de când am deschis cutia şi am rămas blocată, neştiind ce am, de fapt, în faţa ochilor.

— Nu este chiar ceea ce pare, şopteşte de lângă mine Cătălin. Este pentru degetul mijlociu.

Îmi ia inelul din mână şi mi-l pune încet pe degetul de la mâna stângă.

Nu ştiu dacă să răsuflu uşurată sau să fiu dezamăgită, dar îmi dau seama că e mai mult uşurare. Îl iubesc, dar dacă ar fi fost o cerere în căsătorie, mi s-ar fi părut prea curând pentru un asemenea eveniment, mai ales că noi încă încercăm să ne cunoaştem şi să ne acomodăm unul cu celălalt în timpul pe care îl avem împreună.

— Au fost câteva săptămâni ciudate şi dificile, dar apoi au venit unele mult mai frumoase alături de tine, îmi spune el. Într-o zi este posibil să apar cu un inel potrivit pentru degetul inelar, dar acum nu vreau să grăbesc lucrurile. Mai întâi vreau să fiu sigur că atunci când voi face acest pas, voi primi un răspuns pozitiv din partea ta.

— Crezi că acum te-aş fi refuzat?

— Sincer? Da, zice amuzat. Eşti mult prea raţională să te laşi purtată de momentul ăsta frumos şi să uiţi că ne ştim doar de câteva luni, iar la mine abia în câteva luni o să se usuce cerneala pe actele de divorţ…

Zâmbesc.

— Mă bucur că gândim la fel.

— Pe zi ce trece mă conving că ne asemănăm tot mai mult.

— Şi ăsta este un lucru bun, crezi tu?

— Foarte bun, zice apropiindu-se cu faţa de a mea şi sărutându-mă scurt pe buze. Pentru că în acelaşi timp o să vii cu doza ta de imprevizibilitate şi o să îmi dai peste cap toate teoriile şi planurile pe care le-aş putea avea.

Continuu să râd.

— Aşa cum ai făcut tu azi cu mine?

— Încerc să mă ridic la nivelul aşteptărilor, rânjeşte arogant.

— Mă bucur mult că eşti aici, îi mărturisesc sinceră, cu ochii aproape înlăcrimaţi de fericire.

— Şi eu, răspunde la fel.

— Acum cadoul meu pentru tine! zic bătând entuziasmată din palme şi mă ridic repede de pe canapea.

— Tu într-o lenjerie intimă sexy e tot ce îmi trebuie! îl aud în spatele meu, în timp ce mă aplec după cadoul lui marcat cu o inimioară într-un colţ.

— Eu în lenjerie intimă vin după aceea, îi spun zâmbindu-i sugestiv, iar el ridică din sprâncene ca un pervers.

Îi întind cutia pe care o desface rupând ambalajul ca un copil mic, în zeci de bucăţele.

Cutiuţa este aproape la fel de mică ca cea primită de mine, însă conţinutul este altul. O desface repede şi rămâne blocat când vede o busolă-breloc din aur alb.

Îşi ridică privirea spre mine, vizibil impresionat.

— Să îţi găseşti mereu… drumul spre mine, şoptesc zâmbindu-i.

— Întotdeauna, răspunde sincer.

Se mai uită o dată la busolă şi zâmbeşte.

— Şi eu care credeam că nimic nu o să fie mai impresionant ca inelul meu.

— Mă bucur că îţi place, spun uşurată. E cam greu să găseşti un cadou potrivit unei persoane care are cam tot ce vrea.

— Nu am chiar tot ce vreau, dar o să am, zice misterios, punând brelocul pe măsuţa din faţă şi întorcându-se cu tot corpul spre mine.

Îmi dă după ureche o şuviţă de păr în timp ce eu aştept să mă lămurească.

— La ce te referi?

— La tine în lenjeria sexy.

Încep să râd cu poftă.

— Mă ai pe mine, iau eu am lenjeria, deci prin tranzitivitate ai şi lenjeria.

— Atunci ce zici de asta? continuă un pic mai serios, făcându-mă mai atentă. După ce se mai liniştesc apele, să ne mutăm împreună.

Este al doilea moment în mai puţin de cincisprezece minute în care bărbatul ăsta mă lasă cu gura căscată, dar în acelaşi timp îmi umple sufletul cu o bucurie imensă.

De data asta lacrimile chiar îmi umezesc ochii şi un zâmbet plin de fericire îmi conturează buzele.

— Cred că este o idee care îmi place foarte mult! îi spun înainte de a sări în braţele lui şi de a-l săruta cu toată dragostea mea.

* * *

Cătălin

Nu mă mai satur de ea şi mă face să îmi doresc să îmi fie alături în fiecare clipă. O vreau mereu şi chiar dacă nu facem dragoste, îmi place să o am lipită de mine, în braţele mele, uitându-ne la filme, mâncând floricele sau în timp ce eu mă

uit pe telefon după maşini, iar ea îmi stă în braţe citind o carte.

Sunt momente pe care nu le-am mai trăit până acum, momente pline de liniște sufletească şi dorinţă.

Femeia asta m-a făcut să mă liniştesc din alergătura mea după aventuri şi să vreau cu adevărat să mă opresc într-un singur loc: lângă ea.

Iar acum este în braţele mele, sărutându-mă cu poftă şi făcându-mi corpul să clocotească. O strâng cu braţele mele şi îi răspund la sărut cu aceeaşi nevoie. O trag deasupra mea şi se freacă încet de penisul meu deja erect, gemând printre buzele noastre care se devorează.

— M-am răzgândit, îi şoptesc când gura mea îi caută scobitura gâtului, coborând încet spre valea dintre sânii apetisanţi. Nu te mai vreau în lenjerie. Te vreau goală. Acum.

Chicotește scoţând cele mai dulci sunete şi îşi dă imediat tricoul jos, rămânând la bustul gol şi dezvăluindu-mi sânii pe care încep să îi gust imediat, fără reţinere. Îi strâng, îi sug şi îi dezmierd, dorindu-mi ca gemetele ei să nu înceteze şi să devină tot mai zgomotoase. Ceea ce se şi întâmplă când îi cuprind un sfârc cu dinţii, iar pe celălalt îi strâng cu buricele degetelor. Îşi lasă capul pe spate, permiţându-mi să mă înfrupt din ea ca un nebun, aşa cum îmi place.

Trag de elasticul pantalonilor scurţi, dându-i de înţeles că vreau să dispară, iar ea sare imediat în picioare, scapă de ei şi revine goală deasupra mea, chiar dacă eu încă sunt îmbrăcat cu un pulover, iar nenorociţii de blugi mă strâng tot mai tare.

Dar pe mine mă interesează ea şi goliciunea ei

frumoasă. Se freacă din nou cu păsărică goală de materialul care îmi acoperă membrul întărit şi îmi vine să înnebunesc ştiind că este atât de aproape şi cu siguranţă udă. Atunci îmi cobor o mână între picioarele ei şi rânjesc cu buzele peste sfârcul sensibil când bănuiala îmi este confirmată, iar ea este deja pregătită pentru mine.

O ating cu degetele, îi încercuiesc de câteva ori clitorisul şi îi întind umezeala peste faldurile catifelate, ca apoi să o pătrund cu un degete şi încă unul, împingând-o să scoată gemete erotice tot mai tari.

— Aici este locul meu, îi şoptesc pe un ton apăsat, ridicându-mi capul şi regăsindu-i buzele moi. Doar al meu, K!

— Doar tu, Cătă, îmi răspunde cu vocea sfâşiată de plăcerea pe care degetele mele i-o oferă prin mişcări tot mai rapide şi mai adânci. Doar tu!

Orgasmul ei cutremurător mă aduce la limita răbdării, iar după ce corpul i se linişteşte îmi desfac repede pantalonii şi îmi eliberez bestia care o caută şi o doreşte cu disperare, poziţionându-mi capul deja umezit la intrarea în ea. Şi o pătrund, încet, dureros de plăcut, apoi ies un pic şi intru din nou în ea, gemând amândoi, de data asta.

E caldă şi strâmtă şi mă face să simt fiecare centimetru pe care îl penetrez, strângându-se în jurul meu cu fiecare mişcare. Este perfectă. Perfectă pentru mine şi ştiu că ea va fi mereu femeia mea, iar eu doar al ei.

O las să preia ritmul mişcărilor, călărindu-mă tot mai repede, ghidată în acelaşi timp de mâna pe care o am înfiptă în şoldul ei. În privirea ei se reflectă toată plăcerea momentului nostru intim. Privirile ni se încrucişează şi ne

rupem de tot ce este în jur, concentrându-ne doar pe noi şi locul unde trupurile noastre se unesc, devenind unul singur.

Măreşte ritmul şi vin în întâmpinarea ei ridicându-mi la rândul meu şoldurile, şi o simt cum se strânge tot mai mult în jurul meu şi cum corpul i se încordează. În clipa aceea tot sufletul meu se umple de fericire datorită faptului că pot să îi ofer acestei femei minunate atâta plăcere, încât explodează cu un geamăt puternic, făcându-mă şi pe mine să îmi dau drumul, datorită imaginii ei sublime.

Se lasă peste pieptul meu, iar eu o cuprind imediat cu braţele, şoptindu-i din tot sufletul:

— Te iubesc, K.

— Şi eu te iubesc, Cătă, îmi răspunde, venind din nou cu buzele peste ale mele şi sărutându-mă.

* * *

După un an

Carina

— Kiki! Kiki! Ţi-a plăcut cadoul de la mine?

Vocea cristalină a fetiţei mă opreşte imediat din discuţia pe care o aveam cu Alina despre un serial pe care îl urmăream amândouă cu sfinţenie de aproape jumătate de an.

— Da, scumpa mea, îi spun arătându-i brăţara primită, pe care deja mi-o pusesem la mână. Este superbă! Ca tine!

Ea îmi zâmbeşte şi se aşază în braţele mele, pentru a-şi primi un pupic dulce pe obraz, pe care i-l dau cu multă

afecţiune.

Gabi este o fată dulce care în ultimul an mi-a intrat pe sub piele ca un cip şi care m-a primit încă de la început în viaţa ei cu braţele deschise, făcându-mă să o iubesc ca pe propriul meu copil.

Imediat lângă noi pe canapea se aşază Cătălin, iar la capătul celălalt, lângă Alina, vine Lucian.

Este un tablou ciudat pentru unii, dar pentru noi a devenit ceva natural în ultimul an. La început am avut astfel de întâlniri de dragul Gabrielei, pentru a se acomoda mai uşor cu schimbările din jurul ei, dar încet, încet tensiunile au dispărut şi ne-am dat seama că putem avea multe reuniuni cu adevărat plăcute.

Poate că cei doi bărbaţi, Cătălin şi Lucian, nu sunt cei mai buni prieteni, dar reuşesc să stea fără probleme câteva ore în aceeaşi încăpere, în timp ce luăm cina sau ne uităm la desene animate alături de mica frumuseţe. Petrecem foarte mult timp împreună şi, astfel, micuţa Gabriela nu a fost afectată de schimbările din ultimul an.

Eu şi Alina nu am avut nicio clipă probleme de acomodare una cu cealaltă, trecutul nostru fiind un factor important al apropierii noastre de acum.

Stau acum alături de ei şi mă gândesc la cum a început această poveste, dar şi cât de maturi am devenit toţi între timp şi cum sinceritatea ne-a schimbat vieţile.

După plecarea celor trei musafiri, eu şi Cătălin ne aşezăm pe canapeaua noastră din mijlocul sufrageriei. Ne-am mutat împreună chiar la sfârşitul lui februarie şi de atunci lucrurile au devenit tot mai stabile, iar între noi încrederea este de neclintit.

Prin perdeaua subţire pot vedea cerul acoperit de culori mov şi roz, care îmi amintesc de apusul meu preferat de toamnă. Este ziua de Crăciun, dar toamna îmi trimite un semn viu colorat şi perfect, la fel ca momentul pe care îl trăiesc acum.

— Mai am un cadou pentru tine, îmi spune Cătălin cu nasul în spatele urechii mele, adulmecându-mă, dar făcând-o într-un mod extrem de excitant.

Zâmbesc şi revin cu gândurile alături de bărbatul în braţele căruia îmi găsesc acum liniştea sufletească.

— Este cadoul pe care mi-l primesc în fiecare zi? I-ai pus fundă! râd amuzată de imaginea care mi se conturează, cu corpul lui mare şi bine lucrat, iar în jurul penisului o fundă mare roşie.

Mă muşcă încet de lobul urechii mârâind la gluma mea, dar îi simt zâmbetul buclucaş.

Şi deodată simt în palmă ceva ce mă face să deschid repede ochii pe care îi închisesem pentru a savura atingerea lui. În mână am o cutiuţă neagră, care nu mai este ambalată în hârtie colorată, iar pe ea are marcat logo-ul aceluiaşi magazin celebru de bijuterii de la care mi-am primit cadoul anul trecut.

Deschid cutia şi respiraţia mi se opreşte, pentru că de data asta nu mai am nicio îndoială. În ea este un inel splendid, format dintr-un diamant mare şi strălucitor, înconjurat de alte diamante mai mici în care se reflectă luminiţele bradului de lângă noi.

Încă blocată, abia sesizez când scoate inelul din cutie, se aşază în genunchi în faţa mea şi îmi ia o mână în a lui.

— Carina, nu există nici cea mai mică îndoială că eşti

singura femeie pe care o vreau în viaţa mea. M-ai ajutat să îmi regăsesc drumul şi asta pentru că mi-ai fost alături şi vreau să îmi fii alături pentru tot restul vieţii. Până acum am mers pe drumul spre tine, acum vreau să merg pe acelaşi drum alături de tine. Eşti singura femeie în faţa căreia m-am aşezat în genunchi pentru a-i pune întrebarea asta: vrei să fii soţia mea?

Momentul peste perfect! El este perfect, iar eu nu îmi doresc nimic altceva decât să îi răspund cu lacrimi în ochi:

— Da! Normal că vreau!

Îmi pune inelul pe deget şi apoi mă trage în braţele lui, sărutându-mă cu dragoste până mă lasă fără aer.

Cine îşi imagina acum mai bine de un an că cel mai mare curvar pe care îl cunoscusem până la acel moment avea să mă ceară azi de soţie, iar eu să am atâta încredere în el încât să accept?

Mai târziu îi pun, totuşi, o întrebare.

— Ai spus că sunt singura femeie în faţa căreia te-ai pus în genunchi pentru a o cere de soţie. Cu Alina nu ai procedat la fel?

— Nu, zice calm. Cu Alina a fost mai mult o discuţie care s-a lăsat cu decizia de a ne căsători. A fost un moment fericit, dar nu scos din romane de dragoste.

— Am înţeles, spun gândindu-mă că ea poate şi-ar fi imaginat altfel momentul.

— Aşa erau lucrurile între noi, completează el, văzându-mi tristeţea din ochi. Dar ţi-am spus că tu mă faci să vreau să fiu altfel. Cu tine totul este diferit şi o să fie diferit. Dacă înainte nu îmi păsa de persoana de lângă mine prea mult, tu m-ai făcut să fiu mult mai atent şi să îmi doresc să îţi aduc

fericire în ochi.

Vine mai aproape de mine şi, dându-mi părul după ureche, mă sărută pe gât.

— Şi mai ales plăcere.

Zâmbesc şi îi răspund:

— O, şi nu mă dezamăgeşti deloc.

— Ştiu! rânjeşte drăceşte. Că dacă aş face-o, ştiu sigur că mi-ai spune.

Chicotesc cu poftă, dar imediat râsul meu dispare când buzele lui umede încep să coboare mai jos, spre piept.

— Întinde-te pe spate şi ridică-ţi fusta, îmi şopteşte cu vocea groasă, mult mai sobru. Am un desert de servit.

Sfârşit

El, un bărbat însurat, pregătit oricând pentru o nouă aventură extraconjugală.

Ea, o femeie independentă care mereu obține ceea ce vrea. Iar acum îl vrea pe el.

Situația devine aparent ideală, mai ales când primește aprobarea soției, dar prinsă în acest joc al seducției, Carina realizează că secretele pe care le ascunde pot răni mai tare decât propriile sentimente. Sentimente ce cresc foarte repede pentru un bărbat care nu poate fi doar al ei.

ISBN 978-606-9092-29-3